

ပန်းချီအိမ်

ခြံနတ်
ကြွယ်

BURMESE
CLASSIC

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

ပြည်ပိုင်များအပေါ် အခွန်အမှတ်စဉ် (ခရ)

စျေးနှုန်းပြန်အမှတ်	- ၅၀၀၂၂၅၇
များစွာပိုင်ပြန်အမှတ်	- ၅၀၀၇၆၇၇
များစွာပိုင်ချိ	- အထက
ထုတ်လျှ	- ဦးစိုင်းစိုး (၂ - ၀၇၅၀၀)
	၈၈ နယ်(၂၅) ဝယ်ယူ ကျောက်တံတားမြို့နယ်
များစွာပိုင်	- ဦးစိုင်းကျော်စိုး (ပဲခူးမြို့တိုက်)
အတွင်းပိုင်သူ	အမှတ်(၈၀/၁) သံတွဲထမ်း
	ဖောက်ပြန်မှု
အတွင်းအလင်	- ကိုဦးစိုင်း ညီညွတ်
စာအုပ်ချုပ်	- ကြေးမုံစာအုပ်
ထုတ်ဝေခြင်း	- ပထမအကြိမ်
	၂၀၀၇ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ
အုပ်စု	- ၅၀၀
တန်ဖိုး	- ၁၂၀၀ ကျပ်

ကြယ်ကြွေတယ်ဆိုပြီး ဆုတောင်းနေလည်း အပိုပဲ
 တကယ်တော့... အဲဒီကြယ်တွေက ကြွေနေတာမတုတ်ဘူး
 ခြံ့ခုန်နေကြတာ...
 ငြိမ်ငြိမ်ပနေပဲ ဆတ်ဆလူးခါနေမှတော့
 အောက်ပြုတ်ကျတာတောင်... နည်းသေးတယ်
 နောက်ဆို...
 ဆုမတောင်းရဘူး လက်ဝှမ်းတီးရတယ် မှတ်ထား...။

နေတယ်ဆိုလို့ အဟုတ်မှတ်နေတာ ဆရာသမားက အိမ်တွင်းပုန်းပြီး ဂိမ်းဆော့နေတာကိုး...”

အိမ်ရှေ့မှနေ အသံပြကြီးနှင့်အော်ရင်း ဝင်လာသော ကျော်စင်၏အသံကြောင့် နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်ဖြစ် သည်။ မေမေတို့အပြင်ထွက်စဉ်က စေ့စိုစေ့ခဲ့သော ဝင်းတံခါးကိုတွန်းရင်း ဝင်လာသော ကျော်စင်၏နောက်မှာ မင်းနိုင်နှင့်နန။ ၎င်းတို့က နောက်မှာ လူပါသေးတယ်ဟူသောသဘောဖြင့် လက်မကိုယ်စီနှင့် နောက်ဘက်သို့ ညွှန်သည်။ နောက်ဆုံးမှ ဝင်လာသော ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့အရိပ်က ရင်ကို လှစ်ခနဲ ခုန်စေသည်။

“တော်တော့... ခေါင်းကိုက်မယ်”

ကျော်စင်က နှုတ်ကလည်းဆိုရင်း လက်ကလည်း စက်တို့ကို ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပိတ်ပစ်သည်။

“အာ... သွားပါပြီကွာ... ငါနိုင်နေတာကွ...”

ခေါင်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းကုတ်ရင်းဆိုသော ကျွန်တော့်ကို သူမက တလေးဆန်ရန်ကောဟူသောသဘောဖြင့် ဖျတ်ခနဲကြည့်ရင်းပြုံးသည်။

“ငါနိုင်နေတာတွေ ဘာတွေလုပ်မနေနဲ့... နေပူထဲက ဘာတွေ”

ပြည်ပိုင်းအခြေ

ငါတို့ကို ဘာအအေးတိုက်မယ်ဆိုတာ စဉ်းစား... ”

နုနုက Air con control ကို ကောက်ကိုင်ရင်းက ဆိုသည်။

“မီးဖိုချောင်ထဲသွားပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကြိုက်တာယူသောက် ကြကွာ... အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိဘူး... ”

“သိသားပဲ မင်းရဲ့မားသား ကောင်မလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဈေးခြင်း တောင်းကြီးကိုင်လို့ လမ်းထိပ်မှာတွေ့ခဲ့တယ်... ”

မင်းနိုင်က ဆိုဖာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ရင်းဆိုသည်။

“သိရင်လည်း လူမမာကိုခိုင်းမနေကြနဲ့လေကွာ... ဘူဖေးလို့ သဘောထားပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်သွားယူကြ... ”

မင်းနိုင်ကဲ့သို့ပင် ဆိုဖာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချရင်းဆိုသော ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ နုနုက မျက်နှာကြီးမဲ့ကာ ခေါင်းကိတ်ခါသည်။

“ဒီလို ဧည့်ဝတ်ကျေတဲ့အိမ်ရှင်မျိုးတော့ မကြုံဖူးပေါင်တော်... ”

“နင့်လို အလိုက်ကမ်းဆိုးမသိတဲ့ ဧည့်သည်ကိုလည်း သူက ကြည့်ဖူး မှာမဟုတ်ဘူး... ”

ဆတ်ခနဲဝင်ပြောသော သူမ၏စကားကြောင့် နုနုက “အလိုတော်” ဟု မျက်လုံးကြီးပြူးရင်း ရေရွတ်သည်။ ကျွန်တော်ရော့ ဟိုနှစ်ကောင်ပါ ဘာဆက်ပြောရမည်မသိသော သူမဆီကြည့်ဖြစ်သည်။ သူမက စောစောက နုနုဖွင့်ထားသော Air con control လှမ်းယူ၍ပြန်ပိတ်ရင်း...။

“ဟိုက အဖျားနာလန်ထစ လူမမာမို့လို့ Air con ပိတ်ထား ပါတယ်ဆိုနေမှ နင်က ရောက်ရောက်ချင်း ဆောက်နဲ့ထွင်း Air con ကို တန်းဖွင့်တယ်”

“အံ့မယ်... ”

သူမ၏စကားအဆုံးမှာ ကြည့်နူးစွာပြူးပြီးပြီးကြီးဖြစ်သွားသော ကျွန်တော့်ကို တစ်လှည့်စီကြည့်ရင်း “အံ့မယ်”ဟု မကျေမချမ်းရေရွတ်

မိန့်နုမိန့်နု

သည်။ ပြီး နှစ်ယောက်စလုံးကို ထိမ်းကျုံးကာ မျက်စိတောင်ကြီးထိုးရင်း...

“အမယ်လေးလေး... အေးနန်းပြုတ်တွေဘာတွေ ပြုထားတာ ကာမှ အခုကျတော့လည်း သူတို့မဟုတ်ဘူးနဲ့... အပြောင်းအလဲတွေ ကလည်း လိုက်လို့ အောင်မြင်အောင်... ”

ရီပုညသံလိုသော နုနု၏စကားကြောင့် သူမ၏မျက်နှာပျက်စီးကာ သွားသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြန်မနေ မျက်နှာပျက်စီးရင်း ရုတ်ချယ် နယ် ဖြစ်သည်။

မင်းနိုင်နဲ့ခင်ကျော်စင်က “မှတ်ပလားကွ”ဟုသော မျက်နှာပေးနှင့် ပြောင်ချော်ချော်လှုပ်ပြသည်။

“ဟဲ့ ဟိုနှစ်ကောင် ဘာသောက်မှာလဲ... ငါ အအေးသွားယူ မလို့... ”

“ငါက အအေးနဲ့တင် မရဘူးဟ... မိုက်ကိုသာဝနေတာ... ဘာစားစရာရှိလဲမသိဘူး ငါလိုက်ခဲ့မယ်ဟာ... ”

“အေး ဟုတ်တယ်...ငါလည်း ရုတ်တရက်ကြီးမိုက်ဆာလာ တယ်”

ကျော်စင်နှင့်မင်းနိုင်က စပ်ဖြူဖြူ ဘစ်ယောက်တစ်ယောက်ဆိုရင်း ထရပ်ကြသည်။ နုနုက “ဒါဆိုလည်း လိုက်ခဲ့ကြ”ဟုဆိုရင်း မီးဖိုဆောင် ဘက်ကို ဦးဆောင်ကာထွက်သွား၏။

ကျော်စင်က သူမရှေ့မှဖြစ်အသွားမှာ စားပွဲပေါ်ရထားသော သူမ ယူလာသည့် အိတ်ထဲမှပန်းသီးတစ်လုံးကို ခပ်တည်တည်နှင့် ကြည့်ရှုကာသည်။ “ဟဲ့... အဲဒါ နင့်ဖိုမဟုတ်ဘူး... လူမမာမို့”

နောက်လှည့်ကြည့်သော နုနုက မျက်လုံးကြီးကြီးနှင့်ရေရွတ်ရင်း ပန်းသီးအိတ်ဆီလက်လှမ်းသော ကျော်စင်၏လက်ကို ပြန်ခနဲမိုက်သည်။ ကျော်စင်က စပ်ပြီးပြီးနှင့်ပင်...

ပြည်ပိုင်းအဖွဲ့

“အဟဲ့... ငါကလည်း စားရရင်အမြတ်ဆိုပြီး အလစ်သုတ်ကြည့်တာ မရတော့လည်း အရင်းပေါ့ ဟုတ်ဖူးလား...”

“ဗီဇက ပြုပြင်တွေ့လား... မန္တလေးတစ်ခွင်ပြုပြင်စင်အောင် အလစ်သုတ်နေကျ သူခိုး...”

မင်းနိုင်က အခွင့်အရေးရတုန်း အားပါးတရနှိပ်ကွပ်သည်။

“မင်းက အဲဒီသူခိုး ငါ့ရဲ့လက်ထောက်...”

“တော်တော့ နားငြီးတယ်...”

သုံးယောက်သားတစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်ကြရင်း မီးဖိုဆောင်ဆီချီတက်သွားကြသော နုနုတို့ကို “ငါ့အတွက် အအေးယူခွဲဦး” ဟု သူမလှမ်းအော်သည်။

တကယ်တမ်းကျ ကျွန်တော်နှင့်သူမကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ နှစ်ယောက်ထဲ ကျန်ခဲ့ရန်အတွက် ပေါ်တင်ကြီး အကွက်ဆင်ကြသည်ကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းသိသည်။

သူမကရော။

ဖျတ်ခနဲ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်ချိန်မှာ သူမက ဆတ်ခနဲမျက်နှာကို တည်သည်။

“သွန်း...ပန်းသီးတွေက နင်ဝယ်လာတာလား...”

သူမ ဝယ်လာမှန်းသိသိနှင့်ပင် စကားမရှိစကားရှာဆိုဖြစ်သည်။ ထိုသို့မှမဟုတ်လျှင်လည်း သူမကို ဘယ်ကစ စကားပြောရမည်မသိသည်ကိုး။ သူမက ဘာမှပြန်မဖြေ။ မျက်စောင်းကိုသာ ဒိုင်းခနဲ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ်ကြီးထိုးသည်။ စိတ်ကောက်မပြေသေးသည်ကို မေးစရာမလိုဘဲ သိလိုက်ရသည်။

“ဒေင်ဥယျာဉ်ထဲက ခူးလာတဲ့ပန်းသီးတွေတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်” စပ်ပြီးပြီးနှင့် ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုသောကျွန်တော်ကို သူမက နှုတ်ခမ်းကို

မြန်မာ့ပြည်

ခပ်ဖွဖွကိုက်ထားရင်းက ဒုတိယဗွီ မျက်စောင်းထိုးပြန်သည်။ ပြီး...

“စေတနာရှိလွန်းလို့ ဝယ်လာပေးတယ်တော့ မထင်နဲ့... မကောင်းတတ်လို့ ဝယ်လာတာ...”

“အင်”

သူမ၏ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်စကားကြောင့် “အင်”ခနဲ နင်သွားရသည်။ မကောက်တတ်ကောက်တတ်ဖြင့် ကောက်နေသော သူမ၏ပုံစံကြောင့် ခွီးခနဲရယ်ဖြစ်သည်။

“ရယ်မနေနဲ့ ဥက္ကာ... နင့်ကို ငါ ကြာလေ ချဉ်လေပဲ သိလား”

“ဟောဗျာ...”

အံ့ကြီးကြိတ်ရင်းဆိုသော သူမ၏စကားကြောင့် ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်သွားရပြန်သည်။ သို့သော် မရယ်ရဲ။ အားရပါးရကြီး သွားရယ်မိလို့ကတော့ သူမဘက်က ပြဿနာကောင်းကောင်းကြီး ရှာမှာဖြစ်သည်။

“ပြင်ဦးလွင်မသွားခင်ကတော့ သွန်း နင့်အတွက် ဟိုဟာဝယ်ခဲ့မယ် ဒီဟာ ဝယ်ခဲ့မယ်နဲ့... ပြန်လာတော့ ဘာမှမပါဘူး တစ်ခေါက်တလေဆို ငါမပြောဘူး အခုဟာက...”

“အားပါးပါး... နားငြီးလွန်းလို့လားမသိဘူး ခေါင်းတွေကိုက်လာပြီ...”

ဆုံးရန်မမြင်သော သူမ၏စကားကိုဖြတ်ကာ ခေါင်းကိုကိုင်ရင်း ကျွန်တော်ထအော်ဖြစ်သည်။

“ခေါင်းကိုက်ရင် သေလိုက်လေ... အဲဒီမှာ လဲသေလိုက်...”

ဒေါသကို ဆွပေးလိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်မို့ သူမဆွေဆွေခနဲသွားကာ အာခေါင်ကိုခြစ်လျက် အော်သည်။

မီးဖိုဆောင်ဘက်ကို ကျောပေးထားသော သူမက ဘာမှမမြင်ရသော်လည်း မီးဖိုဆောင်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်နေသော ကျွန်တော်က “နားရင်း

ကျွန်းတော်

အုပ်ပစ်လိုက်ပါလား" ဟူသော အမူအရာကို လုပ်ပြနေသော ကျောက်ခင်ကို လည်းကောင်း၊ ငရုပ်ကျွပ်ငွေကို ထောင်ပြိုင် "ယုမလာ" ဟုသည့် အမူအရာလုပ်ပြနေသော မင်းနိုင်ကိုလည်းကောင်း "သူ့အိမ်သူ့အိမ်ကို ယေခဲ" ဟူသောသဘောဖြင့် လက်ထိန်းချုပ်ပြုနေသော နန္ဒကိုလည်းကောင်း သူမကိုကျော်လွှတ် ပြင်နေသလည်း။

ပြုစီမံဖြင့် မိဖုရားတို့က ကြည့်နေသော ကျွန်းတော်ကို ကြည့်ကာ သူမက ဝမ်းသာသော အတိတ်ခန့်က ကြည့်ခဲ့သည်။

သူမက ကြည့်ရာ နေ့ရန်ခန့်အသက်က လက်ဖျားကိုကမန်းကထမ်းဖျားကန်ခိုရာ ကြည့် "ခက်လား" အစောအစောဖြင့် "ဟီး" ခနဲ ဝှက်ရန်ပြုလည်း ခေါ်လည်လည်ဖြင့် မျက်နှာကြီးကျယ်ကာ အောက်ခွမ်းမိကို ဆန္ဒမျက်နှာစမ်း ကျွန်းတော်အောက်ကို သူမက ပြန်အလှည့် သူမ၏အလှည့်မှာ သူမကို ချောအိမ်နေ လက်ညှိုးထိုးပေး "ဦးဆောင်တော်မူပါဟု" ဟု လုပ်ပြနေသော ကျွန်းတော်ကို လက်ယှောက်ကြပ်ကြီး မိတာသွားသည်။ ကမန်းကလမ်းပင် အညောင်အရံ ခြောက်လှောင်လိုက်သော်လည်း မရှိပေ။

"ဥတ္တ..."

ခေါ်သလိုဖြင့် နိဂဟာနေသော မျက်နှာကြီးနှင့်လက်ထိကို ကုန်စရာအားပိုင်ရာက အသေမိမြိုင်လွှတ် သူမကတော်သည်။

ဘာမဟုတ်သောကလေးအားကိုပင် မကြာသော စိတ်ကောက်လက်လှောသူမ ခေါ်သော အသေမိမြိုင်လွှတ်သောလည်ဆန်း ကျွန်းတော်အတွက် မှုတေသောပန်းထိန်းများထိုး ထပ်မံတိုက်ခတ်လွှတ်ပေး ရုပ်တံအရက်လှမ်းစစ်သည်။

"ဘုရား"

သူမကလက်ထိကိုလှောင်ပေးပါလားဟု ကျွန်းတော်ဆိုနေသော ခုံ၏

မြန်မာ့ဇာတ်

ကျောက်ကို ဘုတ်ခနဲထိသည်။ ကျွန်းတော်ကိုမူပင်။ မေ့ထို သူမပန်းသီးဆီ လှစ်ခနဲ လက်ထုမ်းကတည်းက ပင်တော့မည်ဟု ကြိုတင်မိပြီး ကမန်းကတမ်းဆိုသလို ထိုင်ခုံနောက်ကို အချိန်စီ ခုန်ချလိုက်နိုင်သည်ကို။

ထိုင်ခုံကျောပိုင်းကွယ်ကာ ဖက်ကိုပူထားသော ဖက်တော်နှင့် မော့ကြည့်ရုံသေး။ ခေါင်းမော့ကာ ရှောင်အကြည့်နှင့် ပါကအခေတ် ဆုံပြီး အမြဲအနေတိုင်းကိုင်သည်။

အချိန်ခန့်လွှဲငယ်ကြာသည်အထိ ပစ်သံလည်းမကြား။ အော်ဟစ်ကြမ်းသံလည်းမကြားသည်။ မရဲတရဲ ခေါင်းကိုအသားမော့ကာ ရှောင်အကြည့် သူမက နဂိုထိုင်နေခဲ့သောနေရာမှာမရှိတော့။

မိဂ်ခနဲမြင်ရသောအရိပ်ကြောင့် ညာဘက်ကို အမှတ်ထမဲ့ကြည့်ချိန်မှာ သူမက ပန်းသီးတစ်လုံးကို မြှောက်ကာ မြှောက်ကာ ဆရင်း ကျွန်လက်ယာဖက်ဖြင့် ခါးကိုထောက်ကာ မနိတရ်ကြည့်သည်။ ကဲ ဘယ်ပြေးဦးမည်ဟူသော ခနဲတုံတုံအပြုံးက သူမမျက်နှာနုနုပေါ်မှာ နေရာယူသည်။

လက်ညှိုးဖြင့် ထစ်မိဟူသောအမူအရာကို လုပ်ပြသည်။ လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ထားရင်း စပ်ပြီးမြိုင်ထရပ်ဖြစ်သည်။ သူမကို အဟဲဟု မျက်နှာချိုသွေးကာရယ်ပြသော်လည်း သူမက နှုတ်ခမ်းအပုံမပျက် ခပ်တည်တည်ပင်။

"နင့်အပြစ် နင်ခါတယ်မဟုတ်လား..."

"ဝီ... ဝီ..."

ပြင်သစ်ဘာသာအဓိကဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အားသော သူမကို ကျွန်းတော်တစ်ယုလေးဖြင့် ဟုတ်ကဲ့ ဟုတ်ကဲ့ ဟု ပြင်သစ်လိုဆိုကြပါသည်။

လက်နှစ်ဖက်ကို ခေါင်းပေါ်တင်ကာ မြှောင်ချော်ချော်လုပ်နေသော ကျွန်းတော်ကို ရယ်ချင်နေသော်လည်း သူမ မရယ်။

ရွတ်အတင်ပင် ရယ်ချင်စိတ်ကို ဖုံးဖိကာထားသည်။ ပြီး ပန်းသီး။

ကို စောစောကလိုပင် မြောက်ကာမြောက်ကာ ဆရင်း

“နင့်အပြစ်ကို နင်ဝန်ခံတယ်နော်...”

“ဝီး... ဝီး...”

“ဒါဆိုရင် ဒီပန်းသီးနဲ့ နဖူးကို ဘယ်နှချက်အဆော်ခံမလဲ”

“အမ်း(နိ)”

ကျွန်တော် လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြရင်း တစ်ချက်ဟု ပြင်သစ် လိုဖြေဖြစ်သည်။ စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့် လက်ညှိုးထောင်သော ကျွန်တော့်ကိုကြည့် ကာ သူမက ခေါင်းကိုဘယ်ညှာရမ်းသည်။

“နင့်အပြစ်က တစ်ချက်တည်းနဲ့ မကျေဘူး...”

“ဒါဆို ဒူး”

လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းထောင်ပြရင်း ဒူးဟု ပြင်သစ်လိုဆိုသော်လည်း သူမကတော့ ခေါင်းခါမြဲ။

“နှစ်ချက်ထဲနဲ့တော့ ဘယ်ရပါ့မလဲ...”

“ထွာ”

သုံးချက်ဟု လက်ညှိုးသုံးချောင်းထောင်ရင်း မျက်နှာငယ်နှင့်ဆိုသော ကျွန်တော့်ကို သူမက ခေါင်းခါမြဲခါပြသည်။

“ကတ်(ဒ်)”

“နီး နီး”

“အာ နင် ဒီလို မတရားမလုပ်နဲ့လေဟာ လေးချက်တောင်မရသေး ဘူးလား ဒါဆို ဘယ်နှချက်မှ နင်က ကျေမှာလဲ”

“နင့်နဖူး အာလူးမသီးမချင်းပေါ့...”

“ဟေ... အဲဒီလောက်တောင် မေတ္တာထားတယ်လား...”

မျက်တောင်ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်ဖြင့် မဲ့တဲ့တဲ့ကြီးဆိုသော ကျွန်တော့် ကိုကြည့်ကာ မင်းနိုင်က

“ကြည့်စမ်း ဝမ်းသာလုံးတွေတောင် ဆိုနေတယ်”

ဟု ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုသည်။

“လူမမာသွားကြည့်ရအောင်ဆိုပြီး လူ့လိုက်စုတာလည်း သူပဲ ... ဟော အခုကျပြန်တော့လည်း လူမမာနဖူး အာလူးသီးမှကျေနပ်မတဲ့ ... သွန်းရယ် နင်တတ်လည်းတတ်နိုင်တယ်...”

နုနုက ပြုံးစိစိဖြင့် ဖော်ကောင်လုပ်သည်။ သူမမျက်နှာ ဆတ်ခနဲ နီတွတ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသော မျက်နှာကို တည်လိုက်ရင်း နုနုချထားပေးသော အအေးဖန်ခွက်ကိုယူကာ တစ်ကျိုက်သောက်သည်။ ပြီး

“ဟဲ့ ငါက နင်တို့လူမမာကို တော်တော်လေးဖျားနေတယ်ထင်လို့ သေများသေတော့မှာလား စိုးရိမ်လို့လာကြည့်တာ...”

“ဘာရယ် စိုးရိမ်လို့...”

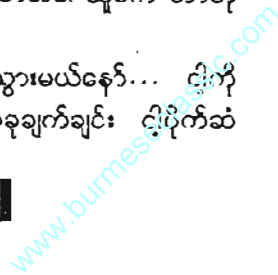
ကျော်ဇင်က စကားကို ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ဝင်ထောက်ပေးသည်။

“အေး အကောင်းစိုးရိမ်တယ်တော့မထင်နဲ့... သူ ငါ့ဆီက ချေး ထားတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်သိန်းပြန်မဆပ်သေးခင် ဂျာလကီးသွားမှာစိုးလို့ဟေ့ ရင်းလား...”

“ဪ ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း... ငါ့အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် တွေ ကြီးလှချည်သား ငါ ကိုယ်တော်မြတ်အပေါ် သံယောဇဉ်တွေကြီးလှ ချည်လား ငယ်ကျွန်ကြီးရဲ့...”

ဇာတ်သံဇာတ်ဟန်အပြည့်ဖြင့် ဇာတ်မာန်ပါပါဆိုရင်း သူမကို လက်ညှိုးထိုးကာ ငယ်ကျွန်ကြီးရဲ့ဟု ဆိုလိုက်သောအခါ သူမက ဘာဟု အော်ရင်း ဆွေဆွေခုန်လိုသွားသည်။

“နင်... နင်... ပါးကျွတ်ကျွတ်ကျိုးသွားမယ်နော်... ငါ့ကို များ ငယ်ကျွန်လေးတာလေးနဲ့ ပြန်ဆပ် အခုချက်ချင်း ငါ့ပိုက်ဆံ

ပြန်ဆင်..."

"နောက်တာပါဟာ နင်ကလဲ..."

"ဘာ... ဘာနောက်တာပါလဲ... အေး နင်က နောက်ပေမယ့် ငါက မနောက်ဘူး အခုပေး ငါ့ပိုက်ဆံ"

သူမ၏စကားကြောင့် နုနုက ဟဲ့ဟဲ့ဆိုရင်း ဟန်သည်။ ကျော်စင်က မျက်လုံးကြီးကြီးပျံ့ပျံ့ရင်းက

"သွန်း နင်... လူမမာ လာကြည့်တာလား ကြွေးတောင်းလာ တာလား"

"အစကတော့ လူမမာလာကြည့်ဟာပဲ ဒါပေမဲ့... အခု သူ့ ပျက်နာကြီးမြင်နေရတာ ကြွေးတောင်းချင်စရာကြီးဖြစ်နေလို့တောင်းတာ အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ..."

ဆတ်ဆတ်ထိမခံ ကက်ကက်လန်နင်းဆင် ပြန်ပြောရင်းက မျက်နှာ ကိုမော့ရင်း ကြွေးရှင်စတိုင်ဖမ်းကာနေသော သူမကိုကြည့်ရင်းက ရင်ဘတ် တစ်ခုလုံး နွေးလိုက်အေးလိုက်ကြီးဖြစ်ကာနေသည်။

သူမအနားကိုကပ်ကာ ပခုံးနှစ်ဖက်ကိုပဲ ဆွဲခါပစ်ချင်နေသလိုလို၊ ဆောင့်ကြားကြားပုံဖြစ်နေသော သူမကို ခပ်တင်းတင်းပဲ ဓထွေးပွေ့ထားချင် နေသလိုလို ဘာလိုလို ညာလိုလိုကြီးနှင့် မချင်မချစ်ဖြစ်ကာနေသည်။

"သွန်း... လောလောဆယ်တော့ ငါ့မှာဆပ်စရာမရှိဘူးဟာ မေမေ့ ကိုလည်း ငါက စိတ်ဆိုးချင်ယောင်ဆောင်ထားလို့ မုန့်ဖိုးမတောင်းရဲ သေးဘူး..."

"အဲဒါ နင့်ကိုစွလေ..."

"နင်ကလည်း ငါ တာကယ်ပြောနေတာဟ..."

မျက်နှာငယ်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ခေါင်းကိုကုတ်လျက်ဆိုသော အခါ သူမက ဆရာမကြီးစတိုင်ဖြင့် ခေါင်းကိုနှစ်ချက်ခန့်ညှိတ်လိုက်ပြီး

"တစ်ခုတော့ရှိတယ်လေ...စောင့်ဆိုလည်း စောင့်ပေးရမှာပေါ့"

"အဲဒီလိုလုပ်ပါဟာ... နင်ကလည်း လိမ္မာရဲသားနဲ့... ကျေးဇူး... ဇူး..."

"မကျေးဇူးသေးနဲ့ဦး ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး..."

ကျွန်တော့်စကားကိုဖြတ်ကာ သူမက ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူးဟု ခေါင်းကိုဘယ်ညာရမ်းရင်းဆိုသည်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် အားလုံးက သူမပြောလာမည့်စကားကို နား စွင့်နေကြသည်။ သူမက ဆတ်ခနဲ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးရင်း

"ငါစောင့်မယ်ဆိုတာက ဒီအတိုင်းစောင့်မှာမဟုတ်ဘူး နင်ကြာရင် ကြာသလို ငါက အတိုးနဲ့တွက်ယူမှာ"

"ဟေ..."

သူမ၏စကားအဆုံးမှာ မင်းနိုင်နှင့်ကျော်စင်က မျက်လုံးတွေပြုံးရင်း ဆောဟု ပြိုင်တူရေရွတ်သည်။ ချစ်တီးမဟု မကြားတကြားရေရွတ်သော တွန်တော်ကို သူမက မကြားဟန်ပြုသည်။ နုနုက အတိုးအထောင်ဝါသနာ မိသူပီပီ ဘေးမှဝင်၍ ပေါက်ပေါက်ဝင်ဖောက်သည်။

"လတိုးနဲ့လား သွန်း တစ်ရာကို တစ်ဆယ်တိုးယူပစ် သိလား..."

"အောင်မြတ်လေး... ကြောက်စရာကြီးပါလား"

ကျော်စင်က ပခုံးကိုတွန်းရင်းဆိုသည်။ သူမကတော့ မည်သူ့ကိုမှ ဝခုမပိုက်။ နုနုကိုကြည့်ကာ ထုံးစံအတိုင်း ဆရာကြီးစတိုင်ဖြင့် မျက်လွှာကို ခာန်ပါပါချ၍ ခေါင်းကိုဖြည်းဖြည်းခြင်းညှိတ်ရင်းက

"အေးလေ အချင်းချင်းတွေဆိုတော့ တစ်ဆယ်ကိုပဲ ယူပေးရတော့ မှာပေါ့... ငါက သမာသမတ်ရှိပါတယ်ဟာ မတရားလည်း မလုပ်တတ် သိဘူး ဒါပေမဲ့... နုနုပြောသလို လတိုးတော့မဟုတ်ဘူး နေပြန်တိုး"

"သေပြီဆရာ..."

ပြည်ပြည်ချစ်ချစ်

ကျွန်တော် ကိုယ့်နဖူးကိုယ်ခိုက်ရင်း သေပြီဆရာဟု ပြောင်ချော်ချော် ဆိုဖြစ်သည်။ သူမကတော့ မျက်လုံးကို အရင်းရှင်စတိုင် ခပ်စင်းစင်းမှေးထားရင်းက ချစ်တီးပြုံးပြုံးသည်။ ထိုအပြုံးကို ထပ်မံ၍ အဓိပ္ပာယ်ဖော်ရသော် ရင်းအပြုံးက ကမ္ဘာထီပိုင်ရှင်တစ်ဦး စက္ကထာရီမလေးကိုကြည့်ကာပြုံးသော အပြုံးမျိုး။ ကျောချမ်းစရာတော့အတော်ကောင်းသည်။

“အမလေး...တစ်လသာကြာသွားလို့ကတော့ မနည်းဘူးဟာ” လက်ညှိုးချိုးကာ တွက်ရင်းက မင်းနိုင်တစ်ယောက် အလန်တကြား ထအော်သည်။ ကျွန်တော်ပါ မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကာ လက်ချိုး၊ ခြေချိုး အကုန်ချိုးတွက်ကြည့်ရင်း မျက်လုံးကြီးပြုံးသွားရသည်။

“နင်ပြောသလိုသာဆို တစ်... တစ်လသာကြာရင် တိုးရင်းပေါင်း လေး... လေးသိန်းကြီးများတောင် ဆပ်ရမှာပေါ့... နင်တော်တော်ကြီးကို သမာသမတ်ရှိတာပဲ...”

မျက်နှာကြီးရှဲ့မဲ့ကာ လန်ချင်ယောင်ဆောင်ရင်း ကရော်ကရွတ်ဆိုသောအခါ သူမက ခေါင်းကိုဖြည့်ညှင်းစွာခါသည်။ သူမ စတိုင်က ကြည့်လေ ချစ်တီးမနှင့်တူလေဖြစ်လာသည်။

“ဘယ်က လေးသိန်းကရမှာလဲ မောင်လေးရယ် အတိုးကို တစ်ရက်ချင်စီ အရစ်ကုမ္ပဏီသွင်းရင် မမတို့က အတိုးပေါ်အတိုးဆင့်ပြီး ကျသလောက် တွက် ယူဦး... မှာ...”

“ဟေ... အောင်မြတ်လေး ဂစ် ဂစ် ဂစ်...”

မျက်နှာဖြူဆိုက်သွားဟန်ဖြင့် တစ်ဂစ်ဂစ်နှင့် တက်ပြသောကျွန်တော်ကိုကြည့်ကာ မင်းနိုင်က မေးငေါ့ရင်း

“ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်ပျော်သွားတယ်မသိဘူး ဝမ်းသာလုံးတွေတောင် ဆိုနေတယ် အံ့ရော...”

“ဘယ်ကလာ ဝမ်းသာလုံးဆိုရမှာတုံး... အဲဒါ ဝက်ရူးပြန်နေ

မြဲနုတံ့ဖြယ်

တာဟ... အနားမကပ်နဲ့ ကူးတတ်တယ် လာ နုနု ဒီဘက်ထိုး...”

အရေးထဲ လူကိုနှိပ်ကွပ်ရင်း နုနုကို အသားကပ်ယူနေသော ကျော်ဇင့်အပြောကြောင့် တစ်ဂစ်ဂစ်လုပ်ပြရင်းက ခွေးကောင်တွေဟု ဆဲရေးရင်း ထရယ်ဖြစ်သည်။

“ဟော... ငိုနေပြန်ပြီ ရှိက်ကြီးတင်နဲ့...”

“ငါ့ကောင်... စိတ်ထိန်းဦးလေ”

မန္တလေးသားများပီပီ အရွန်းဖောက်မည်ဆိုလို့ကတော့ လူရွှင်တော်များ၏ ပြက်လုံးကုန်သူတို့ရသည်။ အကွက်ကျကျသုံးတတ်သည်။

“နေဦး”

သုံးယောက်သား တဝါးဝါးရယ်နေတုန်း နုနုက နေဦးဟုလက်ကာရင်း တားသည်။ ပြီး ကျော်ဇင့်ကို လက်ညှိုးကြီးထိုးကာ

“ငကျော်... ကြားတယ်နော် သူများတွေတော့ အတိုးယူကုန်ကြပြီ ငါလည်း နင့်ကိုယူတော့မယ် ဒါပဲ...”

“ဘယ်လို နင်က ငါ့ကိုယူမလို့... နုနု နင်ကလည်းဟာ လူရှေ့သူရှေ့ကြီးမှာ ရက်စရာကြီး... အောင်မြတ်လေးနော် ကြက်သီးတွေထတာ...”

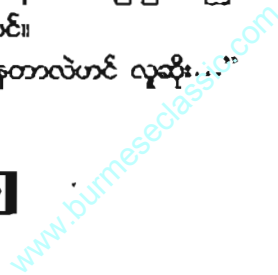
ကျော်ဇင့်၏ ပြောင်ချော်ချော်အပြောကြောင့် နုနုတစ်ယောက် မျက်နှာကြီးတစ်ခုလုံး နီတွတ်ကာသွားသည်။ ပြီး ကျော်ဇင့်ပန်းကို ဖြန်းခနဲ ဆော်လိုက်ရင်းက

“ငါနော် လုပ်လိုက်ရ... ယူစရာလား နင့်ကို...”

လုပ်လိုက်ရဟု ကြိမ်းပြီးချိန်မှာ ဖြန်းခနဲ ဆော်ပြီးဖြစ်သည်။ ကျော်ဇင့်က အပြုံးပင်မပျက်။ စပ်ခြံမြီးကြီးနှင့်ပင်။

“နင် ဘယ်တုန်းကတည်းက ကြိတ်ကြဲနေတာလဲဟင် လူဆိုး...”

“ဟင် ပြောလေကဲလေ...”

“ဖြန်း...”

နနက ရှက်တက်တက်ဖြင့် ဒုတိယမိကျော်ဇော်ပန်းကို ဖြန်းခနဲ နှိပ်လိုက်ပြန်သည်။ ပြီး

“ငါက အတိုးယူမှာကို ပြောတာဟဲ့... အောင်မလေး နှင့်ကိုလား ငါက ယူမှာ ဝေးပါသေးတယ် ရှုပ်ကိုက... ငါမပြောလိုက်ချင်ဘူး”

“ဪ အတိုးယူမှာကို ပြောတာလား...တော်သေးတာပေါ့ တံသီပေလို ဘုရား... ဘုရား...”

ကျော်ဇော်က ပြောင်ချော်ချော်နှင့်ပင်ဆိုရင်း ဘုရားတကာ တဟား ဟားဖြင့်ရယ်သည်။ နနက ဒိုင်းခနဲမျက်စောင်းထိုးကာ ပါးစပ်က ပွစ်ပွစ် ရွတ်သည်။ ပြီး

“ရှူးချင်ယောင်ဆောင်မနေနဲ့ နှင့် ငါ့ဆီက ငါးသောင်းယူထားတာ တစ်ပတ်ပြည့်တော့မယ် နှင့်လည်း ဒီနေ့ ဆပ်ရင်ဆပ် မဆပ်လို့ကတော့”

“နေပြန်တိုးနဲ့ဆပ်ဖို့သာ ပြင်ထား...”

နနကအစကားကို သွန်းက ဝင်၍အဆုံးသတ်ပေးသည်။

အားလုံးဆိုသမျှကို တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် နားထောင်နေသော မင်းနိုင်က ပြုံးစိစိဖြင့် ခေါင်းကိုတဆတ်ဆတ်ညှိတ်သည်။ ပြီး

“ငါ သဘောပေါက်ပြီ ငါ့ကောင်တွေရေ... လက်စသတ်တော့ သူတို့ ငွေချေးပေးတာက အကြံနဲ့ကိုးကွ...”

“ဘာအကြံလဲ... ဘာအကြံလဲ အနှောင့်အသွားလွတ်အောင် ပြောနော် လက်ဝါးစာတွေသွားမယ်...”

နနက မျက်လုံးစုံမှိတ်ကာ အာခေါင်ခြစ်ရင်းအော်သည်။

“ငါ့ကောင်တွေ မြန်မြန်ဆပ်ကြကွနော်... ရှေ့ရှေးတွေကြည့် ရတာ ရင်လေးစရာကြီး... တွေးကိုမတွေးရဲဘူး ငွေမဆပ်လို့ ရတာ သိမ်းမဟေ့ဆိုရင် မင်းတို့တော့လား...”

“အောင်မယ်မယ်... ဒင်းက နေဦး...”

“ဆော်ပစ်... ဒီကောင်”

နနနှင့် သွန်းက ဝုန်းခနဲ မင်းနိုင်သီပြေးရင်း နှုတ်က တွေ့မယ်ဟု ကြိမ်းသည်။ မင်းနိုင်က ညှပ်ခန်းထပ်တံပြေးရင်း မြန်မြန်ဆပ်ကြဟေ့ မြန် မြန်ဆပ်ကြဟဟု အော်မြစ်အောင်အော်သည်။ နနနှင့်သွန်း လူခွဲကာ လိုက် သော်လည်း မင်းနိုင်ကိုမမိ။ အတန်ကြာတော့ သူမတို့နှစ်ယောက် မော လာသည်ထင်။ ဆိုဖာပေါ်ပစ်ထိုင်ချရင်း အမောဖြေနေကြသည်။ ဆိုဖာများ ပေါ် လွှားခနဲ လွှားခနဲ ကျော်ခွဲပတ်ပြေးသော မင်းနိုင်ကို ဘယ်လိုမှမမိ နိုင်မှန်းသိ၍ လက်လျှော့လိုက်ဟန်တူသည်။ လူကသာ ဟောဟဲ့ဆိုက်ကာ ထိုင်နေကြသော်လည်း နှုတ်ကငြိမ်ငြိမ်မနေ။

“သူ့ကို သူ့ကို... အမလေး မောတာ သွန်း သူ့ကို သူ့တို့ဆီ တိုင်မယ် သူက သူ့တို့ဆီက မလိမ့်တပတ်နဲ့ ခဏခဏငွေချေးနေတာပဲ”

“တိုင်စေဗျား မနေ့ကပဲ ဆပ်လိုက်ပြီးပြီ ငွေလေးမဆိုစလောက်နဲ့ တော့ ငါ့တစ်ဘဝလုံး ရေတိမ်အနစ်မခံနိုင်ဘူးဟ...”

“အေး ဟုတ်ပြီ သေနာ တွေ့မယ်...”

“တိုင်ကို တိုင်ဦးမယ် အမလေး မောတာ...”

ပြောလည်းပြော။ မောလည်းမောဖြင့် သူမတို့နှစ်ယောက် ဒေါသ နေကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် အိမ်ရှေ့မှ မေမေနှင့် ထမင်းချက်သေး မိညွှက်တို့ပြန်လာကြသည်။

“သမီးတို့ ရောက်နေကြတာကိုး...”

“လူမမာလာကြည့်တာ အန်တီ...”

စောစောက မျက်နှာကြီးစူပိုက်ကာ ဆူဆောင့်အောင့်နေကြသော သူမတို့နှစ်ယောက် ချက်ချင်းလက်ငင်းဆိုသလိုပင် အချိုးပြောင်သွားကြ ကာ ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် အင်မတန်ရိုကျိုးသော အသွင်သို့ ပြောင်းသွားကြ

သည်။

“အန်တီ ဥက္ကာက အန်တီကို စိတ်ဆိုးနေတယ်ဆို...”

ဘယ်ကတည်းက အချွန်နှင့် မချင်နေမှန်းမသိသော နုနုက ကျွန်တော်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“အန်တီက သူ့အလုပ်ကို နှိမ့်ချလိုတဲ့ သမီးရေ သူ့ဘာသာသူ စိတ်ဆိုးနေတာ”

ကလေးဆိုးကြီးတစ်ယောက်လို ခေါင်းကြီးငုံ့ကာထိုင်နေသော တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်သူ ကျွန်တော်ကို မေမေက ခပ်ပြုံးပြုံးကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“ဟိုတစ်နေ့ကကွယ်... သူပို့ထားတဲ့ ကဗျာတစ်ပုဒ်နဲ့ ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်ကို မဂ္ဂဇင်းနှစ်စောင်က ထုံးစံအတိုင်းပေါ့ကွယ် ဒီလထုတ်မှာပါတော့ စာအုပ်လက်ဆောင်နဲ့ စာမူခရောက်လာတယ်... အဲဒါ သူက သားတို့ သမီးတို့ကို ထုံးစံအတိုင်း ကြွားမလို့ စာအုပ်ကြီးကိုပေးပြီး ဂိုဒေါင်ထဲကနေ ဆိုင်ကယ်ကိုထုတ်ရော... အဲဒီမှာ ဆိုင်ကယ်က ဆီကုန်နေတယ် သူက အန်တီဆီ လက်လာဖြန့်တော့ အန်တီက နောက်လိုက်တာ သားရဲ့ စာမူခရိုနေသားပဲလို့ သုံးပါလေ့ မကုန်မချင်းလို့... ဒါလေးပြောမိတာပါကွယ် အဲဒီမှာ မင်းတို့သူငယ်ချင်း ဒေါ်ပွဲတော့တာပဲ... မေမေက သားရဲ့ အနုပညာအလုပ်ကို ဘာပြုတယ်၊ ညာပြုတယ်မေ့ကွယ်...”

“တကယ်တော့ အန်တီက သူ့မတောင်းခံလေးတင်ကမှ သူ့ စာရေးတဲ့စားပွဲအံ့ဆွဲထဲ မှန်းဖိုးသွားထည့်ထားပေးပြီးသား နောက်တော့ အန်တီကို စိတ်ဆိုးပြီး ဆိုင်ကယ်သော့ရော... အံ့ဆွဲထဲက ငွေတွေရော အို... ဘာတွေမှန်းကိုမသိဘူး အန်တီကို ပြန်ပေးပါလေရော... အန်တီက မယူပါဘူး အခုထိ သူ့ထားခဲ့တဲ့ အန်တီမှန်တင်ခုံပေါ်မှာ ခြေရာမပျက် လက်ရာမပျက်ပဲ...”

မေမေ၏ စိတ်ကြောင်းပြန်သော ဒိုင်ယာလော့ခ်အရည်ကြီးအဆုံးမှာ မေမေဒိုင်ယာလော့ခ်၏ ပရိသတ်များဖြစ်ကြသော သွန်းတို့လေးယောက် စလုံးက ကျွန်တော်ကို ပြုံးစိစိဖြင့်ကြည့်ကြသည်။

“ဒါဆို ဒီကောင်လွန်တာပေါ့...”

“အန်တီက ကြိမ်စာကျွေးလိုက်ရမှာ...”

“အလကား ယောက်ျားရင်မာကြီးလုပ်နေပြီတော့ ကောက်နေတာ” ကျော်ဇင်၊ မင်းနိုင်၊ သွန်းနှင့် နုနုတို့ လေးယောက်စလုံးက ကျွန်တော်ကို ပေါ်တင်ကြီးစိုင်းဖွဲ့ကြသည်။

“ဒါကြောင့် ဖျားတယ်ဆိုပြီး အိမ်တွင်းပုန်းလှုပ်နေတာကိုး...”

“ဒီလိုမှန်းသိ မလာပေါင်...”

“ဟဲ့ နုနု... ငါ့ပန်းသီးတွေပြန်စုထည့်ပေးဦး ပြန်ယူသွားရအောင်” မင်းနိုင်၊ နုနုနှင့် သူမက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီ နောက်ကြပြန်သည်။ မေမေက စားပွဲပေါ်ကြည့်ရင်း

“ဧည့်သည်တွေကို ဘာမှလည်း ဧည့်ခံမထားပါလား...”

“မီးဖိုဆောင်ထဲသွားပြီး ကိုယ်သောက်ချင်တာ ယူသောက်ကြတဲ့... သူက လူမမာမို့လို့ ထလုပ်မပေးနိုင်ဘူးတဲ့ အန်တီ... သမီးတို့ ကိုယ့်အစီအစဉ်နဲ့ကိုယ် ယူသောက်ပြီးသွားကြပြီ”

“ဟုတ်လား”

မေမေက ဟုတ်လားဟု အံ့အားတသင့်ဆိုရင်း ကျွန်တော်ကို စိတ်ပြုံးပြုံးပင်ကြည့်သည်။ ပြီး

“ကဲ သားတို့အားလုံး အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောကြဦး... အန်တီရေချိုးလိုက်ဦးမယ်” ဟုဆိုကာ အိမ်ခန်းထဲဝင်သွားသည်။

“ဥက္ကာ နှင့်အမေရေချိုးတုန်း သူ့အခန်းထဲဝင်ပြီး ဟိုဟာတွေပြန်ယူပေးရမလား”

ပြည်ပြည်ချစ်ချစ်

နုနုက ပြုံးစိစိဖြင့်ဆိုသည်။ ပြီး ရောက်တတ်ရာရာတွေ လျှောက် ပြောကြရင်း မင်းနိုင်က နာရီကိုကြည့်ကာ

“ကဲ... ကဲ ငါကတော့ ပြန်ချင်ပြီ နင်တို့ ကျန်ခဲ့ကြဦးမှာလား”

“အာ... ပြန်မှာပေါ့ မနက်ဖြန်မှ ဆိုရအောင်...”

နုနုက ကမန်းကတမ်းဆိုရင်း ပျင်းကြောဆန်လျက် ဝါးခနဲ သမ်းသည်။

ကျော်ဇင်က ငါတို့လစ်ပြီနော်ဟုဆိုရင်း ထရပ်သည်။ သွန်းက ဆတ်ဆို စားပွဲပေါ်တင်ထားသော ကျွန်တော်ဟမ်းဖုန်းကို ခပ်သုတ်သုတ် ကောက်ကာ

“နင့်ကို ပညာပြတဲ့အနေနဲ့ နင်ဟမ်းဖုန်း ငါယူသွားပြီ တာတာ... နင် ငါ့အကြွေးပြန်ဆပ်မှ ပြန်ပေးနိုင်မယ် ဒါပဲ...”

ဘယ်အချိန်တည်းက ချောင်းနေမှန်းမသိသော ဖုန်းကို လှစ်ခနဲ ကောက်ယူသွားသော သူမ၏လျင်မြန်မှုက တားချိန်ပင်မရလိုက်။

သူမဆီဖုန်းမဆက်ဆက်အောင် အကွက်ချသွားသည်လားဟု ကိုယ့် ဘက်ကိုယ်ယက်ကာ တွေးရင်းပြုံးဖြစ်သည်။

သူမအကြောင်းတို့ တွေးနေချိန်မှာ ရင်၌အမျိုးအစားခွဲရခက်သော ကြည့်နူးမှုက တဖျတ်ဖျတ်ပေါ်ကာနေသည်။ ရင်ကလည်း သိသိသာသာပင် ခုန်လို။

★ ★ ★

သူမတို့ပြန်သွားပြီး ငါးမိနစ်လောက်အထိ ထိုင်နေရာမှမထဖြစ် သေး။ ဟိုငေးသည်ငေး။ ဟိုတွေးဒီတွေးဖြင့် မျက်စိက စားပွဲပေါ်မှ ပန်းသီးထုပ်ဆီ ရောက်ကာသွားသည်။

ပြန်ကွဲနေသော ပန်းသီးများကို ကျွန်တော်အိပ်ခန်းထဲမှ ရေခဲသေတ္တာ ငယ်ထဲထည့်ရန် စိတ်ကူးဖြစ်သည်။

“ဟင်...”

ပန်းသီးများကိုယူရန်အလာ ပန်းသီးထုပ်ဘေးမှ ဟမ်းဖုန်းကြောင့် ကြောင်သွားရသည်။ ဟမ်းဖုန်းမှ ဝက်ဝံရုပ်ငယ်တွေလောင်းလောင်းက လူကို ပြုံးပြသည်။

သွန်း၏ ဟမ်းဖုန်းလေး။

သူမ၏ ဟမ်းဖုန်းကို ဘယ်ဘက်ရင်အုံမှာကပ်ထားရင်း ကြောင် တောင်တောင်ပင် ကြည့်နူးနေမိသည်။

သူမ တွတ်တီးတွတ်တာဖြင့် ရန်ထောင်သောအခါ၊ မကြာခင် စိတ်ကောက်သောအခါ အသုံးပြုလေ့ရှိသော ဖုန်းကလေး။

“တိ တိ တိ...”

ပြည်ပိဗူးစိတ်

“အာ... လန့်လိုက်တာကွာ အရေးထဲ...”

ရင်ဆုံမှာဖိကပ်ကာ feel ယူလိုကောင်းတုန်း ရုတ်တရက်ထပြည်
သော သူမ၏ဖုန်းသံကြောင့် လန့်သွားရသည်။

သူမက ကျွန်တော်၏ဖုန်းဖြင့် လှမ်းခေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။

“ပြော...”

“အောင်မာမာ... လေသံက မာလိုက်တာလွန်ရော... သူ့ခိုး
ဘယ်တုန်းက ငါ့ဖုန်းကို သုတ်ထားတာတုံး...”

တစ်ခွန်းတည်း ပြောဆိုတာကိုသာ ဆိုရသေးသော ကျွန်တော့်ကို
သူမက ဆယ်ခွန်းမက ပက်သည်။

“သူ့ခိုးက လူဟစ်ဆိုတာ ဒါမျိုးနေမှာ နင်ကသာ ငါ့ဖုန်းကို ပေါ်တင်
ကြီးလှသွားတာ... နင်ကမှ သူ့ခိုးစစ်စစ် နေဦး... လှသွားတာဆို
တော့ ဓားပြ...”

“ဒါဆို ငါ့ဖုန်းက ဘာကိစ္စ နှင့်ဆီရောက်နေတာလဲ ခြေထောက်
ပေါက်ပြီး နှင့်ဆီရောက်နေတာလား...”

“ဒါကတော့ နှင့်အသိဆုံးဖြစ်မှာပါ... ငါက ဒီဖုန်းကို ဖိနှပ်စင်နား
က တွေ့တာပဲ”

“လျှောက်ပြောမနေနဲ့ ငါထားခဲ့တာက စားပွဲပေါ်... အဲလေ”

လွှတ်ခနဲထွက်လာသောစကားကို သူမ ဘရိတ်မအုပ်လိုက်နိုင်ခဲ့။
ဉာဏ်တစ်ထွာတစ်မိုက်လောက်ဖြင့် ညစ်ချင်နေသော သူမကို ငါးဟားဟား
ဟု မရယ်ချင်ရယ်ချင်ဖြင့် လုပ်ရယ်ရင်း ဒေါမကန်ကန်အောင် ဆွပေးလိုက်
သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“ဪ... နင်ကများ ငါ့လိုကောင်ကို ဉာဏ်လေးတစ်ထွာ
တစ်မိုက်လောက်နဲ့ လာပြီးချင်နေသေးတယ်... နောက်ဆုံးတော့ ဘူးပေါ်

မိနုတ်ဖြယ်

သလို ကွင်းကွင်းကွက်ကွက်ကြီး ပေါ်သွားတာပဲမဟုတ်လား ငါ့ကို ပြီးချင်
ရင်လေ ဆယ်နှစ်... ဆယ်နှစ်... အဲ ဟဲလို ဖုန်းပိတ်သွားပြီ...”

အရသာခံကာ အထက်စီးဖြင့် ဆိုနေတုန်းကို သူမက ဖုန်းပိတ်သွား
ခဲ့သည်။ ညရောက်တော့ ကိုယ့်ဖုန်းနံပါတ်ကို ကိုယ်ပြန်ခေါ်ရင်း ကြောင်
တောင်တောင်ပင်ဖြစ်သွားရသည်။

ကြကြဖန်ဖန် ကိုယ့်ဖုန်းကို ကိုယ်ပြန်ခေါ်နေရသည်ကိုး။

“ပြော...”

သူမဘက်မှ အသံစူးက နားထဲကို ဆောင့်ကာဝင်သည်။

“သွန်း...”

“ဘာလဲ...”

“နင် ဉာဏ်နီဉာဏ်နက် မများနဲ့နော်...”

“ဘာတုံး... အစမရို အဆုံးမရိုနဲ့”

“ငါ နှင့်အကြွေးမဆပ်သေးလို့ ပညာပြုချင်တာနဲ့ ငါ့ဖုန်းနဲ့ ဟိုခေါ်
ဒီခေါ် လုပ်မနေနဲ့နော်... အလုပ်မရို အကိုင်မရိုနဲ့ အဝတ်အစား
အကြောင်းတွေ... မင်းသား မင်းသမီးအတင်းတွေပြောဖို့ ဝယ်ထားတာ
မဟုတ်ဘူး... အရမ်းကြီးလိုအပ်မှသုံး... ကြားလား”

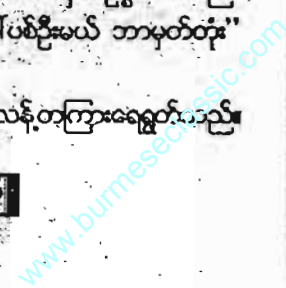
ဆရာကြီးလေသံဖြင့်ဆိုသော ကျွန်တော်အပြောကြောင့် ဆွေဆွေ
ရန်အောင် ဒေါသထွက်သွားဟန်တူသည်။ သေနာဟု ပက်ခနဲဆိုရင်း

“အေး စောစောကတော့ အဲဒါကို ငါသတိမရဘူး အခုတော့ နှင့်
အကြံပေးလို့ Non-stop ကြီးကို ဆက်ပစ်လိုက်ဦးမယ် ဒါပဲ...”

“ခေါ်လေ ခေါ်... နှင့်ဖုန်းကလည်း ငါ့လက်ထဲမှာပဲဥစ္စာ ငါလည်း
အခုအချိန်ကစပြီး Non-stop ကြီးကို လျှောက်ခေါ်ပစ်ဦးမယ် ဘာမှတ်တုံး”

“နေဦး...”

ရုတ်တရက်ပင် သူမဘက်က နေဦးဟု အလန်တကြားရွေ့လာသည်။

ပြည်ပိုင်းအဖွဲ့

အတန်ကြာသည်အထိ ဘာမှဆက်ပြောမလာသေး။ ဟဲလိုဟုဆိုကာမှ
“ခုကွဲပဲ မနက် ဖုန်းချိန်းထားတာကို ငါမေ့နေတာ... ဟုတ်တယ်
မနက်ဖြန် ဖုန်းချိန်းထားတာရှိတယ်...”

“ဘယ်သူနဲ့လဲ...”

“...”

ကျွန်တော့်အမေးကို သူမ မဖြေ။ အတန်ကြာမှ သက်ပြင်း ဟင်း
ခနဲချကာ

“နင် ငါ့ကို ဖုန်းလွှာလဲပေးဟာ နော်...”

“Sorry ပဲ...”

“ဥက္ကာ...”

“လူကြီးမင်းခေါ်ဆိုသော ကိုလူချောဥက္ကာမှာ မအားလပ်ပါသဖြင့်
ဖုန်းလာလဲပေးဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါခင်ဗျာ...”

“ဥက္ကာ ငါ အတည်ပြောနေတာ နောက်မနေနဲ့...”

“ဒါဆိုပြော ဘယ်က ဖုန်းလဲ...”

“ဖောရီနန်းက...”

“အောင်မာမာ... ဖြီးနေပြန်ပြီ...”

“ငါ တကယ်ကြီး အတည်ကြီးပြောနေတာ မညစ်ပါနဲ့ဟာ ဖုန်းလာ
လဲပေးနော် ဥက္ကာ...”

မပျော့စဖူး အပျော့ထူးသော သူမ၏လေသံပျော့ကြောင့် နည်းနည်း
တော့ သူမကို ယုံချင်လာသည်။ ရာနှုန်းပြည့်တော့ မယုံရသေး။

ဖုန်းသွားလဲပေးကာမှ ရှူးချင်ယောင်ဆောင်နေလျှင် ဒီကကောင်
နေရင်းထိုင်ရင်းနှင့် တိုင်ပတ်နေဦးမည်။

“ဥက္ကာ... ဟဲလို ဟဲလို... ကြားလား”

ဆိတ်ငြိမ်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူမ အလောတကြီးခေါ်သည်။

မြဲသူတို့ဖြူ

ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြုံးဖြစ်ရင်း သူမ တကယ်
တစ်စ ယုံချင်လာသည်။

“ငါကြားပါတယ်ဟ...”

“ကြားရင်ထူးပါလား...”

“အပေးအယူလေးတစ်ခု တွေးနေလို့သူမ မရိပ်မိသည်ပဲလား။
“...”

သူမက ကျွန်တော် ညစ်တော့မည်မှန်းသိအောင် ခြင်္သေ့ခြင်သောဖြစ်မည်။
သွားသည်။

“ငါယူထားတဲ့ တစ်သိန်းကို လျှော်ပေးမယ်ဆိုရင်တော့...”

“ဟဲ့ ရှူးနေလား တစ်သိန်းကြီးများတောင် လျှော်ပေးရအောင်
ပိုက်ဆံက တွင်းထဲကနေ နှိုက်ယူလိုရနေတာမဟုတ်ဘူး မဖြစ်နိုင်တာတွေ
လျှောက်ပြောမနေနဲ့ လာလဲပေးမလား မပေးဘူးလား ဒါပဲပြော...”

သူမဘက်က ကျွန်တော် စနောက်နေမှုကို သည်းခံနိုင်တော့ဟန်
မတူ။ ခပ်တင်းတင်းပင် ဆိုလာသည်။

ဒေါသထွက်နေသောသူမ၏အသံကို နားထောင်ရင်း ခွီးခနဲရယ်ဖြစ်
သည်။ သူမ၏ သက်ပြင်းချသံကို အတိုင်းသွားကြားနေရသည်။

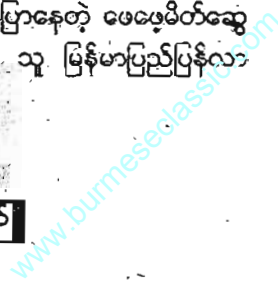
“နောက်ရက်မှ ဆက်ပစေပေါ့ဟာ... ရတယ် ငါပြောပေးလိုက်

မယ် ဟုတ်ပြီလား... ဒါနဲ့နေပါဦး ဘယ်သူတုန်း နင့်ဆီဆက်မှာက..”
“...”

သူမ ရုတ်တရက်ငြိမ်ကျသွားသည်။ အတန်ကြာမှ
“ငါ... ငါမလိမ်ချင်ပါဘူးဟာ ငါ ပြောပြောနေတဲ့ ဖေဖေမိတ်ဆွေ

ရဲ့သား ဂျော်နီလေဟာ သူပေါ့ ဟဲ့ဒင်းဟာ... သူ မြန်မာပြည်ပြန်လာ
တော့မှာဟာ... အဲဒါနဲ့...”

“ဪ...”

မိမှာပင် ငြိမ်ဟုရေရွတ်ဖြစ်သည်။ မထီမဆိုင် အတန်ကြာသည်အထိ ဘာ

“ခုကွဲ မနက် ဖိုသွဋ္ဌေးသား။

မနက်ဖြန် ဖုန်းချိန်းထားတုန်းတိုထက် အဆပေါင်းများစွာချမ်းသာသည်ဆို

“ဘယ်သူနဲ့လဲ ပုန်းနှိုးပြီး လူချင်းမဆုံဖူးသေး။ သွန်း၏အဆိုအရ

“...” နောက် မနက်က မြန်မာပြည်ပြန်လာစဉ်က

ကျွန်တော့်အဖေသွားခဲ့သည်။

ခနဲချကာ ယူဆရသော ဝေဒနာတစ်ချို့က ရင်ကိုပူလောင်စွာ

“နှင့် ငါ့ကို။ ရုပ်ရည်ရော၊ ဥစ္စာပစ္စည်းပါ ဘာမှဆိုစရာမရှိသော

ကျွန်နီအပေါ် သူမတိမ်းညွတ်နေပြီလားမသိ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖို့ ငြိမ်ရက်စရာမရှိသောငှားက မြန်မာ

ပြည်ကို ပြန်လာတော့မည်တဲ့။ မပြန်လာခင်ကို ဤဖုန်းဖြင့် အလွမ်းသယ်

ကြားမည်တဲ့လား။ သဝန်တို့လား၊ ဘာလား၊ မကျွဲပြားသောခံစားမှုက ရင်ကို

လာလာဆောင်လိုနေသည်။

“ဟဲလို ဥက္ကာ...”

သူမက တိတ်ဆိတ်သွားသော ကျွန်တော့်ကိုခေါ်သည်။

“ငါ...ငါ မအားဘူးဟာ...”

“လုပ်ပါဟာ နင်ကလည်း...”

“အာ...ဒီကောင်နဲ့ ဒီတစ်မနက်လေး စကားမပြောရတော့ကော

ဘာဖြစ်သွားမှာလဲ တော်တော်လေးပြောချင်နေလား နင်က...”

“အဲဒါ... နင့်အပူလား”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ကျွန်တော့်အပြောကို သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင်

တုံ့ပြန်သည်။ နင့်အပူလားတဲ့။

ငါ့အပူပေါ့ သွန်းရယ်ဟုပြန်မပြောဖြစ်။ ဒီကကောင် ဘယ်လောက်ထိ

သွေးရှူးသွေးတန်းနှင့် သွေးပျက်နေရသည်ကို သူမမသိ။

ရင်တွေမည်မျှအထိ ဗလောင်ဆူနေသည်ကို သူမမသိ။ သူမစိတ်ထဲ

မှာ ကျွန်တော်ကား အလွန်ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်မျှသာ။

ကျွန်တော်ဘက်မှ မရိုးသားမှုတို့ကို သူမ မရိပ်မိသည်ပဲလား။

မဖြစ် နိုင်း၊ မင်းနိုင်တို့နှစ်ကောင်ရော နုနုတို့နှစ်ယောက်မျှ သိနေသောကိစ္စကို

သူမမသိပဲနေလိမ့်မည်မဟုတ်။ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေခြင်းသာဖြစ်မည်။

မသိချင်ယောင်ဆောင်မည်ဆိုလည်းဆိုလောက်သည်။ မည်သည့်

ချိန်ခွင့်နှင့်ချိန်ချိန်၊ မည်ကဲ့သို့သော ပေတံနှင့်ပဲတိုင်းတိုင်း ဟိုသူက အသာ

ဘက်ကချည်း။

“ဟဲ့... ဘာတွေ့ငြိမ်နေတာတဲ့... အိပ်ပျားငိုက်နေတာလား

ငါ့ဖုန်း...”

“သွန်း...”

သူမစကားမဆုံးမီ ဖြတ်ကာခေါ်ဖြစ်သည်။ ဖုန်းလာလဲပေးဖို့သာ

တွင်တွင်ဆိုနေသော သူမသည် ဒီကကောင်၏ လှိုက်ဆူနေသောဝေဒနာ

တို့ကို နားမလည်လေရောသလားမသိ။

“ပြော... ဘာတုံး”

စိတ်ရည်ဟန်မတူသော သူမ၏အသံစူးက ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပင်။

“နှင့်...”

“ဟဲ့... ပြော”

“နှင့်... ကျွန်နီကို အဖြေပေးပြီးပြီလား...”

“...”

သူမဘက်က ဖြေခံထွက်မလာ။ အတန်ကြာမှ...

“နေပါဦး... အဲဒါ နင့်ကိစ္စလား ယောက်ျားကြီးတန်မဲ့နဲ့ စပ်စု

လှချည်လား”

ပြည်ပြည်ချစ်ချစ်

ကိစ္စပေါ့ဟော။ ငါက နင့်ကိုအရမ်းချစ်နေတာကိုးဟု စိတ်မှ ဆိုဖြစ်သည်။

“ဝါ... ငါအိပ်ချင်နေပြီ...”

“နင်မညစ်နဲ့နော် ဥက္ကာ...”

“ဘုန်း၊ အက်ဒမာန်”

မြင်သစ်လို ကောင်းသောညပါဟု နှုတ်ဆက်ဆက်ပြီးခြင်း သူမ ဘာမှပြန်မပြောခင်မှာ ဖုန်း၏ဘက္ကရီကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။

သူမတော့ ဘယ်လောက်ထိ ဒေါသထွက်နေမည်မသိ။

ဘာမှမဟုတ်သောကိစ္စလေးကိုပင် ရေးကြီးခွင်ကျယ်လှပကာ မကြာခဏကောက်လှေ့ရှိသောသူမ။

ဂျော်နီဆိုသောတိနှင့် စကားမပြောရခြင်းအတွက် မည်မျှဆွေဆွေ ခုန်နေမည်မသိ။ တော်တော်ကြီးစိတ်ဆိုးသွားမှာတော့ သေချာသည်။

အိမ်ရှေ့ခန်းမှဖုန်းသံကို နားစွင့်ကြည့်သော်လည်းမကြား။ သူမနှင့် ဖုန်းမပြောစဉ်က ကြည့်နူးနေခဲ့သောပျော်ရွှင်မှုတို့က ကြက်ပျောက်ငှက် ပျောက်ပျောက်ကုန်ကြသည်။

“ဂျော်နီ... ဂျော်နီ...”

မြင်ပင်မမြင်ဖူးသော သကောင့်သားကို နေရင်းထိုင်ရင်း တင်းနေမိသည်။

မရွှေသွန်းကတော့ ခုချိန်ဆို ကောင်းကောင်းကြီး ဆွေဆွေခုန်နေ လောက်ပြီထင်သည်။

စိတ်ကောက်ပစ်လိုက်ပါ သွန်း။

ငါဆိုတဲ့ကောင်က ကိုယ်ချစ်ရတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ စာခြားသူစိမ်း ယောက်ျားတစ်ယောက် စကားမပြောတော့ ကြည့်ကြည့်နူးပြောရင်း အလွမ်း သယ်နေကြမှာကို မနာလိုတတ်တဲ့ အကျင့်ခပ်ပုပ်ပုပ်ကောင်ပါ။

ဘာကြောင့်မှန်းမသိ။ နံနက်ခြောက်နာရီမှာ နီးလာသည်။ တကယ်တော့ ခုနစ်နာရီခွဲ၊ ရှစ်နာရီမှ နီးနေကုန်။

မနေ့ညကလည်း ဟိုတွေးဒီတွေးနှင့် အတော်ကြီးညဉ့်နက် သွားခဲ့သည်။ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်ထိ ဖျောက်ဖျက်မရသော တေဒနာတို့နှင့် သွန်းကို အသည်းအသန်သတိရနေမိသည်။

ကိုယ်ကို တစ်ဖက်သို့စောင်းလိုက်သောအခါ ခေါင်းအုံးဘေးမှ ဘက္ကရီဖြုတ်ထားသော သွန်း၏တစ်ဖုန်းကို မြင်ရသည်။

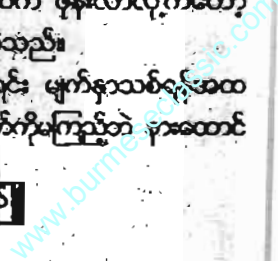
သွန်း။

သွန်းတစ်ယောက် စောစောစီးစီးများ ပေါက်ချလာမလားမသိ။ ဒေါကန်နေမည့် သွန်း၏ပုံစံကိုတွေးမိသောအခါ ကြည့်နူးစွာပြုံးဖြစ်သည်။

ဟိုကောင် ဂျော်နီဆိုသောငှက်လည်း ဒီအချိန်လောက်ဆို ဖုန်းတဖွပ် ဖွပ်ခေါ်နေပြီလားမသိ။

ဘက္ကရီကို ပြန်တပ်လိုက်ရင်း ဒီကောင့်ဆီက ဖုန်းလာလိုက်တော့ ကောင်းကောင်းကြီး ကောပစ်ဦးမည်ဟုတွေးဖြစ်သည်။

ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲထည့်ရင်း မျက်နှာသစ်ရဲ့အထ ဖုန်းက မြည်လာသည်။ ဆတ်ခနဲယူကာ ဖုန်းနံပါတ်ကိုမကြည့်ဘဲ နားထောင်

ပြည်ပိုင်းခြားခြင်း

ဖြစ်သည်။ သွန်း၏ဖုန်းလား။ ဘာလားမသိ။

“ဟဲလို Good Morning သွန်း”

ငယ်သံကြီးကို ဘိုသံမပေါက်ပေါက်အောင် ဇွတ်အတင်းဖိပြောနေသော ဟိုမရောက်သည်မရောက် အသံကြီးက နားထဲထော်လော်ကန့်လန့်ကြီးဝင်၍လာသည်။

ဟိုကောင် ဂျော်နီဆိုသော ဇနီးမုန်း အတပ်သိလိုက်သည်။

“ဟဲလို သွန်း ဪ... Sorry ကိုယ် ပြင်သစ်လိုနုတ်ဆက်ဖို့ မေ့သွားတယ် ဟုတ်သားပဲ ဘွန်းရှု ဆာဗား ပြန်ခွန်းပြီ”

လုပ်ပြန်ပြီ၊ ပြင်သစ်သံမကျ၊ အင်္ဂလိပ်သံမကျကြီး။ ကျွန်တော်လည်း ပြင်သစ်စကားကို သိပ်ကျွမ်းကျင်နေတာမဟုတ်။ သွန်းတို့နှင့်ပြောရန် တစ်လုံးစနစ်လုံးစသောတတ်သည်။ သို့သော် ကြားဖူးသမျှတွေထဲမှာတော့ ဒီငတ်က ဘိုရူးမို့လားမသိ။ ပြင်သစ်စကားကိုပင် အင်္ဂလိပ်သံမပါပါအောင် လုပ်ကာပြောနေသည်မို့ ကြားရတာ သိပ်အချိုးမပြေလှ။ ‘ဘွန်းရှု ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ’ ‘ဆာဗား-အဆင်ပြေပြေရှိတယ်ဟုတ်’ ‘ပြန်ခွန်းပြီ-အိပ်လိုကောင်းရဲ့လား’ ဆိုတာလောက်ကိုပင် သကောင့်သားက ဘိုသံစွက်ကာ လုပ်ပြောနေသည်။

“Hello... သွန်း ဘာလဲ အိပ်ရေးမဝသေးဘူးလား... စကားလေး ဘာလေးပြောဦးမှပေါ့... ကိုယ်က ဖုန်းမဆက်တော့မဟုတ်ဘူးနော် သွန်းက ဖုန်းပိတ်ထားတာ... ကိုယ်က သွန်းနေမကောင်းလို့များလားလို့ စိတ်ပူနေတာ သွန်းရ...”

ဇွတ်ကြီးနဲ့နေသော သကောင့်သား၏ဖုန်းကိုနားထောင်ရင်းက အားရပါးရ ဟားပစ်ချင်စိတ်ကို အတော်ထိန်းချုပ်ထားရသည်။

သကောင့်သားမမျှာ သွန်းအမှတ်နှင့် အသားကျန်ခဲ့ကာနေသည်မို့ လျှာက ယားလို့လာသည်။

မြန်မာ့ဇာတ်

“ဟဲလို ဘယ်ကိုဆက်နေတာတုံး...”

ယောက်ျားသံကြီးထွက်လာသဖြင့် သကောင့်သား ကြောင်သွားဟန်တူသည်။ ခဏမျှတိတ်ဆိတ်သွားပြီးမှ

“ဟဲလို ဖုန်းနံပါတ်... မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါလားမင်းဗျာ”

တမင်ရွဲကာ မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးရင်း အားပါးတရဖြစ်သည်။ သကောင့်သားမမျှာ အတော်လေးစဉ်းစားရကြပ်သွားဟန်တူသည်။

“ဒါနဲ့ စိတ်မရှိနဲ့နော် ဒါ... ဟို... သွန်းလဲ့ညိုရဲ့ဖုန်းမဟုတ်ဘူးလား”

“ဟုတ်ပါတယ် ဒါ သွန်းလဲ့ညိုရဲ့ဖုန်းပါ ဒါနဲ့ ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ ကျွန်တော် ဂျော်နီပါ”

ကျွန်တော့်အမေးကို သကောင့်သားက မဆိုင်မတွပင်ဖြေသည်။ သူ့စိတ်ထဲမှာ သို့လောသို့လောဖြင့် အီလည်လည်ကြီးဖြစ်နေပုံပေါ်သည်။

“ခင်ဗျာ... ဂေါ်လီ ဟုတ်လား...”

“အာ... ဂေါ်လီမဟုတ်ဘူး ဂျော်နီ”

သကောင့်သားက တစ်လုံးချင်း ငယ်သံမကျ ဘိုသံမကျလေသံဖြင့် ဆိုသည်။

“ဪ... ဂေါ်နီ”

“ကျွတ်... မဟုတ်ဘူး ဂေါ်မဟုတ်ဘူး... ဂျော်... ဂျော်”

“J-O-H-N ဂျော်(နီ)လား”

“ဟုတ် အာ... မဟုတ်ဘူး John ဂျော်(နီ)က အိမ်သာကိုပြောတာ ကျွန်တော်က လူ... လူ... လူ ဂျော်နီ”

သကောင့်သားက ပြောရင်းဆိုရင်း တင်းလာဟန်တူသည်။ လေသံက စိတ်မရှည်သံပါလာသည်။ တမင် ရှိနေမှန်းသိဟန်တူသည်။

“နေပါဦး ခင်ဗျားကော ဘယ်သူလဲ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သွန်းရဲ့ ဖုန်းစာ ခင်ဗျားဆီရောက်နေတာလဲ...”

နောက်ဆုံးတော့ အင်မတန်မေးစေချင်သောမေးခွန်းကို ဆိုက်ဆိုက် ဖြိုက်ဖြိုက်ပင် မေးလာခဲ့သည်။ ကြိတ်ဖြိုးရင်း ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကို ဖြေမနေပဲ

“ဒီဖုန်းကလား သွန်းနဲ့ကျွန်တော် ဖုန်းချင်းလဲကိုင်ထားကြတာ”

အရသာရှိပုံပင် ဖြေပစ်လိုက်သည်။ တွေးစမ်း၊ တွေးပေရော့၊ သို့လော သို့လောတွေ့၊ ဘာညာ ဘာညာ ထင်ချင်လည်းထင်သွားစမ်းပါစေ။ အထင်ခံရလည်း နည်းလား။

သကောင့်သားကတော့ အတော်ကြီးရင်ခံသွားဟန်တူသည်။ အိလည်လည်အသံကြီးဖြင့် ငြောက်ဟုဆိုသည်။ ပြီး သက်ပြင်းချသံသဲ့သဲ့နှင့် အတူ။

“ဒါဆို သွန်းဆီဆက်ချင်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ဖုန်းကို ခေါ်ရမှာပေါ့...”

“ဒါပေါ့ဗျာ... ဒါပေါ့”

ဆောင့်ကြားကြားပင် ဒါပေါ့ပေးပစ်လိုက်သည်မို့ ‘သကောင့်သား တော့မသိ၊ တိုက်တိုင်ကတော့ တော်တော်ကြီးကို အရသာရှိလိုသွားသည်။ ဆရာသမားက အိလည်လည်အသံကြီးနှင့်ပင်။

“Please ဗျာ တဆိတ်လောက် ဖုန်းနံပါတ်လေးပြောပြလို့ရမလား”

“အဟော်... ဒါလား ရပါတယ်ဗျာ ...ကိုသာ ဆက်လိုက်”

“... နော်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်”

သကောင့်သားက ဖုန်းနံပါတ်ကိုပြန်ရွတ်ပြသည်။ ဆက်ပလေ့စေ၊ သွန်းတစ်ယောက် ရှင်းပေတော့၊ ဒေါက်နဲ့နေမည့်သွန်းကို တွေးမိရင်း ကြိတ်ကာဖြိုးဖြစ်သည်။

“ကျေးဇူးပဲဗျာ Thank you, Thank you”

“အာ... ရ ပါ တယ်”

“ဒါပဲနော်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ဖုန်းကိုပိတ်ရင်း အားရပါးရကြီးရယ်ဖြစ်သည်။ ခုချိန်လောက်ဆို ဆရာ သမား ဖုန်းကိုအသည်းအသန်ပင် ခေါ်နေလောက်ပြီ။

အကယ်၍ သွန်းသာ ကျွန်တော့်ဆီ ဖုန်းလဲရန်လာနေပြီဆိုလျှင် တောင်မှ သကောင့်သား၏ဖုန်းခေါ်ခိုက်နှင့် မဆုံမနေမည်မဟုတ်။

ကိုကျော်နီဆိုသောလူကလည်း သွန်းကို အနည်းနှင့်အများဆိုသလို ဟိုမေးဒီမေး မေးတော့မည်။

သွန်းတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကို တွင်တွင်ဆိုရင်း ရှင်းပေတော့၊ ဘာရယ်မဟုတ်။ သွန်းကို ဒုက္ခပေးချင်သည်ထက် ကျော်နီ ဆိုသော ငနဲကို အောင်သီးအောင်သက်ဖြစ်စေလိုခြင်းကြောင့် နောက် လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

မျက်နှာသစ်ပြီး ရေပါတစ်ခါတည်း ချိုးနေချိန်မှာ ထိလည်းမှ သီချင်းသံက ရေကျသံကို လွှမ်းလို့ထွက်လာသည်။

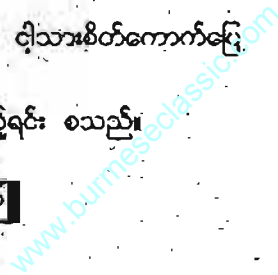
“ငယ်သူငယ်ချင်းလေး သူများဦးသွားမယ်... ဒီအတွေးနဲ့ပဲ ကြောက်မိတယ်... သူငယ်ချင်းလေး ချစ်တယ် ဘယ်လိုပြောရမလဲ”

ရေချိုးပြီး ထမင်းစားခန်းထဲသို့ ၎င်းသီချင်းကိုပင်ညည်းရင်း ဝင်လာ သောကျွန်တော့်ကို မေမေက အံ့အားတသင့်ကြည့်သည်။

“မေမေ”

“အို... ပြုံးလို့ရွှင်လို့ပါလား ဒီတစ်ခါ ငါ့သားစိတ်ကောက်ဖြေ ထာ မြန်လှချည်လား...”

မေမေက ကျွန်တော့်ကို ချစ်စနိုးကြည့်ရင်း စသည်။

ပြန်ပြန်ပြန်

“သားပစ္စည်းတွေ ပြန်ယူပေးဦး”

“အေးပါ လောလောဆယ် မနက်စာအရင်စားလိုက်ဦး...”

ရှေ့မျက်နှာနောက်ထားရင်း မျက်နှာပူဖြင့် ဟိုတစ်နေ့က ပေးထား
သော ပစ္စည်းနှင့်ငွေတို့ကို ပြန်တောင်းဖြစ်သည်။

သူမ၏ပိုက်ဆံတစ်သိန်းကို ဒီနေ့တော့ ပြန်ဆပ်ရလိမ့်မည်။ သူမက
ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ရစရာရှိသော အကြွေးကို မရမက ပြန်တောင်းတော့
မည်ကို။

တံခါးကို ပိတ်ရန်ပြင်ဆင်မှာ သွန်း၏ဖုန်းက ထ၍မြည်သည်။
ကြည့်လိုက်တော့ ကျွန်တော့်ဖုန်းဖြင့် လှမ်းခေါ်ခြင်းဖြစ်သည်။

“ဘွန်းရူ”

ဘွန်းရူ ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါဟု ပြင်သစ်လိုနုတ်ဆက်သော
အခါ သူမက ဥက္ကာဟု ခပ်စူးစူးအော်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ အမိန့်ရှိပါခင်ဗျာ”

လိုအပ်သည်ထက်ပိုကာ တမင်ယဉ်ကျေးပြနေသော ကျွန်တော့်
လောကွတ်စကားကြောင့် သူမ ပို၍ဒေါသထွားဟန်တူသည်။

“အပိုတွေဖောမနေနဲ့ အခု နင်အိမ်မှာလား”

“ဝီး ဝီး”

အေးဟု ပြင်သစ်လိုဖြေသော ကျွန်တော့်ပြောင်ချော်ချော်အသံအဆုံး
မှာ သူမက

“ငါ အခု နင်အိမ်လာနေတယ်”

“အေး လာခဲ့... မေမေတို့မရှိလို့ ဝင်းထဲမှာ ခွေးလွှက်တော့
ခလို”

“တွေ့မယ် သေနာကျ”

သူမက ကြိမ်းရင်းမောင်းရင်းဖြင့် ဖုန်းပိတ်သွားခဲ့သည်။ ပိတ်ထားသော Air-con ကိုပြန်ဖွင့်ရင်း သူမအလားကို စောင့်နေဖြစ်သည်။

ဝင်းတံခါးကိုမှ ခပ်ဟဟဖွင့်ထားပေးလိုက်သည်။ အိမ်မှာ ဘယ်သူမှ မရှိကြတော့။ မေမေနှင့်မိညွှတ်တို့လည်း အခုလေးတင် အပြင်သွားကြသည်။

သူမနှင့်အတူ နန ဒါမှမဟုတ် သူဇာ ပါလာလိမ့်မည်။ တကယ်တမ်း ကျ ကျွန်တော့်အိမ်ကို သူမတို့ သိပ်မလာထုတ်ကြ။ ဟိုနှစ်ကောင်သာ ချောင်းပေါက်အောင်လာကြတာဖြစ်သည်။

သိပ်အံ့ကြာကြီးမစောင့်လိုက်ရ။ အိမ်ရှေ့ဝင်းတံခါးဆီမှ ဟွန်းတီးသံ အရှည်ကြီးကိုကြားရသည်။ ဒေါသ မည်မျှထွက်နေသည်မသိ။ ဟွန်းသံကိုပင် သံရှည်ကြီးမဖြစ်ဖြစ်အောင် တမင်ဆွဲတီးနေသည်။

“ဖွင့်ထားတာ မမြင်ဘူးလား တွန်းဖွင့်ပြီးဝင်ခဲ့လေဟာ”

အိမ်တံခါးဝမှနေ ခါးကို ဟန်ပါပါထောက်ရင်းဆိုသော ကျွန်တော့် စကားအဆုံးမှာ သူမက ဟွန်းသံကို သံရှည်ကြီးဖြစ်အောင် ထပ်တီးလိုက်ပြန်သည်။

သူမ၏နောက်မှာ လိုက်စီးလာသော သူဇာက ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းကာ နားကိုပိတ်ရင်း မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်ရှုံ့မဲ့ကာထား၏။

သူမက ခပ်တည်တည်ပင် လက်ညှိုးထိုးရင်း

“နှင့်အိမ်ထဲမဝင်ချင်လို့ ဟွန်းတီးနေတာပေါ့ဟဲ့...ဒါလေးတောင် နားမလည်ဘူးလား ထွက်လာခဲ့...”

ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းမဆင်းဘဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ဆိုသည်။ အိမ်နီးနားချင်းတချို့က သူမ၏ဟွန်းသံရှည်ကြောင့် ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့် ထလုပ်ကြသည်။

သူဇာကတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ထုပ်ကိုချွတ်ကာ ဆံပင်ကို ထပ်ခါထပ်ခါ သပ်တင်ရင်း ကြားနှစ်ကြားမဝင်ဘူးဆိုသောသဘောဖြင့် ဘာသိဘာသာ နေသည်။

သူမကတော့ ဆိုင်ကယ်ပေါ်မှဆင်းသေးဘဲ ခွလျက်ကြီးရပ်ကာ ကျွန်တော့်ကို ဘကြည့်လှမ်းကြည့်သည်။ ပြီး စိတ်မရှည်သံကြီးဖြင့် “ထွက်လာခဲ့လို့ ပြောနေတယ်လေ...”

မိုက်တီမိုက်ကမ်းပုံစံကို ချိုးထားသော်လည်း မပီပြင်သည်မို့ ရယ်ချင်စရာကြီးဖြစ်ကာနေသည်။ မေမေတို့မရှိဘူးဆိုတာ သိထား၍သာ သူမ ဤသို့ဂျစ်ကန်ကန်လုပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်သည်။

“ငါ မနက်ခင်းတုန်းက ရေချိုးခန်းမှာ ချော်လဲထားလို့ လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးဟ... လာတဲ့ပေးလေ ငါထွက်လာပေးမယ်...”

ပြောင်ချော်ချော်ဆိုသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမဒေါပွသွားသည်ထင်။

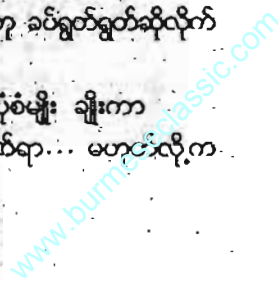
“အေး... ငါလာပြီ ဟုတ်ရင်ဟုတ်... မဟုတ်လို့ကတော့ သေပြီသာမှတ် တွေ့မယ်...”

သူမက ဆိုင်ကယ်ဒေါက်ကို ကမန်းကတမ်းထောက်ကာ ဝင်းတံခါးတို့ ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းဖွင့်ရင်း ဆတ်တောက်ဆတ်တောက်ဖြင့် ဝင်လာသည်။

သူဇာကတော့ စပ်ဖြိုးဖြိုးဖြင့် ဖက်ကိုပုကာ ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်း ခုံလုပ်ပြီး သူမနောက်မှလိုက်ဝင်လာသည်။ ပြီး

ပွဲကြီးပွဲကောင်းတော့ ကြည့်ရတော့မယ်ဟေ့ဟု ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုလိုက်သေးသည်။

သူမကတော့ လူကို ခုထရိုက်တော့မည့်ပုံစံမျိုး ချိုးကာ “ပြစမ်း လမ်းမလျှောက်နိုင်ဘူးဆိုတဲ့ ဒဏ်ရာ... မဟုတ်လို့က

မောင်အောင်

တော့ နာပြီသာမှတ်...”

သူမက ဆိုဆိုဆတ်ဆတ်ပင် ခါးထောက်ရင်း သူမထက်အရပ်မြင့်
သော ကျွန်တော့်ကိုမော့လျက်ပေးသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မဝတ်စပျား အဝတ်ထူးသည့် စတိုင်ဘောင်း
ဘီရှည်ကို ငုံ့ကြည့်ရင်း ပြီးရန်ဖြန်းရန်အကြံ လက်ခံနေရသည်။

“ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်... ဒဏ်ရာက ဒူးအောက်နားလေးမှာဟာ
ပြရမှာ ရှုတ်ရောကြီး...”

“အောင်မာမာ သေနာကျ... ဆယ်ရက်မှာ ကိုးရက်ရှေ့ပင်(နံ)
ဝတ်တဲ့လူက အခုမှ ဒူးပေါ်မှာရှက်သလေးဘာလေး လုပ်နေသေးတယ်
နှင့် ဘာမှမဖြစ်ဘဲနဲ့ သက်သက် ငါ့ကိုပညာပြနေတာမဟုတ်လား ယောက်ျား
လုပ်နေပြီးတော့ မူယာမာယာတွေများနေတာ မရှက်ဘူးလား...”

သူမ၏စကားအရည်ကြီးအဆိုးမှာ ကျွန်တော် ခေါင်းကို ဘယ်ညာ
ရမ်းပြဖြစ်သည်။ သူမက ပြောင်ချော်ချော်ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း ကျွန်
သရေကိုမရှိဘူးဟု မကျေမချမ်းရေရွတ်သည်။

“ကဲ ကဲ နင်တို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်းနဲ့ ငါ ခေါင်းတွေမူးပြီး
ရင်တွေမူလာပြီ... ဥက္ကာ ငါ့ကို အအေးတစ်ခုခုသွားဖျော်လာပေး”

သူမက ပြေရာပြေကြောင်း စကားလမ်းလွှဲရင်း ကျွန်တော့်ကို
ပထုတ်သည်။ ဗူးယူလာလျှင် မြန်နေမှာစိုးလို့ တမင်ပင် တစ်ခုခုဖျော်ခိုင်း
ခြင်းဖြစ်သည်။ သူမကတော့ မျက်နှာကို အစွမ်းကုန်စုပုပ်ထားဆဲ။

“သွန်း နင်ရော မျှိုဦးမှာလား...”

ကျွန်တော့် ပြောင်ချော်ချော်အပေးကြောင့် သူမ တောက်ခနဲခေါက်
ကာ လူကို ခုထုခိုက်တော့မလိုမျိုးကြည့်သည်။ ပြီးမှ သောက်မယ်ဟု
မျက်လုံးပြူးကြီးနှင့်ဆိုသည်။

“သောက်မယ်... အစကတော့ မသောက်တော့ဘူးလို့ပဲ အခု

မြဲအုတ်ကြယ်

တော့ စိတ်ပြောင်းသွားပြီ... နင့်ကိုကြည့်မရလို့ သောက်မှာ သွား
မြန်မြန်ဖျော်လာခဲ”

“အေးပါ ခဏစောင့်”

မျက်ခနဲ ညစ်ကျယ်ကျယ်ပြူးရင်း လှည့်အတွက် သူမက နေဦးဟု
လျှပ်တစ်ပြက်တားသည်။ ပြီး

“ငါ့အတွက် ပူးဖြစ်ဖြစ် ပုလင်းဖြစ်ဖြစ် မဖွင့်ဘဲနဲ့ယူခဲ... နင်
ငါ့အတွက်ဆိုရင် ချဉ်ချဉ်တူးတူးတွေ လုပ်လာမှာငါသိတယ်...”

မနိုးမခန့်ဆိုရင်း တစ်ဆက်တည်းပင် သွားတော့ပြီဟု အထက်စီး
လေသံဖြင့်ဆိုသည်။

မြွေမြွေချင်းခြေမြင်ဆိုသလို ကြိုသိနေဟန်တူသော သူမကြောင့်
ဖျော်ရည်ခပ်ချဉ်ချဉ်တိုက်ရန်အကြံကို အောင်သက်သက်နှင့်ပင် စွန့်လွှတ်
လိုက်ရသည်။ မထူးတော့ပြီမို့ သူမအတွက်ပါ ပူးနှင့်ပဲ ယူပေးလိုက်ရ
သည်။

ကျွန်တော်ယူလာပေးသော အအေးဗူးကို သူမက ခပ်ဆတ်ဆတ်
ယူကာမော့သောက်ရင်း ၎င်းအအေးဗူးကို ဆက်တီစားပွဲပေါ် ဝှပ်ခနဲဆောင့်
ချသည်။

ထိုနောက် ကျွန်တော့်ကို ခပ်စူးစူးကြည့်လျက်။

“နင့်အပြစ် နင်သိတယ်မဟုတ်လား... နင့်မှာ ငါဒေါသထွက်
လွန်းလို့ လည်ပင်းညှစ်သတ်ပစ်ချင်စိတ်ပေါက်အောင်ကို ဒေါသထွက်ရတဲ့
ဆိုးရွားတဲ့အပြစ်သုံးခုရှိတယ်”

ပြောရင်း သူမက လက်ညှိုးတစ်ချောင်းကိုလောင်ကာ

“တစ်အချက် ငါ့အကြွေးတစ်သိန်းတိတိကို အခုအထိ မျက်နှာပြောင်
ကြီးနဲ့ မဆပ်သေးဘူး... အဲဒါကောင်းလား ယူတုန်းက ယူထားပြီးသော
နံပါတ်နှစ်အချက် ငါ့ဟမ်းဖုန်းကို လာလဲပေးပါခန့်တာကို လာလဲပေးဘူး

သုံးအချက်က ငါနဲ့ဂျော်နီကို Case မတက်တက်အောင် အချွန်နဲ့မတယ် က်... နင့်လုပ်ပုံတွေကောင်းသေးရဲ့လား”

“ကောင်းသားပဲ...”

မဆိုင်းမတွပင် ဆိုသောစကားကြောင့် သူမ ဘာဟုရေရွတ်သည်။

“နံပါတ်တစ်အချက် နင့်ပိုက်ဆံတစ်သိန်း အချက်ချင်းပေးမယ် ရော့ အင့်...”

ရော့ အင့်ဟုဆိုရင်း တစ်ထောင်တန်တစ်ထုပ်ကို ဆတ်ခနဲပစ်ပေး သောအခါ သူမက အယောင်ယောင်အကမ်းကမ်းဖြင့် ကမ်းကတမ်းဖမ်း သည်။

ပြီး လူကို ဒေါသအပြည့်ဖြင့်ကြည့်ကာ

“နင်... နင် ပိုက်ရိုင်းလှချည်လား ပိုက်ဆံကို ဒိုးပစ်သလိုပစ် ပေးစရာလား ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း တွေ့လား သူဇာ... နင့် သူငယ်ချင်း ဘယ်လောက်ရိုင်းစိုင်းသလဲဆိုတာ”

“ပိုက်ဆံချေးတုန်းက မျက်နှာကတစ်မျိုး... ဟော အခု ငွေပြန် ဆပ်တော့ မျက်နှာကတစ်မျိုး ကြွေးယူပြုပြု တောင်းတော့မုန်းဆိုတာ နင့်အတွက်ပေါ်လာတဲ့စကားပုံဖြစ်မယ် အေး... နောက်တစ်ခါ ပိုက်ဆံ ချေးလို့ကတော့လေ ဟောဒီလက်ဝါးကြည့်ထား တောက်... ဒီလောက် ဒေါသထွက်နေတာ ငါ့မျက်နှာနုနုထွတ်ထွတ်လေးတော့ အိုစာပါပြီ ဒင်းလို ခုနစ်အို ရှစ်အိုကြီးဖြစ်သွားရင်တော့ ဒုက္ခပဲ...”

ပါးကို လက်ဖျားဖြင့် တဖတ်ဖတ်တိုရင်း ရုပ်တည်ကြီးဖြင့် ကချော် ကရွတ်ဆိုသော သူမ၏စကားကြောင့် သူဇာက ခွီးခနဲရယ်သည်။ အဲဒါ သူမစတင်ဖြစ်သည်။ မည်မျှပင် ဒေါသထွက်နေသည်ဖြစ်စေ နောက်ဆုံးကျ ထိုဒေါသကို ဟာသလုပ်ပစ်တတ်သည်။

တကယ်တော့ သူ မတစ် ယောက် တည်း မဟုတ်။

ကျွန်တော်အပါအဝင် တစ်ဖွဲ့လုံးက အူကြောင်ကြားတွေချည်းဖြစ်သည်။

“နံပါတ်နှစ်အချက်နဲ့ သုံးအချက်ကိုလည်း ရှင်းဦးလေဟာ”

သူဇာက အဆက်ပြတ်သွားသော စကားကို ဝင်ထောက်ပေးသည်။

“နံပါတ်နှစ်အချက်က ဟမ်းဖုန်းကိစ္စ... နင့်ဘာသာနင် ငါ့ဖုန်း ကို အလစ်သုတ်ချင်တာနဲ့ နင့်ဖုန်းကို မေ့ကျန်သွားတာမဟုတ်လား အဲဒါ နင့်အပြစ်နဲ့နင်လေဟာ...”

လက်ညှိုးကြီးထိုးကာဆိုသော ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမက ဘယ်လက်ဖဝါးပေါ် ညှာလက်ဖခိုးဖြင့် တဖတ်ဖတ်ရိုက်ရင်း

“အဲဒီလိုမေ့ကျန်ခဲ့ နင့်ကိုငါ ပြန်လာလဲခိုင်းတယ်လေ အချိန်မီ အခါမီသာ နင်လာလဲပေးရင် ငါက နင့်ဆီလာစရာအကြောင်းကိုမရှိဘူး ထားတော့ ဖုန်းလားမလဲပေးချင်ရင်တောင်မှ ငါ့ဆီလာတဲ့ ဂျော်နီဖုန်းကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြောဆိုပေးရောပေါ့ အခုတော့ ဟိုလူက ငါ့ကို ဟိုမေး ဒီမေးနဲ့ ခေါင်းကိုရှုပ်တယ်...”

“အေး နံပါတ်သုံးအချက်က နင်ပြောတဲ့ ဒဏ်ခံလား ဂေါ်လီလား”

“ဂျော်နီဟဲ့ ဂျော်နီ”

သူမက ဆောင့်ဆောင့်အောင့်အောင့်ဖြင့် ဂျော်နီဟဲ့ ဂျော်နီဟု ဝင် ထောက်သည်။

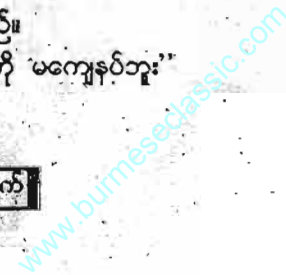
“အေး အဲဒီလူက အခုပြင်သစ်လို မှတ်လိုက် အခု ဘိုလိုညှပ်မှတ် လိုက်နဲ့ စတိုင်ထွားနေတာကိုး... ငါလည်း ကြည့်မရရှိတာနဲ့ ပါးပါး လေး ဖွဲပေးလိုက်တာ ဘာလဲ နင်ကမကျေနပ်ဘူးလား”

“မကျေနပ်ဘူး”

သူမက မျက်စောင်းကြိုးထိုးရင်းဆိုသည်။

“ငါလည်း အဲဒီဂျော်နီဆိုတဲ့ကောင်ကို မကျေနပ်ဘူး”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

ပြည်ပိုင်းအဖြစ်

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သူမက အံ့အားတသင့်မေးသည်။

“ဆိုင်တာမဆိုင်တာ ငါပြောမပြတ်ဘူး လောလောဆယ်တော့ ငါ့လက်သီး ယားနေတယ် ဒီကောင်မျက်ခွက်ကိုလေ ငါ...”

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့...”

“စမနေပါတော့နဲ့ဟာ ဥက္ကာ နင်ကလေး သူမကြိုက်ရင် မပြော တော့နဲ့ပေါ့... သွန်း နင်ကလည်း ဟိုကနောက်နေမှန်းသိသိနဲ့ ပြော မနေနဲ့ ကဲ ကဲ... နင်တို့နှစ်ယောက် ဖုန်းပြန်ချိန်းလိုက်ကျတော့ မဟုတ် ရင် တစ်နေ့ကုန်သည်အထိ ငြင်းလိုဆုံးတော့မှာမဟုတ်ဘူး”

တစ်ယောက်တစ်လှည့်ငြင်းခုန်နေသော ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို သူဇာက စိတ်လေးလေဖြင့် ဝင်ဖြန်ဖြေသည်။

“ရော့ နင်ဖုန်း...”

သူမက ကျွန်တော့်ဖုန်းကို လှမ်းပေးသည်။ ခပ်တည်တည်ပင် ဖုန်းကို လှမ်းယူတော့ သူမက လက်ကိုဆတ်ခနဲ ပြန်ရှုတ်ရင်း

“ငါ့ဖုန်း အရင်ပေး နင်က စိတ်ကောင်းရှိတာမဟုတ်ဘူး”

“ကဲ မပြီးတော့ဘူး ပေး ပေး ငါ့ကို နှစ်ယောက်စလုံး...”

သူဇာကပင် နှစ်ယောက်စလုံးဆီမှ ဖုန်းကိုယူကာ ကြားမှနေ လဲပေးရသည်။

“ကိုဂျော်နီအပြင် တခြားဖုန်းတွေလာသေးလား...”

“ကန်းနေလား ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ကြည့်ပါလား ဘာဖုန်းမှ မလာ ဘူး နင့်လို ဆက်ဆံရေးကျတဲ့လူဆီ ဘယ်သူမှဖုန်းမဆက်ဘူး ဂျော်နီ ဆိုတဲ့စကောင်သာ ကျပ်မပြည့်လို့ ဆက်တာနေမှာ...”

“အောင်မာ မာ... နင့်လို အချိန်ပြည့်ဒေါသထွက်နေတဲ့လူပဲ ဖုန်းခေါ်မယ့်သူမရှိတာ မိသွန်းတို့က ပေါ့မပေါ့... တော်ပြီ တော်ပြီ နင်နဲ့ စကားပြောရတာ ငါ့ရဲ့တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကုန်တယ် လာ သူဇာ”

မဲခွက်ဖြူ

ပြန်မယ်...”

သူ့ဇာလက်ကိုဆွဲကာ သူမ ထရပ်သည်။

“ငါလည်း လိုက်မယ်လေ”

ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသောအခါ သူမက စူးခနဲကြည့်ရင်း

“ငါတို့က အမျိုးသမီးသီးသန့် Beauty Spa ကိုသွားမလို့”

“ဪ ဒီလိုလား ဒါဆိုလည်း မလိုက်တော့ပါဘူးဟာ တော်ကြာ ငါ့ကို ဝိုင်း...”

“စကားရှေ့မဆက်နဲ့နော်...”

သူမက လက်ညှိုးထိုးရင်း ရှုတည်တည်ဖြင့်ဆိုသည်။ သို့သော် ကျွန်တော် ပခုံးတွန့်ကာ စကားတစ်ခွန်းတော့ ဆိုဖြစ်အောင်ဆိုလိုက်သေး သည်။

“အောင်မြတ်လေး... တွေးကြည့်ရုံနဲ့ ကြက်သီးထသဟ...”

“လဲသေလိုက်...”

သူမက လက်ထုံးစကားကိုပင် ဆောင်ဆောင်အောင်အောင်ဆိုရင်း သွက်လိုသွားသည်။ သူဇာက တာတာဟု ပါးစပ်လှုပ်ရုံဆိုရင်း သူမနောက် သို့ ကုပ်ချောင်းချောင်းဖြင့်လိုက်သည်။

“လက်စသတ်တော့ ခါးဆီက ပိုက်ဆံတစ်သိန်းလိုချင်တာ Spa

မှာ သွားဖြုန်းမလို့ ကို...”

နောက်က လိုက်အော်သောကျွန်တော့်စကားကို ပက်ခနဲပြန်ပြော သော သူမ၏စကားက ကျွန်တော့်ပါးစပ်ကို အလိုလိုလှမ်းပိတ်ပြီးသားဖြစ် သွားသည်။

“အဲဒါ နင့်အပူလား ငါဘာသူ့ငါ ဂျော်နီပြန်လာခါနီးလို့ လှချင်

ဘာဖြစ်လဲ”

ရင်တစ်ခုလုံးဆိုပြီး ကျန်ခဲ့မယ်ဆိုတာ သူမ သိအံ့မထင်။

ပြည်ပြည်ချစ်ချစ်

“တောက်...”

သူမတို့ဆိုင်ကယ်ထွက်သွားသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သော်လည်း ဒေါသက ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဟိုကောင်ပြန်လာမှာမို့ လှချင်သည်တဲ့လား။

တစ်ခုခုကို ပိတ်ထိုးပစ်ချင်နေသလိုလို၊ အားရပါးရပြေးကန်ချင်သလိုလိုနှင့် ဒေါသက မပြေနိုင်။ တစ်ကိုယ်လုံးက အားတွေဆုတ်ယုတ်သွားသလို နုံးချိချိကြီးဖြစ်ကာနေသည်။ စောစောက အပြင်ထွက်မည်ကြံထားသော်လည်း အခုထိမထွက်ဖြစ်သေး။ စိတ်တိုနေတုန်း ဆိုင်ကယ်စီးလျှင် လီဗာက အသားကုန်ဖြစ်တော့မည်။ ထိုအခါ အန္တရာယ်ကမသေး။

ထိုင်နေသောဆိုဖာကို တအုန်းအုန်းဖြင့် စိတ်ရှိလက်ရှိထိုးဖြစ်သည်။ ဘာတဲ့ ဂျော်နီပြန်လာမှာမို့ လှချင်သည်တဲ့။

သူမကို စွန့်လွှတ်အဆုံးရှုံးမခံနိုင်တာ သေချာနေပြီဖြစ်သည်။ မနေညက သူ့စာဆီဖုန်းဆက်ရင်း အစ်ကြည့်တော့ ပြန်ပြောသော သူမ၏ စကားသံကိုပြန်ကြားမိသည်။

“အင်း... အတိအလင်းကြီးတော့ အခြေမပေးရသေးဘူးဟ... ငါမေးတော့လည်း သူက မဖြစ်သေးဘူးလို့ ကျိန်တွယ်ပြီးတော့ကို ငြင်းတာ ဒါပေမဲ့ အင်း... ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိပါဘူးဟာ မဖြစ်သေးတာတော့ သေချာတယ် ဖြစ်ခါနီးပြီလို့ပြောလို့လည်းရတယ်... ဒါနဲ့ နေပါဦး နင်က ဘာကိုစွဲ ဒါတွေအမေးနေရတာလဲ... နင်နော် နင်လည်းပဲ မဟုတ်ဘူး မဟုတ်ဘူးနဲ့ သူများဦးကာမှ ရူးဦးမယ်...”

ဒေါင်းကို ဘယ်ညှော်ရမ်းဖြစ်သည်။ သူ့ဖာရေ ငါဆိုတဲ့ကောင်ကတော့ သူများမဦးခင်ကတည်းက ရူးနေပြီဟ။

မျှတ်ဆုံးမိတ်ထားသောကြားက သူမ၏ ဘယ်ဘက်ပါးက ပါးချိုင့်ခွက်ခွက်လေးကို မြေး၍မြင်သည်။

ကောင်မလေးရေ

မှတ်မိလွယ်တဲ့ နှင့်ရဲ့ဘယ်ဘက်ပါးကို

ဘယ်လိပ်ပြာမှ မနားစေချင်တာ

ငါမှားလား.....?

သွန်းကို အရမ်းချစ်တယ်ကွာ”

“နောက်ဆုံးတော့ မင်း ဝန်ခံပြီပေါ့”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ မင်းနိုင်က ပြုံးစိစိနှင့်ဆိုသည်။ ကျော်ဇင်က သူ့မျှားဦးတော့မှာပါလားဆိုတဲ့ သဝန်တိုစိတ်က မင်းရဲ့ရင်ကို ဆွဲဖွင့်ပစ်လိုက်တာပဲဟုဆိုလိုက်ရင်း အားပါးပါး ငါ့စကားလုံးတွေ မိုက်တယ် ကွာဟုဆိုကာ သူ့ဘာသာသူ ပီတိတွေပြောကာနေသည်။ ထိုနောက်ဆက်၍

“မင်းရဲ့ ရင်တစ်ခုလုံး ပွင့်ဟသွားတဲ့အချိန်မှာ နောက်ဆုံးတော့... သွန်းကိုချစ်တဲ့စိတ်တွေက အစင်းအစင်း မုန့်တီဟင်းလို တမျှင်းမျှင်းနဲ့ ထွက်ကျလာတယ်...”

“ဖို့... ရွံစရာကောင်းလိုက်တဲ့ ဥပမာ...”

ကျော်ဇင်၏စကားအဆုံးမှာ မင်းနိုင်က ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုသည်။ ထိုနောက် ကျွန်တော်ပုခုံးကို ခပ်ဖွဖွထိုးကာ

“ငါပြောရုံမေ့နေတယ် မင်းကောင် ကျော်ဇီတော့ ရှေ့အပတ်ထဲပြန် ရောက်မယ်တဲ့ကွ... ရောက်ပြီး သိပ်မကြာခင်မှာ ဒီမန္တလေးကို လာလည်မယ်တဲ့...”

“သွန်းကို Propose လုပ်ထားတဲ့အခါ အပြေလာယူတာဖြစ်မှာပေါ့” မင်းနိုင်၏စကားအဆုံးမှာ ဆက်၍ပြောသော ကျော်ဇင်စကားက ရင်ကို နှင်တင်တင်ကြီးဖြစ်သွားစေသည်။

အပိုင်တွက်ထားရလောက်အောင်ပင် အခြေအနေကောင်းလေ သလားမသိ။

“ငါ အခုမှဖွင့်ပြောရင်ကော နောက်ကျနေမလား...”

သက်ပြင်းကိုချရင်းပြောသော ကျွန်တော့်စကားကြောင့် သကောင် သားနှစ်ကောင်စလုံး ခေတ္တငိုင်သွားသည်။ ဆရာသမားကျော်ဇင်က ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းခါသည်။

“ကျော်ဇီနဲ့ ဖြစ်နေတယ်ဆိုရင်တောင် မင်းပြောလိုရသေးတယ်... ဘာဖြစ်လဲ ကာမပိုင်ယောက်ျားဖြစ်သေးတာမှမဟုတ်တာ အခုဟာက လုံးလုံးအလွတ်ကြီး... ဟိုကောင်နဲ့လည်း ဘာမှဖြစ်သေးတာမဟုတ်ဘူး”

“အခု... မင်းဖွင့်ပြောလိုက်တယ်ဆိုရင် သူ နှစ်ယောက်စလုံးကို စဉ်းစားတော့မှာပဲ... သွန်းမှာက မင်းသိတဲ့အတိုင်း Propose လုပ်ထား တဲ့လူတွေက များမှများ... ဒါပေမဲ့ ယေဘုယျကျကျစဉ်းစားမယ် ဒီခေတ် မိန်းကလေးတွေ တိုင်းတာတဲ့ဗေဒတန်ဖိုးတိုင်းမယ်ဆိုရင် မင်းတို့နှစ်ယောက်ပဲ ဆန်ကာတင်ကျန်ခဲ့မှာပဲ...”

“မင်းလည်း အတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ ချမ်းသာတယ်လို့ပြောလို ရတယ်... ဈေးချိုမှာလုပ်ထားတဲ့ မင်းအမေရဲ့စီးပွားရေးတွေက အများကြီး...”

“ဘွဲ့လည်း ရထားပြီးသား... ရွယ်ကလည်း ဖြူးတယ်ဆိုတာ ဆက်ကို ဖြူးနေပြီးသား... ဟိုကောင်ကလည်း မင်းလိုပဲ တစ်ခုတော့ ခိုတာပေါ့ ဟိုကောင်က မင်းထက်နည်းနည်းတော့ ပိုချမ်းသာမယ်... နိုင်ငံခြားပြန်ဆိုရင် အထင်ကြီးတတ်တဲ့ သာမန်မိန်းကလေးမျိုးအတွက်

ပြည်ပိတ္တုစာ

တော့ သူဟာ နိုင်ငံခြားပြန်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်...”

“အဲ... ရုပ်ကလည်း ဝါလည်းမမြင်ဖူးလို့ မပြောတတ်ဘူး ဒါပေမဲ့ မင်းလောက်တော့ဖြူမယ်ထင်ဘူး... ဘော်ဒါမို့လို့ မြောက်ပြောတာ တော့ မဟုတ်ဘူး မင်းက ယောက်ျားချင်း မနာလိုချင်စရာကောင်းလောက် အောင်ကို ရှုပါဖြူးတာတော့ အမှန်...”

“မြောက်ပြောတာမဟုတ်ဘူး... ဒီဝိုင်းကိုတော့ မင်းရှင်းရလိမ့်မယ်”

ကျော်ဇွဲ နိုင်ယာလော့(ခ)အရှည်ကြီးအဆုံးမှာ မင်းနိုင်က အရွှန်းဖောက်သည်မို့ သုံးယောက်သားရယ်ဖြစ်ကြသည်။

“အတည်ပြောတာပါ... တော်တန်ရုံ မိန်းကလေးက မင်းကို မြင်လို့ ရင်မရန်ဘူဆိုရင် ကြိုက်သလိုပြော...”

“ဟုတ်ပါ့မလား မောင်ကားဦး”

ကျော်ဇွဲစကားမဆုံးခင်မှာ မင်းနိုင်က ဟာသဖောက်ပြန်သည်။ မြီးတဟားဟားဖြင့် သဘောတကျရယ်ရင်းက

“ကျွန်သေးတယ်လေကွာ စာရေးဆရာလည်း စာရေးဆရာ နောက်အနုအလှတွေ အကြမ်းအတမ်းတွေကိုလည်း ရသပေါ်အောင် ရေးနိုင်တဲ့ ကဗျာဆရာကွာ က... ဘာလိုသေးလဲ...”

“ဒီဝိုင်းရှင်းဖို့ပဲ လိုတယ်”

သူမပြောခင် ဝင်ကာဖြတ်ပြောသည်မို့ သကောင့်သားက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာရယ်ရင်း သဘောပေါက်လွယ်သားပဲဟုဆိုသည်။

“မင်းတို့နှစ်ကောင်ကို အားကျတယ်ကွာ တကယ်ပြောတာ”

သူတို့နှစ်ယောက်ကို ကြည့်ရင်းဆိုသောစကားကြောင့် သကောင့်သားနှစ်ကောင်စလုံးက ငါးချည်းပြုံးကြသည်။

ပြုံးဆို သိပ်မကြာသေးသောရက်အတွင်းမှာ မင်းနိုင်က သူ့ဇာသုငယ်ချင်းကောင်မလေးဆီက အဖြေရခဲ့သလို ကျော်ဇွဲကလည်း သူလိုက်

တော်ဝင်မြို့စာအုပ်တိုက်

မြန်မာ့ဗြဟ္မာ

နေသော ကောင်မလေးဆီက အဖြေကို မနေ့ကပဲ ရခဲ့တာဖြစ်သည်။

သူ့ဇာမှာကလည်း လိုင်စင်ရှိသလို နုနုကလည်း ပိုင်ရှင်ရှိပြီသားဖြစ်သည်။ သွန်းတစ်ယောက်ကသာ ရုပ်ရည်အရှိဆုံးဖြစ်ပြီး ရည်းစားသနာ မရှိတာဖြစ်သည်။

ကျော်ဇွဲပြောသလို သွန်းထံတွင် Propose လုပ်သူတွေက နည်းနည်းနော့နော့မဟုတ်။ သွန်းကိုလိုက်သော လူတန်းစားကလည်း အတော်တော့စုံသည်။

အပျံ့စားအလန်စားတွေရော၊ တကယ် High Boss တွေရော၊ ကျောင်းတက်စဉ်ကလည်း ကျောင်းမှာတရုန်းရုန်းနှင့် သွန်းနောက်ကို လိုက်ကြည့်သလို ကျောင်းပြီးသွားတော့လည်း ကျောင်းပြီးသွားတဲ့အလျောက် လိုက်တဲ့သူတွေက ဒုနဲ့ဒေ။

သွန်းကတော့ လူရွေးလွန်းနေလို့ အတွဲမရှိသေးတာဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကရော၊ ကျွန်တော်လည်း သွန်းနှင့် သိပ်မကွာလှ။ ကောင်မလေးတွေက အိမ်ကလီနှင့် ဟိုတစ်ယောက်တွဲ၊ ဒီတစ်ယောက်တွဲ။ ဟိုတစ်ယောက်ကျတော့ အကြိုက်နည်းနည်းလို့၊ ဒီတစ်ယောက်ကျတော့ ရေရှည်မဖြစ်နှင့်။ ရည်းစားကို ဟုတ်တိပတ်တိထားခဲ့ဖူး။

နောက်တော့မကျသေးဟုတွေးရင်း သူမကို ဘယ်ကစလို့ ဘယ်လို လှုပ်ရှားရမည်ကို ကြံရာမရဖြစ်နေမိသည်။

ကျော်ဇွဲမလာခင် အသွက်လက်ဆုံးနှင့် အထိရောက်ဆုံး လှုပ်ရှားနိုင်မှဖြစ်မည်။ သူများမသွားတော့မှ လွတ်တဲ့ငါးကြီးနေလို့မရ။

“ဟူး...”

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုသာ ဟူးခနဲမှုတ်ထုတ်ကာ ပင့်သက်ခွက်ဝှေ့ရင်ထဲမှတင်းကြပ်မှုတို့ကို မခံနိုင်အောင်ဖြစ်ကာနေသည်။

www.burmeseclassic.com

“နောက်တစ်ပတ် စနေနေ့မှာ သူ မန္တလေးကိုရောက်မယ် (၈၄)လမ်း ထဲက သူဦးလေးရဲ့အိမ်မှာတည်းမယ်တဲ့...”

ဂျော်နီအကြောင်းကို မဟောနိုင်မပမ်းနိုင်ဆိုနေသော သူမကိုကြည့်ရင်း ဝေဒနာတစ်မျိုးက ရင်ကို တက်တက်ဆောင့်သည်။

ဂျော်နီအကြောင်းပြောနေချိန်မှာ သွန်း၏မျက်ဝန်းတို့ လင်းလက် လွန်းနေသလို ခံစားနေရသည်။ မင်းနိုင်နှင့်ကျော်ဇင်ကတော့ ကျွန်တော့် ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်ကာနေသည်။ နုနုနှင့်သူဇာကလည်း သွန်း၏စကားကို နားထောင်လိုက် လူကိုလှမ်းကြည့်လိုက်လုပ်နေသည်မို့ နေရထိုင်ရ ကြပ် လာသလိုခံစားနေရသည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ်... ဒီနေ့ ဥက္ကာနဲ့သွန်းနဲ့ စကားရည်လှပွဲ မကျင်းပသေးပါလား... ဘာလဲ ငြင်းဖို့ခုန်ဖို့ အရှိန်ယူနေကြတုန်းလား”

“ဟုတ်ပ...”

ခေါင်းပြေးသော ကျော်ဇင်က ကျွန်တော်နှင့်သူမကို အာရုံရောက် စိမ့်သောငှာ စကားမရှိစကားရှာ၍ဆိုသည်။

နုနုက ဟုတ်ပဟုထောက်ခံလျက် အကြော်တစ်ခုကိုကောက်ကာ အချဉ်ရည်နှင့်တို့ရင်းစားသည်။

တောင်သမန်ထဲမှ တိုက်ခတ်လာသော လေညှင်းအေးက ပြန်းခနဲ သူမ၏ဆံနွယ်တို့ကို ဝေဝဲသွားစေသည်။ သူမက ဆံနွယ်တို့ကို ပြန်သပ် တင်ရင်း ကျွန်တော့်ကိုလှမ်းကြည့်ကာ ပခုံးကိုတွန့်လျက်

“ငါက သင်ကောင်းလျှင် ကျွန်ုပ်မဆိုပါဆိုတဲ့ဆောင်ပုဒ်ကို လက် ကိုင်ထားတဲ့လူလေဟာ... ငါက သူ့လိုမျိုးတစ်ဖက်သားကို စိတ်ညစ် အောင်လုပ်တဲ့လူမှမဟုတ်တာ...”

“သူက နင့်ကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ထားသေးလို့လား...”

နုနုက စားလက်စအကြော်ကို ပါးစပ်ထဲအကုန်သွင်းရင်းဆိုသည်။

“နင့်ကိုမပြောရသေးဘူး ဟိုနစ်ကောင်လည်း သိသေးမှာမဟုတ်ဘူး ငါပြောပြမယ် ဟိုနေ့က...”

သူမက ကျွန်တော့်ကို မျက်စောင်းခဲကာ ဂျော်နီဖုန်းဆက်သောကိစ္စ ကို ဇာတ်ကြောင်းပြန်သလို ပြန်ပြောပြသည်။

“အဲဒါ ကိုဂျော်နီက အခုထိကို မေးနေတုန်း... အခုထိ ရှင်းပြ နေရတယ် သူငယ်ချင်းက အရမ်းနောက်တတ်တာ ဘာညာပေါ့ဟာ... ဒီရောက်ရင် မိတ်ဆက်ပေးမယ်... သူက ဘာရယ်မဟုတ်ဘူး စကား ပါပေါ့...”

“နင်က ငါ ဂျော်နီကို စလိုက်တာလို့ထင်နေလား...”

သူမ၏စကားကိုဖြတ်ကာ မေးသောကျွန်တော်အမေးကြောင့် သူမ ရော နုနုတို့လေးယောက်ပါ ကျွန်တော့်ကိုကြည့်သည်။

ဦးပိန်တံတားပေါ်မှာ နားနေသောငှက်အချို့ ဖျတ်ခနဲ မိုးသားထဲ ငုံ့တက်သွားကြသည်။

သူမတို့အားလုံးက ကျွန်တော်ဘာဆက်ပြောမည်ကို နားစွင့်နေ ကြဆဲ။

ငါ သူ့ကို မနာလိုလိုပြောပစ်တာဟာ ရင်ထဲမှာဆိုလှဲမည်။

တကယ်တမ်း “ပြောဟ”ဆိုပြန်တော့လည်း နှုတ်ကပြောမထွက်။

ဘာမှဆက်မပြောဖြစ်သော ကျွန်တော့်ကို ဘယ်သူကမှလည်း “စလိုက်တာမဟုတ်လို့ ဘာလဲ” ဟု မေးခွန်းမထုတ်ကြ။

“ကဲဝါ... အကြော်တွေအေးကုန်မယ်...စားကြ”

ကျွန်တော့်ရင်ထဲထိ ထိုးဖောက်ပြင်နေဟန်တူသော သူမ၏အကြည့် တို့အောက်၌ ဆွဲအနေခဲသောကျွန်တော့်ကို ကျော်စင်က အထာနပ်နပ်ဖြင့် ကူညီသွားသည်။

တကယ်တော့ ကျွန်တော်ဘာတွေဖြစ်နေသည်ဆိုတာကို နုနုတို့ အားလုံးက ရိပ်မိနေကြပြီးဖြစ်သည်။ သူမကသာ...။ မသိသည်လား။ တမင် လျစ်လျူရှုထားသည်လားမသိ။ ဘာသိဘာသာပင် အကြော်တို့ကို ယူ၍စားကာနေသည်။

ဦးပိန်တံတားပေါ်မှာ သွားနေကြသောလူများကို လိုက်ငေးနေရင်း အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။

သူမက တောင်သမန်အင်းထဲမှ လှေငယ်တစ်စီးကို ငေးကာနေသည်။ ဝါ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ တကယ်မသိတာလား။ မသိယောင်ဆောင် နေတာလား သွန်းဟု ရင်ထဲမှာ မေးနေမိသည်။ မသိယောင်ဆောင်နေ ခဲ့သည်ဆိုလျှင်တော့...။

★ ★ ★

ဘော်ဒါအရင်းခေါက်ခေါက်ကြီးဆိုတော့လည်း ဖွင့်ပြောရမှာက တစ်မျိုးကြီးကွ”

“အာ... ဥက္ကာ၊ မင်း အဲဒီလိုလုပ်နေ... ဟိုကောင်က မင်းလို အားနာနေမှာမဟုတ်ဘူး... ဘာဖြစ်လဲကွာ မြှောပစ်လိုက်ပေါ့”

“ဘယ်ကစပြီး ဘယ်လိုပြောရမှန်းကို မသိတော့ဘူးကွာ... လူက ထုံဆိုင်းနေတယ်”

ကျော်စင်က အားမလိုအားမရဖြင့် အထက်ပါအတိုင်းဆိုသည်။ သူတို့ အနေနှင့် တွေးကြည့်တော့လည်း ဟုတ်သည်။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က စိတ် ရှည်ချင်စရာမရှိ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်။

ရှုတ်တရက်ကြီး ရည်းစားစကားထပြောလိုက်ဖို့ ခွန်အားကမရှိ ကောင်းမှကောင်းပါ့မလားဆိုသောစိတ်ကလည်း ကြီးစိုးကာနေသည်။

စာပေးရအောင်ကလည်း မဟုတ်။ ထိုနည်းလမ်းကလည်း ရှေးပဝေ သထီကတည်းကနည်းမို့ ရိုးလွန်းနေသည်။

“မင်းကသာ ဟိုလိုဆိုရင်ကောင်းပါ့မလား။ ဒီလိုဆိုရင် လွန်သွား မလားစဉ်းစားနေ၊ ဟိုကောင်က ဖျတ်ဆို သုတ်သွားလိမ့်မယ်။ အခုကြည့် မြန်မာနိုင်ငံပြန်ရောက်တာမှ မကြာသေးဘူး သွန်းဆီ ဖြုန်းလို ရောက်ဆု

ပြည်ပြည်ချစ်ချစ်

လာတော့မယ် ဘာသွက်သလဲ မမေးနဲ့”

“ဟုတ်တယ် ကျော်ဇင်ပြောတာမှန်တယ်၊ မင်းကကျတော့ နေလိုက် တာကလည်း ချာလို့ စာရေးဆရာပီပီ စိတ်ကူးတွေချည်းယဉ်နေ တိုက် လက်တွေ့ သုတ်သွားတော့မှ အသည်းကွဲဖောက်လမ်းတွေချည်း တစ်သက်လုံး ထိုင်ရေးနေရမယ်”

မင်းနိုင်က ကရုဏာဒေါသဖြင့်ဆိုသည်။ ပြီး ၎င်းကပင်

“သွန်းကလည်း ခန့်မှန်းရခက်တယ်ကွာ ဒီ ကျော်နီဆိုတဲ့လူလာရင် ငါတို့က ဟိုဟိုဒီဒီလိုက်ကူဦးတဲ့... မင်းကိုလည်းပြောလိုက်ဦးလို့ ငါ့ကို မှာထားတယ်... စာကယ်တမ်း သူ့သာ ကျော်နီကိုအဖြေပေးမယ်ဆိုရင် ငါတို့ကောင်တွေကို အလုပ်ရွပ်ခံပြီးခေါ်နေမှာမဟုတ်ဘူး... နှစ်ယောက်ထံ ခြေပန်းခုတ်ပြီးသွားမှာပေါ့”

“အေး... အဲဒီလို စိတ်ဝေဝါးနေတဲ့အချိန်မှာ ဟိုကောင်က ကပ်ညှာနိုင်ရင် ပါသွားမှာပဲ... အဲဒီလိုဆိုရင်တော့ မင်းသေပြီ”

မင်းနိုင်၏စကားအဆုံးမှာ ကျော်ဇင်က ဝင်၍ဆိုသည်။ သန္တောင့် သားနှစ်ကောင်၏စကားကို နားထောင်ရင်း စိုးရိမ်ရေမှတ်တို့က တစ်ရပ်ရပ် တက်လိုလာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း ထူပူလိုလာသည်။

“အချိန်က ဘာမှရှိတော့တာမဟုတ်ဘူးနော် ဥက္ကာ... ဟိုကောင် မလာခင် လှုပ်ရှားထားရင် အကောင်းဆုံးပဲ နောက်မှတော့ နောင်တမရနဲ့... ”

“Do or Die ? ...”

နှစ်ကောင်သား ပေါက်ပေါက်ဖောက်သလို တတွတ်တွတ်ပိုင်း၍ဆိုနေ ကြသောအခါ ပို၍ပင်မွန်းကြပ်ကာလာသည်။

“အေးပါကွာ... မင်းတို့စေတနာကို ငါနားလည်ပါတယ်... ငါ ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပါရစဉ်း... ဒီမှာ ခေါင်းတအားစားနေ ပြီကွ...”

စာအုပ်တိုက်

မြန်မာ့ဗြဟ္မာ

ဆံပင်ထဲ လက်တိုးဖွကာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ခေါင်းကိုပွတ်ရင်းဆို ဖြစ်၏။ သကောင့်သားနှစ်ကောင်က ကျွန်တော့်ကို အားမလိုအားမရဖြင့် ကြည့်နေဆဲ။

“တောက်... ဒီ ကျော်နီဆိုတဲ့ကောင်ကလည်း အေးအေးဆေး ဆေးမှ လာတာမဟုတ်ဘူး... တော်တော်ရွပ်တဲ့ကောင်...”

မင်းနိုင်၏အဆိုကြောင့် ကျော်ဇင်က ဆတ်ခနဲမဲ့သည်။

“ဘာမှမဆိုတဲ့လူတစ်ယောက်ကို အရမ်းကြီးအပြစ်မတင်ရဘူးတဲ့ မင်းနိုင်ရ... ဒါ အပျို လူပျို သမားရိုးကျ လူပျိုအလှည့်လာတဲ့ကိစ္စ သူ့မှာ လာပိုင်ခွင့်အပြည့်အဝရှိတယ် မင်းအပြစ်တင်ရမှာက ဒီကောင်ကို တင်ရမှာ မပြတ်မသားနဲ့ ဘာတွေအတွေးခေါင်နေမှန်းကို မသိဘူး...”

ကိုယ်အတွက်ပြောနေမှန်းသိသည်မို့ ကျော်ဇင်ကို ဘာမှခွန်းတံ့ မဆိုဖြစ်။ သက်ပြင်းရည်ကြီးကိုသာ ဘယ်နှကြိမ်ပြောကိမှန်းမသိ။ လေးတွဲ ဂွာပင် ချုံဖြစ်သည်။

“ဥက္ကာ”

“အေး... ပြော”

“မနက်ဖြန် ရှစ်နာရီလောက် ငါအိမ်လာခဲ့...”

လာခဲ့ဟူသောလေသံက လေသံပြတ်မဟုတ်သလို လေသံပျော့လည်းမဟုတ်။ အမိန့်မမည်သော အမိန့်မျိုး။

ဘာအတွက်လဲ မေးရန်မလို။

ကျော်နီရောက်နေပြီမို့ သူမနှင့်ကျော်နီသွားလေရာကို ဇာတ်ပို့အနေနှင့် တစ်ဖွဲ့လုံးလိုက်ကြရမည်အဖြစ်။

“ငါ... မလာလို့မရဘူးလား ငါ နင့်ကောင်ကို ဟိုတစ်ခေါက် ဖုန်းကိစ္စနဲ့ အားနာတယ်ဟ... ငါ မလာတော့ပါဘူးဟ...”

“ဥက္ကာ”

ကျွန်တော့်စကားအဆုံးမှာ သူမက စူးခနဲ ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အော်သည်။ သဘောက မလာလို့မရဘူး မလာရင်တော့လားဆိုသည့်သဘော။

“ရှစ်နာရီနော် ဒါပဲ...”

ဒါပဲဟု ယတိပြတ်ဆိုရင်း သူမဖုန်းချသွားသည်။ ဖုန်းကိုကိုင်ထားရင်းက သက်ပြင်းရှည်ကြီးချဖြစ်သည်။ သက်ပြင်းချလို့မှမဆုံးသေးခင်မှာ

တော်ဝင်ခြံမ တာအုပ်တိုက်

မြဲနတ်ဖြူ ★

ဖုန်းက မြည်လာပြန်သည်။ ကြည့်လိုက်တော့ မင်းနိုင်ဆီကဖုန်းဖြစ်နေသည်။

“အေး... ပြော မင်းနိုင်”

“သွန်း ဖုန်းဆက်တယ် မဟုတ်လား...”

“အေး...”

“လာမှာလား...”

“မလာလို့မှ မရတာကွာ...”

“လာခဲ့ပါကွာ မင်းရဲ့ ရည်းစားလူဖက်က ဖြူလား မည်းလားဆိုတာ သိရတာပေါ့... ဘယ်လိုလဲ တစ်ပတ်တိတိ အချိန်ဖြုန်းခဲ့တာကို နောင်တ ဆရာ့လား... ဖွင့်ပြောလိုက်ပါဆိုတာကို ဖွင့်မပြောဘူး အခုလည်း အချိန်မနှောင်းသေးဘူးနော်... ဟိုက မြစ်ပြီးပျက်ပြီးမှတော့ ရင်ထု ဆနာခဲစားနေလည်းအပိုပဲ... မင်းတော့ ငါ အားကိုမရပါဘူးကွာ... ဒါပဲ ဒါပဲ”

နောက်ဆုံးတော့ စိတ်မရှည်စွာပင် ဒါပဲရှင်း ဆဲရာသဲမားက ဖုန်းချသွားပြန်သည်။ အခုခဲလောက်ဆို ကျော်ဖေ့ဆီလှမ်းဆက်ရင်း နှစ်ကောင်သား ဒေါ်ပွဲနေလောက်ပြီထင်၏။ မနက်ဖြန်ဆို အားမလိုအားမရဖြစ်နေသည် နောက်နာများနှင့် သူ့အဖော် နုနုတို့ကိုပါ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်။ နောက် ကျော်နီ ဆိုသော ဟိုလူ။

မြဲနတ်ဖြူ မင်းနိုင်ဆီက ဖုန်းဖြစ်နေသည်။

အေး... ပြော မင်းနိုင်... မလာလို့မရဘူးလား ငါ နင့်ကောင်ကို ဟိုတစ်ခေါက် ဖုန်းကိစ္စနဲ့ အားနာတယ်ဟ... ငါ မလာတော့ပါဘူးဟ... ဒါပဲ ဒါပဲ... မနက်ဖြန်ဆို အားမလိုအားမရဖြစ်နေသည်... နောက်နာများနှင့် သူ့အဖော် နုနုတို့ကိုပါ ရင်ဆိုင်ရလိမ့်မည်။ နောက် ကျော်နီ ဆိုသော ဟိုလူ။

တော်ဝင်ခြံမ တာအုပ်တိုက်

သွန်းတို့ အိမ်ရှေ့မှာ ဆိုင်ကယ်ကို ရပ်လိုက်သောအခါ အိမ်ထဲမှ လွင့်ပွဲလာသော ရယ်သံတချို့ကို အတိုင်းသားကြားရသည်။

နန၏ စူပါကယ်ဆိုင်ကယ်မှာ ဆိုင်ကယ်စီးဦးထုပ်နှစ်လုံး ချိတ်ထား သည်ရှိ သူ့စာပါရောက်နေပြီဟု သိလိုက်ရသည်။

မင်းနိုင်၏ ပါဂျူရီလည်းရောက်နေပြီမို့ ကျော်ဝင်လည်း ရောက်နေ လောက်ပြီဖြစ်သည်။ သွန်းတို့၏ကားမဟုတ်သော လင့်ခရုစာ နို့နှစ်ရောင် ကို မြင်ရသောအထိ စိတ်ထဲမှာ အနည်းငယ်သိမ်ငယ်သွားသလိုလို ခံစား လိုက်ရသည်။ မယူလာဖြစ်သော အိမ်မှ Mark II ကိုပင် ပြီးငြင်ချင်သလို လို သိမ်ငယ်သလိုလို ခံစားလိုက်ရသည်။

ဖျတ်ခနဲ တံခါးဖွင့်ပေါ်လာသောမျက်နှာကြောင့် ရင်ထဲလှုပ်ခနဲ ကြည်နူးသွားမိသည်။ သို့သော် ထိုကြည်နူးချိန်သည် ခဏမျှသာဖြစ်သည်။

“စာရေးဆရာ လာပြီဟေ့...”

ငွေခည်းလည်းသံခဲးဆုံးမှာ သူမ၏ခောက်မှု ဖျတ်ခနဲပေါ်လာ သော အပိပ်တစ်ခု၊ ရှုပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် စတိုင်ဘောင်းဘီကို စမတ် ကျကျဝတ်ထားသော ထိုလူကို ကျော်နီပုံပြစ်မည်ဟု တွတ်ဆဲဖြစ်သည်။

Gen ဆန်ဆန်ဝတ်ထားသော ထိုလူကိုကြည့်ရင်း တီရှပ်နှင့်

ရှော့ပင်(နီ)ကို ဝတ်လာမိသော ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်ထင်ချင်ချင်ဖြစ်သွား မိသည်။

... ဧည့်ခန်းထဲထိုင်မိသောအခါ သွန်းက ချောင်းတစ်ချက်ဟန်ရင်း “အားလုံးနဲ့တော့ စိတ်ဆက်ပြီးသွားပြီ... ဥက္ကာ ဒါ ငါ့သူငယ် ချင်း ကျော်နီတဲ့... ကိုကျော်နီ သူက သွန်းရဲ့ဘော်ဒါအရင်းခေါက်ခေါက် ကြီး... စာရေးဆရာပေါက်စ ဥက္ကာတဲ့...”

မျက်မှန်ကြီးတဝင်းဝင်းဖြင့် လူကိုအပေါ်အောက် အပြန်ပြန်အလှန် လှန်ကြည့်နေသော သကောင့်သားက လုပ်ယူထားသောအပြုနှင့် ကျွန် တော့ဆီလျှောက်လာကာ လက်ကိုကမ်းရင်း

“Nice to meet you”

“Nice to meet you, too”

ဘိုလိုမှတ်လာသော သကောင့်သားကို အလိုက်သင့်ပြန်ဆိုရင်း လက်ဆွဲခွတ်ဆက်ဖြစ်သည်။ တဖျတ်ဖျတ်လက်နေသော သကောင့်သား၏ လက်သူကြွယ်မှ စိန်လက်စွပ်ကြီးက နည်းနည်းနှောနှောမဟုတ်။

ဘယ်လက်မှာဝတ်ထားသော နာရီကလည်း အကောင်းစားမှန်း သိသာလို့နေသည်။ သကောင့်သားက ကျွန်တော်လက်ကောက်ဝတ်မှ ခန်စီစတီး(လ်)ဟမ်းချိန်းတို့ကိုကြည့်ရင်း မသိမသာပြုသည်။ ခနဲသော အပြုံးမျိုး။

သွန်းတို့အိမ်မှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က အအေးဖန်ခွက်ကို ရှေ့လာချပေးသွားသည်။ ကျော်နီကိုကြည့်ရသည်မှာ အသက်သိပ်ကြီးသေး ခဲ့ပေမိ။ နှစ်ဆယ့်ငါးဝန်းကျင်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ထိုသို့တွေ့နေဆဲမှာပင်

“ကျွန်တော်က 1980 born ဗျ... ကိုဥက္ကာကရော”

“ထောင့်သုံးရာလေးဆယ့်ခုနစ်ခု ဝါဆိုလူကြီးထဲမှာ မွေးတာဗျ... ဆနက်နေသား”

တမင်ပင် မြန်မာလိုပြောပစ်လိုက်သည်။ တကယ်တော့ မြန်မာ သက္ကရာဇ်ကို တော်တန်ရုံလူတွေက သတိထားတာမဟုတ်။ သင်္ကေတသား လည်း ချက်ချင်းကြီးထွက်လို့ရဟန်မတူ။ မြက္ခဒိန်ကို လှမ်းရှာနေသည်။ အဖွဲ့ခံရသည်မို့ မျက်နှာက မျက်ချင်ချင်ကြီးဖြစ်ကာနေသည်။ ဒါကို သွန်း က ထိန်းသည်။ ခွီးခနဲရယ်ရင်း

“တွေ့လား ကိုဂျော်နီ သူက အရမ်းနောက်ထုတ်တာပါဆို 1985 လို့ပြောလည်းရဲ့သားနဲ့... ကိုဂျော်နီထက်တော့ ငါးနှစ်လောက်ငယ်မှာ ပေါ့... သွန်းထက်တော့ လာရင်းကြီးတယ် ဟုတ်တယ်နော် ဥက္ကာ...”

နည်းနည်းများလွန်သွားသလားဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တွေးရင်း ကိုဂျော်နီကို အားနာပြုံးပြုံးကာ ခေါင်းညှိတ်ပြုဖြစ်သည်။

“ငါးနှစ်ကြီးများတောင် ငယ်တာဆိုတော့ ကိုယ့်ရဲ့ညီမလေးနဲ့ ခွယ်တူပေါ့... ဖောရိန်းမှာကျန်ခဲ့သေးတဲ့ ကိုယ့်ညီမလည်း 1985 born ပဲ...”

‘အာ... အစ်ကိုက ညီမရှိတာကို အစောကြီးကတည်းက မပြောဘူး... လူဆိုး’

ကျော်စင်က ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် ကိုဂျော်နီကိုနောက်သည်၊ ကိုဂျော်နီက နာမည်နှင့်အလိုက် မျက်နှာကြီးရဲခနဲနဲ့သွားပြီးမှ အောင့်သက် သက်ဖြင့် ဟက်ခနဲရယ်သည်။ နှစ်ဆယ့်ငါးဟုခန့်မှန်းမိသော်လည်း တကယ် တမ်းကျ နှစ်ဆယ့်ခုနစ်နှစ်ရှိနေပြီဖြစ်သော ကိုဂျော်နီသည် အရွယ်နှင့်စာ လျှင် အများကြီးနုပျိုနေသေးသည်။ စမတ်ကျကျနှင့် Gent ဆန်ဆန်ဝတ် စားထားသောအခါ ကိုဂျော်နီ၏သွင်ပြင်ကား မိန်းကလေးများ အမှတ်ပေး ချင်စရာကောင်းလောက်အောင် သားနားကာနေသည်။

“ငါ့ညီ ဥက္ကာက စာရေးဆရာမလုပ်ဘဲ မင်းသားလုပ်ရမှာ... ချကြည့်မလား အစ်ကို့အမျိုးတွေထဲမှာ ရပ်ရင် ဗီဒီယိုအသိုင်းအဝိုင်းက

များတယ်...”

“အာ... မလုပ်ပါနဲ့ အစ်ကိုရာ... ကျွန်တော်သာ မင်းသား လုပ်ရင် ကျွန်တော့်ကို တင်ရှိက်မယ့်ကုမ္ပဏီ ပြုတ်ပြုတ်ပြုန်းမှာသေချာ တယ်... ဓာတ်ပုံတောင် ကောင်းကောင်းအရိုက်ခံတတ်တာမဟုတ်ဘူး ချိုတဲ့ဓာတ်ပုံတွေဆို ကျောက်ရုပ်သတိဆွဲနေသလို တောင့်တောင့်ကြီးတွေ များတယ်...”

“အဲဒါတော့ ဟုတ်တယ်... ဒီကောင်က အဲဒီလိုမျိုးကိစ္စတွေ ကျ အခုလိုမျက်နှာပြောင်တာမဟုတ်ဘူး အစ်ကိုရ ဘာမှမဟုတ်ဘဲနဲ့ကို ချက်နေတတ်တာ...”

မင်းနိုင်က ကျွန်တော့်စကားကို ထောက်ခံသည်။

“ဒီနေ့တော့ ကိုဂျော်နီလည်း ခရီးပန်းနေတာဆိုတော့ အနားယူ လိုက်ဦးပေါ့... မနက်ဖြန်မှ ဘုရားတွေဖူးဖို့ရာ လိုက်ပို့ပေးမယ်လေ...”

သွန်းက ကိုဂျော်နီကိုကြည့်ရင်းဆိုသည်။ ကိုဂျော်နီရော သွန်းပါ တို့တစ်ခေါက်က ပုန်းကိစ္စကို တစ်ယောက်မှအစပြန်မဖော်ကြခြင်းက အံ့အား သင့်စရာဖြစ်နေသည်။ မေ့များမေ့နေကြသလားတော့မယ်။

“ဒါဆို မနက်ဖြန် ဘယ်အချိန်ဆိုကြမလဲ...”

သွန်းကပင် ကျွန်တော်တို့အားလုံးကို ဝေကြည့်ရင်းဆိုသည်။

“ဒီနေ့လို ရှစ်နာရီပဲ ဆုံကြတာပေါ့... ဒီနား ဆုံမယ်လေ...”

သူ့စကားပင် အားလုံးရဲ့ကိုယ်စားဆိုသည်။

“အကုန်လုံးကို အားနာစရာတော့ ဖြစ်နေပြီဗျာ...”

ကိုဂျော်နီက ထရပ်ရင်း ပြန်ရန်ပြင်နေသော ကျွန်တော်တို့အုပ်စုကို အားနာစကားဆိုသည်။

“အာ... ရပါတယ်”

“ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူးအစ်ကို အစ်ကိုမှာ ညီမတစ်ယောက်လောက်ရှိနေ

ပြောပြအံ့ကိစ္စ

တဲ့ဥစ္စာ...အားမနာပါနဲ့ဗျ”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကိုရ ကိုယ့်ညီတွေလိုပဲ သဘောထားပါ အားမနာ

ပါနဲ့...”

“ကောင်းပါပြီဗျာ ကောင်းပါပြီ...”

ကျော်ဇင်နှင့်မင်းနိုင်၏ ပြောင်ချော်ချော်အဆိုကြောင့် ကိုကျော်နီ၊ မျက်နှာကြီး အီးမုန်ထားသလိုဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် မချိုသွားပြန်ရယ်ရင်း ကောင်းပါပြီဟုဆိုသည်။

ညှို့ခန်းထဲမှာ ကျွန်ရစ်နေခဲ့သော သွန်းကို ကိုကျော်နီနှင့်နှစ်ယောက် တည်း ထားခဲ့ရသည်မို့ စိတ်ထဲမှာ မနာလိုသလိုမျိုးကြီး ခံစားနေရသည်။

ကျော်ဇင်က ပန်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်ပုတ်သည်။ သဘောက လုပ်တော့ ငါ့ဆရာဆိုသည့်သဘော။

နုနုနှင့်သူဇာက ကျွန်တော့်ကို မျက်မှောင်ကိုယ်စီကုတ်ရင်း ကြည့်သည်။ အားမလိုအားမရဖြစ်နေသော သူမတို့၏အမူအရာကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းကြီး သဘောပေါက်သည်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စကားမဆိုဖြစ်သော်လည်း သူတို့၏ ရင်ထဲမှာရှိသော ကျွန်တော့်အပေါ်ထားသည့် အားလုံး၏စေတနာကို ကျွန် တော်ကောင်းကောင်းကြီး နားလည်သည်။

တစ်ခုခုတော့ လုပ်ရတော့မည်ဆိုသောအသိက စိုးရိမ်စိတ်တို့နှင့် အတူ ကြီးစိုးကာလာသည်။ ကျော်ဇင်တို့ပြောသလို နောင်မှနောင်တရမှာ မျိုးတော့ အဖြစ်မခံနိုင်သည်ကို။

အားလုံးနှင့်လမ်းခွဲပြီး အိမ်ပြန်လာသော်လည်း စိတ်က သွန်းနှင့် တိုကျော်နီဆီမှာကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ကိုကျော်နီကား သွန်းဖေဖေ၏ သူငယ်ချင်း သားမို့ သွန်းတို့အိမ်ကို ဝင်ထွက်ရန်မှာ တံခါးမရှိစားမရှိဖြစ်ဟန်တူသည်။

ကိုကျော်နီ ပြန်ပြီလား မပြန်သေးဘူးလားဟု သွန်းဆီဖုန်းဆက်မေး ကြည့်ရန်စိတ်ကူးရင်း သူမဆီဖုန်းခေါ်ဖြစ်သည်။

“ဟဲ့လို...”

ရုတ်တရက်ကြီး ထထူးသောယောက်ျားသံကိုကြားလိုက်ရသောခဏ ကျွန်တော်ရင်မှာပူခနဲ။

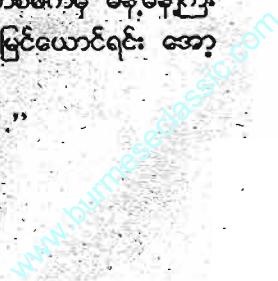
“ဟဲ့လို အမိနဲ့ရှုံ့ပါ...”

ဝင်္ဂီလည်တယ်ဆိုတာ ဒါမျိုးထင်ရဲဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်တွေးမိသည်။ တိုကျော်နီအသံဆိုတာ မမေးလည်းသိလိုက်ရသည်။

“ဟဲ့လို ကိုကျော်နီလား...”

သိသိကြီးနှင့် လူမှုရေးအရမေးဖြစ်သည်။ တစ်ဖက်မှ မိန့်မိန့်ကြီး ပြီးချင်ပြီးနေနိုင်သော ကိုကျော်နီ၏မျက်နှာကြီးကို မြင်ယောင်ရင်း အော့ နလုံးနာချင်ချင်ကြီး ခံစားနေရသည်။

“ဆော်... အေး ဥက္ကာ ညီလေးပြော...”

ပြည်ပိုင်းအဖြစ်

တော်တော်အမှတ်သည့်ခြေကြီးသားပဲဟုတွေးဖြစ်သည်။ ကျွန်တော် ဖုန်းနံပါတ်ကို သူကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိကာနေသည်။ စောစောက ဘာဖြစ်လို့ ချက်ချင်းကြီး ဥက္ကာ ညီလေးပြောဟု မဆိုသည်ကိုမဲ ကျေးဇူး တင်ရမည်။

“သွန်း...”

“လာနေပြီ ညီလေး... သွန်းရေ... ဥက္ကာဆီက ဖုန်း”

သွန်းရေဆိုပါ။ ခေါ်သံက ညောင်နာနာကြီးမို့ ကြားရတာ သိပ်အဆင် မချော့လား။ နောက်ဆုံးတော့ သဝန်တို့နှင့်အတူ ဖြစ်တည်သောဒေါသတို့က သွန်းအဖော်ပဲ ပုံချရတော့မလိုလို့။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ပဲ အပြစ်တင်ရတော့ မလိုလိုကြီးဖြစ်ကာနေသည်။

“ပြော ဥက္ကာ...”

“ပျော်နေလား...”

“ဘာ...”

“ပျော်နေလားလို့မေးတာ...”

“...”

ကျွန်တော် ဂျစ်ကန်ကန်ဘုဂလန်မေးခွန်းကို သူမ မဖြေ။ ခါတိုင်း လိုဆို ဒေါသတကြီးနှင့် တုံ့ပြန်မည်ဖြစ်သောသူမ။ ခုတော့လည်း ထူးထူး ခြားခြား တိတ်ဆိတ်လိုနေသည်။ ကိုရော်နီနားစွင့်နေသောကြောင့် သူမ ကိုယ်သူမ ထိန်းသိမ်းနေတာလည်းဖြစ်နိုင်သည်။

“ကိုရော်နီ ခဏလေးစောင့်နော်...”

သူမအသံကို အတိုင်းသွားကြားနေရသည်။ ကိုရော်နီနှင့် ခပ်ဝေး ဝေးကို သူမလျှောက်လာဟန်တူသည်။ အတန်ကြာတော့မှ

“ဥက္ကာ...”

“ပြော”

မြဲအုတ်ပြာ★

“နင်စကားပြောတာကြည့်ပြော... ဘာပျော်နေလားလဲ ဘာ အဓိပ္ပာယ်လဲ...”

“မသိဘူးလေဟာ ဖုန်းတွေတာတွေတောင် နှစ်ယောက်တစ်လုံးကို နေတာဆိုတော့ နှစ်ယောက်တစ်အိမ်မက် ဇာတ်လမ်းတွေများ မှိုက်တော့မှ လားလို့ပါ...”

“နင်...”

သူမ စကားလုံးတွေက နင်ကာ တစ်ဆိုနေသည်။ ပြီးတော့မှ ဒေါသ သံအပြည့်ဖြင့်

“ပြဿနာမရှာနဲ့ဟာ ငါ ဒီမှာ... ဘယ်လောက်စိတ်ညစ်နေ တယ်ထင်လဲ... ဧတိပြီဟာ ဒါပဲ...”

ဖတ်ဆို သူမဖုန်းပိတ်သွားသည်။ စိတ်ဆိုးသွားပြီဖြစ်သောသူမကို ဖုန်းလည်းထပ်မခေါ်ချင်တော့။ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဘာအတွက် ဘုတော့ မိဖုန်းလည်းမသိတော့။ သဝန်တို့စိတ်တွေက ရင်ဝကို လာလာဆောင့်သော ဝေဒနာအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားကြသည်။

ရင်ဘတ်ထဲမှ တစ်ဆိုဆို နင်စင်တင်ခံစားမှုနှင့်အတူ သက်ပြင်း ကို ဟင်းခနဲချဖြစ်သည်။ သွန်းရေဟု အသံတိတ်တမ်းတမိရင်း သက်ပြင်း တို့ကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်...

ခုလောက်ဆို သူလည်းကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိနေလောက် ပါပြီကွာ”

“မထင်နဲ့... မိန်းကလေးတွေက ငါတို့ယောက်ျားလေးတွေလို မဟုတ်ဘူး... စကားပြောရင်လည်း Twist အရမ်းများတာ မင်းလည်း သိသားနဲ့... စကားကို Twist မပါဘဲနဲ့ ရိုးရိုးလေး အရိုးခဲသက်သက်နဲ့ ပြောမယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက တော်တော်ကြီးကို ရှားသွားပြီ... အဲဒီအတိုင်းပဲ ရင်ထဲက အရှိအတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီးနေတတ်တဲ့လူ အတော်ရှားသွားပြီ ပြောမယ့်သာပြောရတာပါကွာ မိန်းကလေးတွေမှ မဟုတ်ပါဘူး ငါတို့ယောက်ျားတွေလည်း အတူတူနဲ့ အနုနုပါပဲ...”

မင်းနိုင်အံ့စကားကို ကိုးကားပြီးချဲ့လိုက်သော ကျော်ဇင့်စကားက သူ့ဟာနှင့်သူ တိုင်ပတ်မိနေသည်။ ပြီး ခေါင်းကိုကုတ်ကာ

“ဆိုလိုတာကတော့ကွာ... မင်း သူ့ကိုကြော့နေတာ သူသိတယ် သူက မိန်းကလေးဆိုတော့ ကျွန်တို့သိကွာက တိန်းရသိမ်းရသေးတာကိုးကွ ဒီတော့ မသိချင်ယောင်ဆောင်နေမှာပေါ့ကွာ... မဟုတ်ဘူးလား”

“ခက်တာက ခန့်မှန်းလို့မရတာက ဆိုးတယ် ငါ မနေ့က အကဲ ခတ်ကြည့်တော့လည်း သွန်းရဲ့မျက်လုံးတွေက တော်တော်ငြိမ်နေ

တယ်ကွ ကျော်ဇင့်ရ... ဥတ္တာကို သိပ်မကြည့်သလို ကိုကျော်နီ့ကိုလည်း သူသိပ် ဝရမထားဘူး မျက်စိလုံးလုံး မက်စားဘူးကွာ...”

“တကယ်တမ်း သူတစ်ယောက်ယောက်ကိုသာ သံယောဇဉ်ပိုရင် ခဏ ခဏမဟုတ်တောင် ဝေးဝေးတစ်ခါလောက်တော့ ရှိုးနေရမယ်”

“ခက်တော့လည်းခက်တယ်ကွ ငါတို့ကောင်ကလည်း တေမိဇာတ် ကတော့မလို့လားမသိဘူး... ဘာမှဖွင့်မပြောတာက ဆိုးတယ်...”

နောက်ဆုံးတော့ မြာဦးက ကျွန်တော်တက်ပြန်လှည့်ကာ လာသည်။

“ရင်ထဲက လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲထွက်လာတာမျိုးမဟုတ်ဘဲနဲ့ ဝရန်း သန်းကားကြီး နောက်ကကျားလိုက်သလို ပြောရမှာမျိုး ငါက feel မလာဘူး မှန်ပါတယ်... မင်းတို့ပြောသလို လက်ရှိအနေအထားက Do or Die ဒါမှမဟုတ် Fight or Flight ဖြစ်နေတယ်...”

“လုပ်ပြန်ပြီး မင်းကလည်း စိတ်ကူးယဉ်တွေဆန်နေပြန်ပြီ... ပါးစပ်ကသာ Fight or Flight လို့ပြောနေတာ... မင်းရဲ့လက်ရှိအနေ အထားက Fight မယ့်သဘောမတွေ့ဘူး Flight မယ့်သဘောပဲတွေ့နေ တယ်... မင်း ငကြောင်ပဲ...”

မင်းနိုင်က ပြောရင်းက ဒေါသထွက်လာဟန်ဖြင့် ခပ်ထန်ထန်ဆို သည်။

“နုနုနဲ့ သူ့ဇာကလည်း မင်းကို အားမလိုအားမရဖြစ်နေတာ သွန်း ကိုယ်တိုင်ကရော မင်းရဲ့ ဖွင့်အပြောကိုစောင့်ရင်း အားမလိုအားမရဖြစ် မနေဘူးလို့ မပြောနိုင်ဘူး အဲဒီကအကျဆုံးကတော့ မင်းပဲ ဥတ္တာ...”

“အေးပါကွာ ငါကလည်း Die မယ့်ကောင်မဟုတ်ဘူး Do မှာပါ နောက် Flight ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူး Fight ဖို့ပဲ ဆန္ဒရှိတယ် ကြည့်ထားပါ ကွာ ငါ Fighter တစ်ကောင်ဆိုတာ သက်သေပြမယ်...”

“အေး မင်းသက်သေပြမယ့်အချိန်ကျရင် ဟိုက ကလေးတစ်

ပြည်ပိုင်းအခြေ

ယောက်လောက်တောင် ရနေလောက်ပြီ ငါ မပြောလိုက်ချင်ဘူး...”
ကျွန်တော်စကားကို ကျော်စင်က ခပ်ရွတ်ရွတ်ပင် ရွဲ၍ဆိုသည်။
မပြောချင်ဘူးဟုဆိုသော်လည်း သူ့စကားက အဆုံးစွန်ထိရောက်နေပြီဖြစ်သည်။

“မနေ့က မင်းမလာခင် ကိုဂျော်နီပြောနေတာကတော့ သူက...
ရန်ကုန်မှာဖြစ်ဖြစ် မန္တလေးမှာဖြစ်ဖြစ် Five Star အဆင့်ရှိတဲ့ Hotel
တစ်လုံးဆောက်ဖို့ စီစဉ်ထားတယ်တဲ့... သူ့ချိန်နေတုန်းမဲတဲ့...”

“ကတ္တားနဲ့ချိန်နေတာလား၊ ချိန်ခွင်နဲ့ချိန်နေတာလား...”
“မဟုတ်ဘူး၊ လေးဂွနဲ့ချိန်နေတာ...”

မင်းနိုင်၏စကားအဆုံးကို ခပ်ထွေထွေကျွန်တော်ဆိုဖြစ်သည်။
သို့သော် ကျွန်တော်ထေလုံးကို ကျော်စင်က ချက်ချင်းပြန်ငြော့သည်။
မင်းနိုင်က စကားကိုဆက်သည်။

“သူ့ရဲ့ Five Star အဆင့်ရှိတဲ့ Hotel ကြီးကိုသာ ရန်ကုန်မှာ
ဆောက်လိုက်ရင် ဘယ်လိုအားသာချက်တွေရှိမယ် ဘယ်လို Star ဖြစ်
မယ် အဲ... မန္တလေးမှာဆိုရင်တော့ ဘယ်လိုအားသာချက်တွေရှိမယ်
ဘယ်လိုအောင်မြင်မယ်ပေါ့... သူ့ရဲ့စကားအခုဆိုရင် ပုဂံတောင်ပါနေ
သေး... လုပ်ငန်းတွေကို တစ်ချိန်တည်းမှာ ချွဲနေလိုက်တာ ဟို ရုပ်၊
ပြည်နယ်တက်က အင်းလေးတို့ ကလေးတို့ ယင်းတယတို့တောင် မလွတ်ဘူး
အကွက်တွေမြင်ပြီး ခုန်တာ ခုန်တာ...”

“ကျွန်သေးတာပေါ့... သူက မြန်မာနိုင်ငံရဲ့ စီးပွားရေးလောကမှာ
အသက်ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အောင်မြင်တဲ့ လုပ်ငန်းရှင်တစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့
ကြိုးစားမယ်အကြောင်းပေါ့ကွာ... ပြောလိုက်တဲ့ဖောလုံးတွေက ကြီး တော့
အခုပဲ သူ့ကိုအရိုအသေထပေးရတော့မလိုလို... ထိုင်ပဲကန်တော့
ရတော့မလိုလို... ကိုယ်ကပဲ သူ့ညီမယုထားရမလား ကိုယ့်ညီမပဲ သူ့

ခြံခန့်တံ့ကြယ်

ပေးစားရမလားပဲ... လောကတော့ တော်တော်ကြီးတယ်ဆရာ အဲဒီ လေနဲ့ပဲ
မင်းရဲ့သွန်းကို ချိုသွားနိုင်လောက်တယ်... မင်းက Fight မယ်ကြုံရုံရှိသေး
ဟိုက သွန်းကိုချိပြီး Flight သွားမှာ မြင်ယောင်သေး တယ်...”

“ရမလားကွ...”
ကျွန်တော်၏ မခိုးမခန့်နဲ့အဆိုကို မင်းနိုင်က စောင့်ကြည့်ရမှာပဲလေ
ဟု ဘုတောသည်။

“အဲဒီလို ဖောနေတဲ့အချိန်မှာ မင်းတို့ကလည်း နားထောင်နေကြ
တာမဲလား...”

“ဟ... လူမှုရေးအရ မကောင်းတတ်တော့လည်း နားထောင်နေ
ရတော့တာပေါ့... ဒါပေမဲ့ စိတ်ထဲကမပါတော့ မကြားတစ်ချက် ကြား
တစ်ချက်ပဲ မင်းကိုပြောပြတာ ကြားရသလောက်ကိုပဲ ပြောပြတာ ငါ မကြား
လိုက်တာတွေ အများကြီးပဲ သူ ပြောပြောနေတဲ့စကားထဲမှာ Star ဆိုတာ
ချည်းပဲ ထပ်နေတာ... သူ့ရဲ့ကြယ်ကြီးက မိုးပေါ်မှာပဲ ဝဲနေတာ
အောက်ကိုမဆင်ဘူး သူပြောသမျှလုပ်ငန်းတွေက အသေးအဖွဲ့ကို တစ်ခုမှ
မပါဘူး... တော်တန်ရုံလူဆို သူလုပ်မယ့် သူ့ရဲ့စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေ
အကြောင်းနားထောင်ရင်း ဖျားသွားလောက်တယ်...”

“ဒါဆို သူ မန္တလေးလာတာ သွန်းတို့ Propose လုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ
အတွက်နဲ့တင်မဟုတ်ဘဲနဲ့ သူ့ရဲ့စီးပွားရေးကိစ္စတွေအတွက်လည်း ပါမှာ
ပေါ့...”

“ဒါပေါ့ကွ... သူများက တစ်ချက်ခုတ်နှစ်ချက်ပြတ်အလုပ်လုပ်
တာ... မင်းကသာ လေနဲ့ခုတ်နေတာ တခုတ်ဒုတ်နဲ့ Flight မလေး
ဘာလေးနဲ့ အလကား သကြန်းအမြှောက်...”

မင်းနိုင်က ကျွန်တော်ကို မေးငြော့ရင်းဆိုသည်။ ဒီအတိုင်းအဆို
ကိုဂျော်နီတစ်ယောက် မန္တလေးမှာ တော်တော်ကြာမယ်သဘောရှိသည်။

ပြောကြားခြင်း

သွန်းအိဘေးမှာ တဖူးတွဲတွဲဖြင့် ကပ်နေမည်သဘောရှိသည်။ ကျွန်
တော်ကိုလည်း ဘာဆိုတာ ခြေမြှောက်ခြင်း၊ ခြေပြင်ထားလောက်ပြီထင်သည်။
“ကံ ဆရာသမား...ဟိုကတော့ စီးပွားရေးသမားဆိုတော့ ခုချိန်
ထိ ကျားကွက်ရွှေသလို အရာရာကို အကွက်ချနေလောက်ပြီ... မင်း
ဘယ်လိုသဘောရလဲ... feel မလာဘူးတွေ ရင်ထဲက ခံစားချက်ဖွင့်အံ
ထားမှ ဖွင့်ပြောမယ်တွေချည်း စိတ်ကူးယဉ်မနေနဲ့... သွန်းက မင်းဝတ္ထု
ထဲက ဇာတ်ကောင်မဟုတ်ဘူး မင်းခြယ်လှယ်ချင်သလို ခြယ်လှယ်လို့ မရ
ဘူး...”

“ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား အိုးချင်းထားတော့ အိုးချင်းထိ ကြိုးချင်း
ထားတော့ ကြိုးချင်းငြိတုံ့... ဟိုလူကတော့ အချိန်ပြည့်နီးပါး သွန်းရဲ့
အနားမှာ... မင်းကတော့ ဖုန်းလေးဆက်လိုက်... လူကိုယ်တိုင်ကျ
မသွားနဲ့ စိတ်ကူးတွေချည်း ဖွတ်ယဉ်တဲ့ကောင်... ဘယ်လိုအဖြေမျိုး
ထွက်လာမလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်ဦးမယ်...”

“ပါသွားပစေ... ဒီလောက်မှ ပိန်းတာ ဘယ်လိုမှကို ပြောလို့
မရဘူး...”

ကျော်ဇင်နှင့်မင်းနိုင်တို့၏စကားများကို ကျွန်တော် မကြားတစ်ချက်
ကြားတစ်ချက်ဖြစ်လို့နေသည်။

သွန်းသာပါသွားလို့ကတော့ ရှုသွားနိုင်သည်။ သောကများနှင့်
လောင်မြိုက်ကာနေသည်မို့ ကိုယ့်ဇာတ်ကိုယ်ပင် မည်သို့ဆက်ကရမည်
မသိတော့။

★ ★ ★

*All the world's a stage and
all the men and women merely players.*

Shakespeare

အားလုံးသော ယောက်ျား၊ မိန်းမတွေဟာ

လူ့လောကကြီးရဲ့ ဇာတ်ခုံမှာ ကနေကြတဲ့ ဇာတ်ဆောင်တွေမျှသာပါပဲ။

ရှိုက်စပီးယား

နု၏ဆိုင်ကယ်နှင့် ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကို သွန်းတို့အိမ်မှာ ထားရစ်ကာ ကျွန်တော်နှင့် သွန်းတို့မိန်းကလေးများက ကိုဂျော်နီယူလာသောကားပေါ်ပါလာသည်။

မင်းနိုင်၏ ပါဂျရိုမှာ မင်းနိုင်နှင့်ကျော်ဖင်နစ်ယောက်တည်း။ ပထမဆုံး မဟာမြတ်မုနိရုပ်ရှင်တော်၊ ကျွန်တော်တို့ မန္တလေးအခေါ် ဘုရားကြီးကို ဖူးရန်ထွက်ခဲ့ကြသည်။

ဘုရားကြီးအရှေ့မှန်အနီးရှိ ကားပါကင်မှာ ကားကိုထားခဲ့ကာ အရှေ့မှန်အတိုင်း လျှောက်လာခဲ့ကြသည်။ သွန်းဘေးမှာ တောက်လျှောက်ကပ်လျက်ပါနေသော ကိုဂျော်နီကို ကျွန်တော်တင်းနေမိသည်။

ဘုရားကြီးအရှေ့မှန်ဘုရားစောင်းတန်းမှ ဈေးဆိုင်များကိုငေးရင်း လျှောက်ရင်းဖြင့် ရုပ်သေးဆိုင်တစ်ဆိုင်ရှေ့မှာ ကိုဂျော်နီကျန်ရစ်သည်။

“သွန်း၊ ခဏ...”

သွန်းကို ခဏဟုခေါ်သောအခါ သွန်းက ဘုံမသိဘဲမသိဖြင့် ကျွန်တော့်နောက်ကို ပါလာသည်။ ရွှေသင်္ကန်း ရွှေဆင်းများရောင်းသောကောင်တာမှာ ရွှေဆိုင်းဆယ်ချပ်ကို ကမန်းကတမ်းယူရင်း

“နင် ရွှေဆိုင်းဖိုးပေးလိုက် ငါက ဘုရားမှာကပ်ပေးမယ်...”

“ဒါများ အလန့်တကြားနဲ့...”

သွန်းက ထုံးစံအတိုင်း မျက်စောင်းထိုးရင်း ရွှေဆိုင်းဖိုးကိုရှင်းသည် ရွှေဆိုင်းမှာ တံဆိပ်တုံးသွားရိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သားဘုရားကန်တော့ရင်း အကြံရှိသော ကျွန်တော့်နောက်ကို သွန်းက လိုက်မလာ။ ရှေ့နှစ်လှမ်း လောက်လှမ်းပြီးကာမှ သူမ ပါမလာသဖြင့် နောက်ကိုပြန်လျှောက်ရသည်။

“သွန်း သွားမယ်လေဟာ...”

“နေပါဦးဟ ကိုဂျော်နီကို စောင့်လိုက်ပါဦးမယ်...”

“အာ...သူ့ဘာသာသူ လာပါစေပေါ့ဟ...ကလေးမှမဟုတ်တဲ့ဟာ”

“ဟဲ့ သူက ငါ့ညွှန်သည်လေဟာ...”

“စောင့်...ဟာ...”

သူမကိုထားရစ်ခဲ့ရင်း စိတ်မကြည်မလင်နှင့်ပင် ဘုရားရှေ့ရောက်သည်။ ရွှေရောင်ဝင်းလျက် ကြည့်ညှိဖွယ်မဟာမြတ်မုနိကိုယ်စားတော်ကို ဖူးမြင်ရသောအခါ အရာရာကိုမေ့လျော့ပြီး စိတ်တိုကြည်လင်ကာသွား၏။

ပလ္လင်တော်ပေါ်သို့ လက်ယာဘက်လှေကားမှတက်ကာ ရွှေသင်္ကန်းကို ကိုယ်တိုင်ကပ်လျှူရင်း ကုသိုလ်ယူနေချိန်မှာ အားလုံးကိုမေ့လျော့ကာ သွားသည်။ ဘုရားကြီးကို အနီးကပ်ဖူးမြော်ကာ အောက်သို့ပြန်ဆင်းရန် အပြင်မှာ လှေကားပေါ် တစ်ထစ်ချင်းတက်လာနေသော ကိုဂျော်နီကို တွေ့ရသည်မို့ ပြုံးပြဖြစ်သည်။

“အစ်ကို ရွှေသင်္ကန်းကပ်လိုက်ဦးမယ်...”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို...အေးအေးဆေးဆေးကပ်ပါ...”

ပလ္လင်အောက်မှ ကော်ဇောပေါ်မှာထိုင်ကာ ဘုရားရှိခိုးပြီး ဘေးကို ထွက်လာခဲ့ရင်း သွန်းတို့ကိုရှာဖြစ်သည်။ အရိပ်အယောင်မျှပင်မကွေ့ဟု တွေးနေတုန်း

ပြည်ပြည်ချစ်ချစ်

“ကိုစိတ်တို့...”

နောက်မှခေါ်သံကြောင့် လှည့်ကြည့်တော့ မချီမချစ်မျက်နှာထားနှင့် သူမကိုတွေ့ရသည်။

“ဘုရားလေးဘာလေး ရှိခိုးဦးလေ...”

“ဆရာကြီးလာမလုပ်နဲ့ ရှိခိုးပြီးပြီ ဟိုမှာ သူ့ဇာတို့ကရှိခိုးတုန်း မင်းနိုင်တို့က အခုပဲ ရွှေသင်္ကန်းကပ်မလို့သွားတယ် ကိုကျော်နီရောပဲ...”

“ငါ ကိုကျော်နီကိုပဲတွေ့တယ် ဟိုကောင်တွေကို မတွေ့ဘူး၊ ငါက ဒီဘက်လှေကားကအဆင်း သူတို့က ဟိုဘက်လှေကားက အတက်ဖြစ် သွားတယ်ထင်တယ် လာဟာ ဒီအတိုင်းစောင့်နေမယ့်အတူတူ ကြေးရုပ် ပြတိုက်သွားရအောင်...”

သွန်းက ဆတ်ခနဲမော့ကြည့်သည်။ ပြီး သူ့ဇာတို့ကိုမေးဝေပြကာ

“သူတို့ကို စောင့်ဦးလေဟာ...”

“ဒီနားနဲ့ဒီနား နှစ်မိနစ်တောင် ရှာစရာမလိုဘူး တွေ့တယ် လာပါဟ...”

ဒီတစ်ခါတော့ သူမ ကျွန်တော်နောက်ကို လိုက်လာသည်။ ဗျတ်ခနဲ ကြည့်နားသွားရင်း နောက်ကိုအမှတ်တမဲ့လှည့်ကြည့်တော့ ဘုရားရှိခိုးပြီးသွား ပြီဖြစ်သော နုနုတို့က သွားသွားဟု လက်လှမ်းပြသည်။ သွန်းကတော့ မမြင်။ ခုချိန်ဆို ကိုကျော်နီတစ်ယောက် ဘုရားရှိခိုးနေတုန်းရှိလိမ့်မည်။ ပြီး နောက် သွန်းကိုရှာသောအခါ နုနုတို့က ကျွန်တော်တို့ရှိရာ ကြေးရုပ်ပြ တိုက်ဆီခေါ်လာကြလိမ့်မည်။

“သွန်း...”

“ရဟ ပြော...”

ကြေးရုပ်ကြီးများကို ဟိုပွတ် သည်ပွတ်ဖြင့် ဆုတောင်းနေသော သွန်းက လှည့်မကြည့်ဘဲ ထူးသည်။

မြန်မာ့ပြည်

“သွန်း...”

“ပြောပါဆို...”

စိတ်မရွည်သံကြီးစွက်ကာဆိုရင်း သူမက ကျွန်တော်ကို မျက်နှာနဲ့ ကုပ်လျက်ကြည့်သည်။

“နင်... ကိုကျော်နီကို အဖြေပေးလိုက်ပြီလား...”

ကျွန်တော်အမေးကို သူမက ချက်ချင်းမဖြေ။ အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ကြည့်ရင်း ခေါင်းကိုခါသည်။ ပြီး

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

သူမ ပြန်မေးသောအမေးကို ဖြေရန်အဖြေက အဆင်သင့်မရှိ။ ဆွဲအ နေသော ကျွန်တော်ကိုကြည့်ရင်း သူမက အူကြောင်ကြောင်နဲ့ဟုရေခွင့် သည်။ ထူးထူးခြားခြား လူရှင်းနေသော ကြေးရုပ်ပြတိုက်တွင်းမှ ကျွန်တော် ကိုယ်ရင်ခုန်သံကို ကိုယ်ပြန်ကြားနေရသည်။

“သွန်း...”

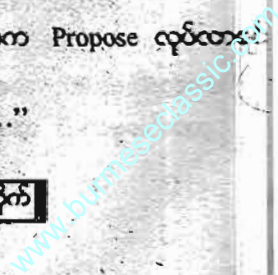
ကြေးသွန်းရုပ်ကြီးကို ဟိုပွတ်ဒီပွတ်နှင့် ဆုတောင်းနေသော သူမက ဆတ်ခနဲစောင်းငဲ့ကြည့်သည်။ နို့စိမ်းရောင်အင်္ကျီနှင့်အတူ ၎င်းအင်္ကျီနှင့် အရောင်ခပ်ဆင်ဆင်တူသော ထဘီကိုဝတ်ထားသည်။ သူမသည် မြင်သူ နှစ်ခါခါရသောအလှများနှင့်အတူ ရင်ခုန်မှုတို့ကို ဖန်ဆင်းကာနေသည်။

“ဘာလဲ...”

အစိုက်ကြည့်ခံရသောအခါ မနေတတ်တော့သလို ရှက်ဝံ့ဝံ့စွာဖြင့် ဘာလဲဟု သူမဆိုသည်။ ကြေးရုပ်ပြတိုက်အတွင်းမှာကား သူမနှင့် ကျွန်တော် နှစ်ယောက်တည်း။

“အခုအချိန်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က Propose လုပ်ထား နင်ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်မလဲ...”

“ဘာကို ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ...”

အနည်းငယ်နိမ့်နိမ့်သွားသော မျက်နှာနှင့်အတူ ရှက်ဝဲစဲနှင့်ပင် သူမ မေ့ခွန်းထုတ်၏။ ကြေးရုပ်ကြီးကို လက်သည်းဖြင့်ခြစ်နေသော သူမကို ကျွန်တော်ထွေးပွေ့ချင်စိတ်တို့ဖြင့် ရင်မှာစာလုပ်လုပ်ဖြစ်ကာလာသည်။

“ကိုရော်နီကလည်း Propose လုပ်ထားပြီးသားဆိုတော့ဟာ နောက်တစ်ယောက်က ထပ်ပြီး Propose လုပ်လာခဲ့ရင် နင် ဘယ်လို...”

“ဪ ဒါများ ငါက မိန်းကလေးဟဲ့...စဉ်းစားရမှာပေါ့ ကိုရော်နီ Propose မလုပ်ခင်ကရော လုပ်ပြီးမှရော ငါ့ကို Propose လုပ်တဲ့လူတွေ က အများကြီး ဒီနေ့မနက်တောင် တစ်ယောက်ဖုန်းနဲ့ Propose လုပ်သွား သေးတယ် ငါကတော့ ငါရင်ခန့်တဲ့လူကိုပဲ ရွေးမှာပေါ့...ပစ္စည်းဥစ္စာတွေ ပညာဂုဏ်ပကာသနတွေ ထည့်တွေးပြီးမဆုံးဖြတ်ဘူး နေပါဦး...ဘာ ကိစ္စ နင် ဒါတွေလာမေးနေတာလဲ...”

“သွန်း...”

“ဘာလဲ...”

ရင်တွေခန့် ခူးတွေတုန်ရင်းခေါ်သော ကျွန်တော်ကို သူမက ခပ် ဆောင့်ဆောင့်ပင် ဘာလဲဟု စိတ်မရည်သလိုထူးသည်။

စိတ်ထင်နေသည်လားတော့မသိ။ ကြေးရုပ်ကို လက်သည်းဖြင့်ခြစ် နေသော သူမ၏လက်ဖျားတို့လည်း တုန်ရင်ကာနေသည်။ ပြီး သူမမျက်နှာ မှာ ပန်းရောင်တွေသမ်းကာနေသည်။ မိန်းမတို့တတ်အပ်သောပညာဖြင့် ကျွန်တော် Propose လုပ်တော့မည်ဆိုတာ သူမသိဟန်တူသည်။

“နင့်ကို ငါအရမ်းချစ်တယ်ဟာ...”

“အဟွတ် အဟွတ် အဟွတ်...”

“အဟမ်း...ကန်တော့ပါဗျာ ကန်တော့...အမလေး ချောင်း ကလည်းဆိုတာ အဟွတ် အဟွတ်...ဘုရားရိပ်တရားရိပ်မှာ ချောင်းက လာဆိုနေတယ် အဟွတ်...”

ဘယ်အချိန်ကရောက်နေမှန်းမသိသော ချာတိတ်နှစ်ကောင်က ပြောင်ချော်ချော်မျက်နှာများဖြင့် ချောင်းလုပ်ဆိုးရင်း ဖတ်တတ်စသည်။

ပူခနဲဖြစ်သွားသောမျက်နှာပေါ်မှခံစားမှုကြောင့် ကျွန်တော်မျက်နှာ ရှက်စိတ်ကြောင့် နီရဲနေပြီဆိုတာ သိလိုက်ရသည်။ သွန်းဆိုလျှင် ဆိုဖွယ် မရှိတော့။ ရဲတွတ်နေသော မျက်နှာကြီးနှင့် ဘာမှန်းလဲမသိဘူးဟု ရှက်ကိုး ရှက်ကန်းရှေ့တံကာ လက်မောင်းကို ဘုန်းခနဲထုရင်း ပြတိုက်ထဲက အပြေး တစ်ပိုင်းထွက်လိုသွားသည်။

“သွန်း...”

“အာ့ကိုကြီး...ရပ်မနေနဲ့လိုက်သွားလေ လူဆိုး...”

သူမကို လိုက်ခေါ်ရင်းကျန်ခဲ့သော ကျွန်တော်ကို ချာတိတ်နှစ်ကောင် က အားပေးအားမြှောက်ပြုသည်။ ထူပူကာနေသည်မို့ လိုက်ပဲသွားရမလား ရပ်ပဲနေခဲ့ရမလားမသိသော ကျွန်တော် ဆရာသမားနှစ်ယောက်၏ တိုက် တွန်းမှုဖြင့် အယောင်ယောင်အမှားမှားဖြင့်ပင် သွန်း၏နောက်ကိုလိုက်ဖြစ် သည်။

ပြတိုက်ဆီလာသော နုနုတို့အုပ်စုနှင့်သွန်း လမ်းမှာဆိုတာကိုမြင်နေ ရသည်။ သွန်းက နုနုတို့အုပ်စုနှင့် ပြန်ပါလာသည်မို့ ကျွန်တော်နေရာမှာ တင်ရပ်ရင်း စောင့်နေဖြစ်သည်။ အမူအရာပျက်နေသော ကျွန်တော်နှင့် သွန်းကိုကြည့်ရင်း မင်းနိုင်တို့နှစ်ကောင်ရော၊ နုနုတို့နှစ်ယောက်ပါ ပြီးဆီမိ နှင့်ပင် ဧကန္တတော့ ဧကန္တပဲဟူသောသဘောဖြင့်ကြည့်သည်။

ဆရာသမားကျော်နီကတော့ ဟိုငေးသည်ငေးဖြင့် ဘာကိုမှသတိ မထားမိရှာ။

“ဒါပြီးရင် မန္တလေးတောင်ပေါ်သွားမှာလား”

“ဒါပေါ့ ဘုရားဖူးရင်း မြေကြီးနှစ်ကောင်သွားကြည့်ကြတာပေါ့ ဗျာ...”

ပြည်ပြည်ချစ်ချစ်

ကိုကျော်နိုင်အမေးကို ကျွန်တော်သွက်လက်စွာဖြေတော့ သွန်းက ဆက်ခနဲငြောက်စောင်းထိုးသည်။ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်မှာတလုပ်လုပ်။ လှုပ်လှုပ်ဖြင့် ရှိန်းရှိန်းဖိန်းဖိန်းကြီး ချိုမြိကာနေသည်။

[Faint, mostly illegible text in the left column, appearing to be bleed-through from the reverse side of the page.]

[Faint, mostly illegible text in the top half of the right column, appearing to be bleed-through from the reverse side of the page.]

မန်းတောင်ပေါ်ကိုတက်သောအခါ ကိုကျော်နိုင်က ချွေးတွေယုံရင်း ကားကိုရပ်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

သွန်း၏အမေးကို ကိုကျော်နိုင်ချက်ချင်းမဖြေသေး။ အတန်ကြာတော့မှ

“အကွေ့အကောက်တွေက များတယ်နော်...”

ထောင်ပေါ်သို့အတက်တစ်လမ်း အဆင်းတစ်လမ်းမို့ နောက်မှတက် လာသော မင်းနိုင်တို့ကားက ဗွန်းတီးရင်း ဘာဖြစ်တာလဲဟု လက်လှမ်း ပြသည်။

“ကျွန်တော် မောင်းပေးရမလား...”

“ထောင်းတာပေါ့...”

ကျွန်တော်အမေးကို ဆရာသမားက မဆိုင်မတွင်ဖြေသည်။ နေရာမှ ဆင်းပေးကာ ရုတ်ကိုးရုတ်ကန်းဖြင့် သွန်းကိုကြည့်ရင်း

“ဟိုမှာနေတုန်းကလည်း ရထားစီးတာများတယ် မြန်မာပြည်မှာ ကျပြန်တော့လည်း ဒရိုင်ဘာနဲ့ပဲ ဟိုဟိုဒီဒီသွားတာများတော့ ကာလဟို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင်ကြီး မမောင်းတတ်ဘူး...”

ချွေးကိုသုတ်ရင်းဆိုသော ကိုကျော်နိုင်ကို သွန်းက ငြင်းဟုတ်လား

ဟုဆိုသည်။ တောင်ပေါ်သို့ ကားကိုခပ်မှန်မှန်ပင် မောင်းတက်ခဲ့သည့် ကျွန်တော်ကို သွန်း ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်သည်။ မြွေလိမ်မြွေကောက်လမ်းမို့ တော်တန်ရုံလူမမောင်းတတ်ခြင်းက ဆန်းတော့မဆန်း။

ကားပါကင်မှာကားရပ်ပြီးဆင်းချိန်မှာ ကျော်စင်တို့ကားလည်း ပါကင် ထိုးနေပြီဖြစ်သည်။ ကိုကျော်နီကတော့ ချွေးတို့ကိုသုတ်နေဆဲ။ Air Con ဖွင့်ကာစီးလာရင်းက ပြင်ပမှလေပူတိုနှင့် ဆတ်ခနဲထိတွေ့ရသောအခါ ပူစပ် ပူထောင်ကြီးခံစားရသည်က အမှန်။

“ကိုကျော်နီ Escalator နဲ့ တက်မလား... ဒီစောင်းတန်းကနေ ခြေလှင်တက်မလား... Escalator က ဟိုတက်မှာရှိတယ်”

“Elevator မရှိဘူးလား”

“မို့တယ် သူကအတက်ကို Escalator နဲ့တက်ပြီး အဆင်းကို Elevator နဲ့ဆင်းရတာ ဘုရားဖူးတွေအဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ထားတာလေ”

“ဪ...”

အရေးထဲ စက်လှေကား(Escalator)နဲ့မတက်ချင်ဘဲ ဓာတ်လှေကား (Elevator)နဲ့မှ တက်ချင်သောပုဂ္ဂိုလ်နဲ့မှ လာတိုးနေသည်။ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုအလိုအရဆိုလျှင် စောင်းတန်းကနေ ခြေလှင်တက် ခြေလှင်ဆင်းခြင်း ကို ပိုနှစ်ခြိုက်သည်။ နုနုနှင့်သူဇာကတော့ ကိုကျော်နီအဖြစ်ကို တစ်ဖက် လှည့်ရင်းပြေးသည်။

ကျော်စင်နှင့်မင်းနိုင်ကတော့ ကြီးကျယ်ရန်ကောဟူသောအကြည့်ဖြင့် ခပ်ချစ်ချစ်ကြည့်သည်။ ကိုကျော်နီကတော့ ဘုရားကြီးမှာတုန်းက တောက် လျှောက်ရိုက်လာသော သူ၏ဒီဂျစ်တယ်ဒီဇိုက်မရာဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီရိုက် ကာနေသည်။ သွန်းက အားလုံးကို အားနာစာနီဖြင့် ခေါင်းကိုခပ်ဖွဖွကုတ် ရင်း မနိုးပြုံးပြုံးပြသည်။

“တက်ကြမယ်လေ...”

အားရအောင်ရိုက်ပြီးကာမှ ဆရာသမားက အထက်ပါအတိုင်းဆို သည်။ အားနာပါးနာဖြင့် Sorry တောင် တစ်ခွန်းမပြော။

ဖိနပ်များကို ကားထဲတွင်ထားခဲ့သည်မို့ စက်လှေကားရှိရာသို့ ကားပါကင်မှ အနည်းငယ်လျှောက်ကြရသည်။ သွန်းတို့ဖိန်းကလေးသုံး ယောက်နှင့် ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်က ဖိနပ်မပါသော်လည်း ဘာမှမဖြစ် သလိုလျှောက်နေကြသော်လည်း ကိုကျော်နီကတော့ ခြေဖျားကိုထောက်ရင်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ကြီးဖြင့် ထော့နင်းထော့နင်းလျှောက်သည်။

ဘုရားပေါ်ရောက်သောအခါ ခိုးကြည့်နေသော ကျွန်တော်ကို သွန်း က ဖျတ်ခနဲအမှတ်မထင် ကြည့်သည်။ ပြီး ရက်ဝဲဝဲနှင့်ပင် အကြည့်ကိုလွှဲ သွားသည်။ ကိုကျော်နီကတော့ မန်းတောင်ပေါ်မှနေ မြင်ရသော ရှုမပြေးသည့် မန်းမြို့တော်၏အလှကို ဗီဒီယိုကင်မရာဖြင့် တောက်လျှောက်မှတ်တမ်းတင် နေ၏။

မြွေကြီးနှစ်ကောင်အနီးမှာရှိသော သွန်းတို့အုပ်စုဆီ ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါ မချိုမချစ်မျက်နှာထားများနှင့် နုနုတို့နှစ်ယောက်က မြွေကြီးနှစ်ကောင်ကို လာကြည့်တာလားဟု ရှုတ်နောက်နောက်ဖြင့်ဆိုသည်။ အရှက်သည်နေသောသူမက သူ့ဇာကို ဖျတ်ခနဲလှမ်းရိုက်သည်။

“ညနေခင်းကျရင် ဦးပိန်တံတားသွားမလို့ လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

သူဇာက ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ပေးသည်မို့ ကျွန်တော်ခေါင်းကို ညိတ် ပြုဖြစ်သည်။ နုနုက ငြင်းရှာတယ်ဟု မကြားတကြားဆိုသည်။

Propose လုပ်ပြီးနောက် အိုးတို့အမ်းတမ်းဖြစ်နေသော သွန်းကို စကားပြောဖို့ မဝံ့မရဲဖြစ်နေမိသည်။ သူမကလည်း မျက်ဝန်းချင်းပင် အဆုံ မခံ။ ဆိုသည်နှင့်လွဲသွားသည်က များသည်။

စိတ်ပျားဆိုးနေသလားဟု စိုးရွံ့ရင်း ခေါင်းကိုကုတ်ဖြစ်သည်။

“ဟိုမှာ နင့်ကိုခေါ်နေတယ်...”

ပြည်ပိုင်းအဖြစ်

သူ့ဇာတိ မေးဆတ်ရင်းဆိုသည်မို့ သူမပြောဆိုကြည့်တော့ ကျော်
ဇင်က လက်လှမ်းပြသည်။ ဘာပါလိမ့်ဟုတွေးရင်းလှည့်အထွက်

“ဒီကျော်ဇင်တို့နှစ်ယောက်ကလည်း အလိုက်ကမ်းဆိုးကိုမသိဘူး
ဒီမှာမြေကြီးနှစ်ကောင်ကြည့်နေပါတယ်ဆိုနေမှ...”

နောက်မှနေ မကြားကြားအောင်လိုက်အော်နေသော သူ့ဇာတိ အသံ
မြဲကြီးက ကပ်လျက်ပါလာသည်။

ပြန်လှည့်မကြည့်သော်လည်း သူမ သူ့ဇာတိ ရှက်ရှက်ဖြင့်ရိုက်လှည့်
ခိုက် မခိုက်လှည့်ဆိတ်နေလောက်ပြီထင်သည်။

“ဘာလဲကွ...”

“ဘာလဲတွေ ညာလဲတွေလုပ်မနေနဲ့ မင်းတို့နှစ်ယောက် အမှုအရာ
တွေ ပျက်နေတယ် မှန်မှန်ပြော...ဘုရားကြီးမှာတုန်းက နှစ်ယောက်သား
ဘယ်ပျောက်သွားတာလဲ...”

မင်းနိုင်က မျက်ခုံးမင်ကာ ပင့်ကာဖြင့် ပြုံးထွေထွေကြီးလုပ်ရင်း
မေးသည်။

“ကြေးရုပ်ပြတိုက်ကို သွားတာပါကွာ...”

ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် မလုံမလဲဆိုသော ကျွန်တော်ကို ကျော်ဇင်က လှောင်
ပြုံးပြုံးရင်း မချိုမချည်ဖြင့်

“ကြေးရုပ်တွေ လိုက်ပြတာတော့ မဟုတ်လောက်ဘူးထင်တာပဲ”

“အေး ငါဖွင့်ပြောလိုက်ပြီ...”

“စား...ဟုတ်လှချည်လား ငါ့တောင်ရ...”

“ထင်တယ် နှစ်ယောက်စလုံး ရှက်ကိတ်ရှက်ကိတ်နေကြပြန်တယ်
က တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲလို့...”

ကျော်ဇင်တို့နှစ်ယောက်က ဝမ်းသာအားရဖြင့် ရေရွတ်သည်။

“သူက ဘာတဲ့လဲ...”

မြန်မာ့ဇာတ်

“ဟို...ရှက်နေတယ်ကွ...ဘာကြီးမှန်းလဲမသိဘူးဆိုပြီး တစ်
ချက်ထုသွားတယ်”

“နဖူးကိုလား ငရုတ်ကျည်ပွေ့နဲ့...”

မင်းနိုင်က ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့် သူ၏နဖူးကိုပွတ်ရင်းဆိုသည်။

“ဘယ်ကလာ...လက်မောင်းကိုပါ ငရုတ်ကျည်ပွေ့မဟုတ်ဘူး
သူ့လက်နုနုလေးနဲ့...”

“အေး နုနု ငရုတ်ကျည်ကြီးဦးမယ် ကျောင်းကန်ရေရိမှာ ရည်းစား
စကားပြောရတယ်လို့...”

“ဘာဆိုလဲကွ...တချို့အတွဲတွေဆို သစ္စာတွေဘာတွေတောင်
ဆိုသေးတယ်...”

“အဝီစိမ့်မှာ ချိုးကပ်မယ့်ကောင်...”

ကျော်ဇင်ကတော့ အထက်ပါအတိုင်း ကောင်းချီးပေးသည်။ မင်းနိုင်
ကတော့ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ကျော်ဇင်စကားကိုထောက်ခံသည်။

“ဟိုမှာ ကိုကျော်နီကတော့ သွန်းဆီသွားနေပြီ...”

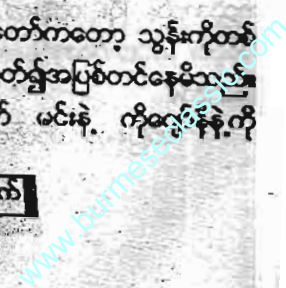
မျက်စိလှုပ်သော ကျော်ဇင်က မေးဆတ်ရင်းဆိုသည်။ မြေကြီး
နှစ်ကောင်နားမှာရပ်နေဆဲဖြစ်သော သွန်းဆီ ကိုကျော်နီက ခပ်သုတ်သုတ်
သွားလို့နေသည်။

စောစောက သွန်းနှင့်အတူရှိနေခဲ့သော နုနုနှင့်သူ့ဇာတိ သွန်းနံ့ဘေး
ဝယ် မတွေ့ရတော့ သဝန်တို့မှနှင့်အတူ ရင်တိုက် ပူလောင်ကာလာသည်။

“သူ့လည်း သွန်းဘေးမှာ ဘယ်အချိန်လှူရှင်းမလဲ ချောင်းနေတာ
နေမှာပေါ့ကွာ...”

မင်းနိုင်က မေးဝေါ့ရင်းဆိုသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ သွန်းကိုတစ်
ယောက်တည်းထားခဲ့သော သူ့ဇာနှင့်နုနုကို ကြိုက်၍အပြစ်တင်နေမိသည်။

“ခွချိန်လောက်ဆို သွန်းတစ်ယောက် မင်းနဲ့ ကိုလှိုင်နုနုကို

ပြန်ကြားစိတ်

ချိန်ခွင် ဟိုဘက်ဒီဘက်ထည့်ပြီး စိတ်ကူးနဲ့ချိန်ကြည့်နေရောပေါ့...”

ကျော်စင်က ပန်းကိုတွန့်လျက်ဆိုသည်။

“သူကတော့ ဂုဏ်ပကာသနတွေကို ထည့်မစဉ်းစားဘူး သူရင်ခုန် တဲ့လူကိုပဲ စဉ်းစားမယ်လို့ပြောတယ်...”

“ယုံလိုက်ပေါ့ကွာ...”

မင်းနိုင်၏အပြောက ခပ်ရွံ့ရွံ့ကြီး။ သဘောက မယုံရဘူးဆိုသော သဘော။ ကျွန်တော်စိတ်က နှစ်ယောက်တည်းရှိနေမည့် သွန်းနှင့်ကိုရော်နီ တို့ဆီ ရောက်လို့နေသည်။

“လာ... လာ သွန်းတို့ဆီသွားရအောင်”

“ဟော်...ရောဂါကတော့ ထပြီ...”

သွန်းတို့ဆီ ခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းသော ကျွန်တော်ကို ရွတ်ရင်း ကျော်စင်တို့နှစ်ကောင်သား နောက်ကလိုက်လာကြသည်။

ညနေပိုင်း ဦးပိန်တံတားသွားလျှင်တော့ သွန်းကိုတစ်ယောက်တည်း ထားခဲ့လို့မရဟု စိတ်မှာတေးထားဖြစ်သည်။ ကိုရော်နီက သွန်းကို မြေကြီး နှစ်ကောင်ရှေ့မှာ ရပ်ခိုင်းပြီး ဗီဒီယိုရိုက်ရန်ပြင်နေသည်။ သွန်းက လက် ကာကာကာဖြင့် ငြင်းနေသည်မို့ ဘာရယ်မဟုတ် စိတ်မှာကျေနပ်သွား မိသည်။

“သွားကြမယ်လေ...”

ကျွန်တော်တို့နောက်မှပေါ်လာသော သူ့ဇာ၏အသံကြောင့် ကျွန် တော်တို့နောက်လှည့်ကြည့်ဖြစ်သလို သွန်းတို့နှစ်ယောက်လည်း လှမ်း၍ ကြည့်သည်။ ပြီး သွန်းက ခပ်သုတ်သုတ်ပင် ကိုရော်နီအနီးမှ အပြေး တစ်ပိုင်း လျှောက်လာနေသည်ကိုကြည့်ရင်း သူ့ဇာကိုကြိုတံ၍ ကျေးဇူးတင် ဖြစ်သည်။

အပြန်မှာ ဇာတ်လှေကား Elevator မစီးဖြစ်ဘဲ ကိုရော်နီကို

ပြန်ကြားစိတ်

ပညာ ပေးသည့်အနေဖြင့် စောင်းတန်းအတိုင်း ခြေလျင်ဆင်းဖြစ်ကြသည်။ ဘာရယ် မဟုတ် မျက်နှာကြီးရှုံ့မဲ့ကာ လျှောက်နေသော ကိုရော်နီကိုကြည့်ရင်း ကျွန်တော်တို့အုပ်စု ပြုံးဖြစ်ကြသည်။

တောင်သမန်အင်းထဲမှ လေညင်းက လူကို လန်းဆန်းသွားစေသည်။ ဦးစိန်တံတားပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေသူများက ဒုန့်ဒဲဒေး။

ကျွန်တော်တို့အုပ်စု အကြော်မျိုးစုံကို မြိန်ရေရှက်ရေစားနေခြင်း အား ကြည့်၍ ကိုရော်နီက မသိမသာနာခေါင်းရှုံ့သည်။ ဤမျှလှည့်ပြန်နေ သောဆိုင်ကို သူ့စိတ်ထဲမှာ မသန်ဟုထင်နေသည်လားမသိ။

“ကိုရော်နီ - ပုစွန်ကြော် လတ်ဆတ်တယ်လေ...”

သွန်းက အကြော်မန်းကန်ကို ရှေ့တိုးပေးရင်းဆိုသည်။ ကိုရော်နီက ပျက်ယွင်းသွားသော မျက်နှာကိုထိန်းရင်း ကမန်းကတမ်းခေါင်းကိုခါသည်။

“အာ...ဟို ဝိုက်ပြည့်နေလို့ စားနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး လုပ်ပါ သွန်း တို့ပဲ စားပါ...”

“ကိုရော်နီကြီးကလည်း ဒီရောက်ပြီး ဒီအကြော်လေးမှ စားမသွား ရင် ရောက်ရကျိုး ဘယ်နပ်ပါမလဲ ဝိုက်ပြည့်နေလည်း တစ်ခုလောက်တော့ စားနိုင်မှာပါ ရော့ ရော့ ဒါလေးစား...”

အဖွဲ့ထဲမှာ အရွတ်ဆုံးဖြစ်သော နုနုက ပုစွန်ကြော်တစ်ခုကိုကောက် ရင်း ကိုရော်နီကို ဖွတ်ပေးသည်။ မျက်နှာတစ်ချက် ပျက်သွားသော ကိုရော်နီက လက်ကာပြရင်းငြင်းသည်။

“အာ...မဟုတ်ပါဘူး အတည်ပြောတာပါ ကျွန်တော်...”

“မရဘူး ဘာလဲ နုနုကိုင်ထားတာမို့လို့လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်တော်က...”

“မဟုတ်ရင်စား ဒါ ကြပ်ကြပ်ရွရွလေး ရော့ပါ နုနုတို့ကို ခင်ရင် စား...”

နောက်ဆုံးတော့ ကိုရော်နီတစ်ယောက် ပုစွန်ကြော်ကိုလက်ဖျားနှင့် ကိုင်ကာ မချိုပြုံးပြုံးရင်း ယူလိုက်ရတော့သည်။

မျက်နှာကြီးနီကာနေသော ကိုရော်နီကိုကြည့်ရင်း မင်းနိုင်က

“စားပါ ကိုရော်နီရ ဘာလဲ နည်းလို့လား...”

“မဟုတ်ပါဘူး ဒီတစ်ခုတောင် အကုန်စားနိုင်ပါ့မလားမသိဘူး ဝိုက်က တကယ်ပြည့်နေတာမျှ လုပ်ပါ လုပ်ပါ...ကျွန်တော်ကို အားမနာနဲ့ စားကြပါ...”

အကြော်ကို မကိုက်ချင်ကိုက်ချင်ဖြင့်ကိုက်ရင်း ဝါးနေသော ကိုရော် နီကိုကြည့်ကာ ရယ်ချင်နေသော်လည်း ကျွန်တော်တို့အားလုံး အောင့်ထား ကြသည်။ ရယ်ချင်ပက်ကျိဖြစ်နေသော သူ့ဇာက အားပြုကြီးနှင့် အကြော်စုံ နောက်တစ်ပွဲဟူသော မှာသံကြောင့် ကိုရော်နီတစ်ယောက် တွန်နေဖြစ်၍ သွားသည်။

အကြော်ပွဲအသစ်ရောက်လာသောအခါ သူ့ဇာက အကြော်တစ်ခုကို ကောက်ကာ မချိုမချင်ပြုံးရင်း

“ကိုရော်နီ...”

“ဗျာ...”

“ရော့...ဒါလေးကမှ ပိုကြွပ်တာ စားကြည့် အင့်...”

“အာ...မ...မရတော့ဘူးဗျာ”

မျက်စိမျက်နှာကြီးပျက်ကာ ငြင်းသောကိုရော်နီကိုကြည့်ရင်း သူ့ဇာ

က နှုတ်ခမ်းကိုတမင်လုပ်၍ရှုသည်။

“နုနုကျွေးတာကျစားပြီး သူ့ဇာကျွေးတာကျတော့ မစားဘူး... ဘာလဲ သူ့ဇာခင်မင်မှုကို အသိအမှတ်မပြုဘူးဆိုတဲ့သဘောလား...”

“အာ... ဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ရပါဘူး... ကျွန်တော် တကယ်မရတော့လို့ပါ...”

“သိပါတယ် သူ့ဇာကို ကိုကျော်နီမခင်ပါဘူး...”

“ခင်ပါတယ်ဗျာ ခင်ပါတယ် ဒါပေမဲ့...”

“ရော့... ခင်ရင်စား...”

ဆတ်ခနဲထည့်ပေးသော အကြော်ကို အယောင်ယောင်အမှားမှား ဖြင့်ယူရင်း ကိုကျော်နီတစ်ယောက် သူ့ဇာကို ဟက်ခနဲမချီသွားဖြင့်ဖြင့်ရယ်ပြ သည်။

“ကုန်အောင်စားရမှာနော်...”

လက်ညှိုးထောင်ရင်း ပြောင်ချော်ချော်ဖြင့်ဆိုသော သူ့ဇာစကားကို သကောင့်သားက ခေါင်းမညိတ်ချင်ညိတ်ချင်ဖြင့်ညိတ်ပြသည်။

အကြော်ကို လက်ဖျားလေးနှင့် ကတော်ကိုင်ကိုင်ရင်း တို့ဇာနန်း ဆိတ်ကနန်းစားနေသော ကိုကျော်နီကို အားလုံးက မမြင်ချင်ယောင်ဆောင် နေကြသည်။

သူနိုးက အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့် ရေခွေး ဖွီးခနဲသီးသည်။

“သူ့ဇာ လုပ်ဦး နှင့်သူငယ်ချင်း ဝက်ရှူးပြန်ထနေပြီ...”

မေးငေါ့ရင်းဆိုသော ကျွန်တော်စကားကြောင့် နုနုတို့က ခွီးခနဲ ရယ်သည်။

သူမကတော့ မျက်နှာကြီးနီရင်း ဆတ်ခနဲမျက်စောင်းထိုးသည်။ ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်နိုင်ရှာသော ကိုကျော်နီတစ်ယောက်ကမူ သူ့ဇာပေးထား သော အကြော်ကို ခက်ခက်ခဲခဲကြိုးဝါးကာ မျိုချနေဆဲ။

“ရော့ ကိုကျော်နီ ရေခွေးကြမ်းသောက်...”

နုနုက ပြောင်ချော်ချော်နှင့်ပင် ရေခွေးကြမ်းတစ်ခွက်ကို ကိုကျော်နီ ရှေ့သို့ချပေးသည်။

ပြီး

“ကောင်းတယ်မဟုတ်လား ကြွပ်ရွှေတော့ပဲနော်...”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်...”

သူ့ဇာ၏အမေးကို ကိုကျော်နီက အားရပါးရ ဖော်လိုလိုကံရင်း လက်ကုန်အကြော်ကို အပြီးသတ်ပါးသည်။

“ကိုကျော်နီက မျက်နှာမလိုက်တတ်ဘူးလို့ ကျွန်တော်ယူဆတယ်”

“ခင်ဗျာ...”

အစမရှိ အဆုံးမရှိပြောသော ကျော်ဇင်၏စကားကြောင့် ကိုကျော်နီ ခုတ်တရက်ကြောင်သွားသည်။

ခင်ဗျာဟုဆိုရင်း ကျော်ဇင်ကိုကြည့်သည်။

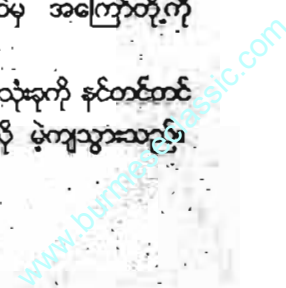
“မိန်းကလေးတွေရဲ့ ခင်မင်မှုကိုကျတော့ အသိအမှတ်ပြုပြီး ကျွန် တော်တို့သုံးယောက်ကိုတော့ လျစ်လျူရှုထားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ...”

ပြီး ကျွန်တော်နှင့် မင်းနိုင်ကို ကျော်ဇင်က အဓိပ္ပာယ်ပါပြီဖြင့် ထစ်ချက်ကြည့်သည်။

ချက်ဆိုနားခွက်က မီးဟုန်းဟုန်းတောက်သော ကျွန်တော်နှင့် မင်းနိုင်က အကြော်တစ်ခွက်ကို ကိုယ်စီနိုက်သည်။ ကျော်ဇင် ကလည်း အကြော်တစ်ခွက်နိုက်သည်။

ပြီး ကိုကျော်နီကိုပြုံးကာကြည့်ရင်း လက်ထဲမှ အကြော်တို့ကို သုံးယောက်သားမြှောက်ပြုဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်၏လက်ထဲမှ အကြော်သုံးခုကို နှင်တင်တင် ပြီးကြည့်ရင်း ကိုကျော်နီမျက်နှာကြီး အိမ်းမှန်ထားသလို မဲ့ကျသွားသလို

ပြည်ပိတ္တုစိမ်း

ဟာဗျာဟု ငိုသံပါကြီးနှင့်ဆိုရာသော ကိုကျော်နီလေသံက ကြားရသူ
တို့နှင့်တော်တို့အဖို့တော့ တော်တော်ကြီးချီးမြှင့်လေသည်။

★ ★ ★

ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းတိုင်းသာ

မင်းနဲ့နီးလို့ လာမယ်ဆိုရင်

ငါဆိုတဲ့ကောင်က

ကမ္ဘာတစ်ခွင်ကိုထောင်

အခါခါပတ်ပြေးချင်တဲ့ကောင်ပါ.....

“ပြော”

ပြောဆိုသော ခပ်ဆောင့်ဆောင့်အသံကို ကြားပြီးနောက် ဘယ်ကစ၍ ဘာဆက်ပြောရမည်မသိသည်မို့ ဘာလုပ် နေတာလဲဟုမေးဖြစ်သည်။ သူမက ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြန် ဖြေသည်။ ဝိုဘာသာငါ ဘာလုပ်လုပ် နှင့်အပူလားဟု ဖုန်းထဲမှနေ ဘုတော နေသော သူမကို ရယ်ချင်သွားမိသည်။ နေ့လယ်ကပြောလိုက်သော စကား တို့အတွက် စိတ်ဆိုးနေသည်လားတော့မသိ။

“နင် ငါ့ကို စိတ်ဆိုးနေတာလား...”

“ဆိုးတယ်...”

“ဟောဗျာ လေသံက မာလှချည်လား”

“.....”

သူမ ဘာကိုမှ တုံ့ပြန်၍မပြော။

“မနက်ဖြန် ငါတို့ဆုံနေကျ ကျုံးဘေးကနေရာမှာ ခဏဆုံရအောင် လေဟာ...”

“ဘာကိုခွဲလဲ...”

သံပြတ်ဖြင့်မေးသော သူမသာအနားမှာရှိလျှင် ကြီးကျယ်ချင်ဦး။

မြန်မာ့ပြာ

လေသံမာဦးဟု နဖူးကိုတောက်ဖြစ်မည်လားမသိ။

“ပြောစရာရှိလို့ပေါ့ဟာ...”

“ပြောစရာရှိရင် အခုပြောပါလား ငါက ဆိုင်ကယ်ဆီအကုန်ခံပြီး လာနေရဦးမှာလား...”

“ဖုန်းထဲကနေ မပြောချင်လို့ပေါ့ဟာ...”

“ဒါဆိုလည်း ပြောမနေနဲ့တော့ ဒါပဲမဟုတ်လား...”

“ဟ နေပါဦးဟာ နင်ကလည်း မနက်ဖြန်မနက် ရှစ်နာရီလောက် ခဏဖြစ်ဖြစ်တော့ လာခဲ့ပါဟာ...”

“.....”

သူမ လာမယ်၊ မလာဘူးကိုမဖြေ တိတ်ဆိတ်ကာနေသော သူမကို စိတ်ဆိုးနေတုန်းလားဟု ထပ်မေးဖြစ်သည်။

“ဆိုးတယ် ဆိုးပါတယ်ဆို ဘယ်နှခါပြောရမလဲ...”

“ဘာဖြစ်လို့ စိတ်ဆိုးရတာလဲဟ...ငါက ဘာအမှားမှလုပ်တာမှ မဟုတ်တာ...နင် အဲဒီလိုကြီးကောက်နေရင် ငါမနေတတ်ဘူး...”

“ဘာဆိုလဲ...”

“အဲဒါတော့ ငါလည်းမသိဘူး...ငါအခုသိနေတာက နင်ကို တစ်ရက်တလေမတွေ့ရရင်တောင် ငါမနေတတ်တော့ဘူးဟ...သွန်း နင် ငါမဟုတ်တဲ့ တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ပါသွားလို့ကတော့ ငါ့ဓူးပြီ...ဟဲလို သွန်း ကြားလား...”

“မကြားဘူး...”

“အာ...အဲဒီလိုကြီးတော့ မညစ်နဲ့လေဟာ ငါ အကောင်းကြောအုံး ဟာကို မနက်ဖြန်လာခဲ့မယ်မဟုတ်လား...”

“မလာဘူး ငါမအားဘူး ဒါပဲမဟုတ်လား...”

စကားကိုဖြတ်ကာ ဖုန်းချသွားသောကြောင့် Hal's feel ကြီးနှင့်ပင်

ပြည်ပိုင်းအဖြစ်

နှင်တင်တင်ကြီးဖြစ်သွားရသည်။

သူမဘက်က စိတ်ဆိုးနေသည်ထက် အရက်သည်းနေမှန်း ကျွန်တော် သိသည်။ ဒီအတိုင်းသာ ဆက်သွားနေလို့ကတော့ သူမဆီမှ အပြေကို တော်တော်နှင့်ရမည်မဟုတ်။

ဖုန်းထပ်ခေါ်ခေါ်လည်းမရတော့။ သူမ ဖုန်းကိုပိတ်ထားလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

★ ★ ★

မေမေခိုင်းသောကိစ္စတစ်ခုနှင့် (၈၄)လမ်းမှ မေမေပိတ်ဆွေဆီသွားရင်း ဗိုက်ဆာသလိုလိုရှိသည်မို့ နီးရာလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တစ်ခုထဲဝင်ဖြစ်သည်။

ခေါ်သံသဲ့သဲ့ကြားသလိုလိုရှိသည်မို့ အသံလာရာကိုရှာမိသည်။

“ညီလေး ဥက္ကာ...”

နောက်တစ်ခါခေါ်သံက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီးကို ကြားရသည်။ အသံလာရာသို့ကြည့်တော့ ကိုကျော်နီကိုတွေ့ရသည်။ ကိုကျော်နီဘေးမှာက ဘယ်လိုမှထင်မထားသော သွန်းကို အပျက်ပျက်အယွင်းယွင်းဖြစ်နေသော မျက်နှာနှင့်အတူ တွေ့ရသည်။

မြန်လှည့်ထွက်ရန်လည်း မကောင်းတော့သည်မို့ သူတို့နှစ်ယောက်၏ဝိုင်းကို ကျွန်တော်ရောက်လိုသွားသည်။

“ညီလေး ဘယ်သွားရင်းလဲ...”

သွန်းလို ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိသော မိန်းကလေးကို ပြိုင်ဘက်တစ်ယောက်၏ရှေ့မှာ စွဲလျက်ရှိနေသည်မို့ ကိုကျော်နီ၏လေသံက တဆိတ်သွက်လက်ရွှင်ဖြူလွန်းနေသည်။ သွန်းကတော့ အားနာသည်လားလေ။ ခိုးထုပ်ခိုးထည်နှင့် အမိခံရသူတစ်ဦးလို အိလည်လည်ကြီးပြုံးပြုံးသည်။

ပြည်ပိုင်းအခြေ

“ကျွန်တော် ကျွန်းနားမှာ လူတစ်ယောက်နဲ့ချိန်းထားလိုဗျ... အဲဒီကိုသွားမလို့ ဗိုက်ဆာလို တစ်ခုခုစားမလားတော့ရင်း ဝင်လာတာ...”

“လာလေ ထိုင် တစ်ခုခုစား...”

ဘာမှမသိရှာသူ ကိုကျော်နီက မိန့်မိန့်ကြီးပြုံးရင်း လောကွတ်ချော် နေသည်။ သွန်းကလည်း လာလေ ဥက္ကာဟုခေါ်သည်။ သို့သော် သူမ၏ လေသံက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းမရှိ။ ကျွန်တော် ဘာကိုရည်ရွယ်ပြောဆိုနေမှန်း သူမကောင်းကောင်းကြီးသိနေဟန်တူသည်။ တစ်ဝိုင်းတည်းထိုင်ကာ အတူ စားချင်သောက်ချင်စိတ်မရှိသည်မို့ ရှစ်နာရီထိုးခါနီးပြီဖြစ်သော တိုင်ကပ် နာရီကိုလှမ်းကြည့်ရင်း သူတို့ဝိုင်းမှာ မကောင်းတတ်သဖြင့် ခဏထိုင်ရုံ ထိုင်ဖြစ်သည်။

“ဘာစားမလဲ ညီလေး...”

ကိုကျော်နီက မေးဆတ်ရင်းဆိုသည်။ ကျွန်တော်လက်မှ နာရီကို ကြည့်ရင်း

“ဟာ...ရှစ်နာရီထိုးတော့မှာပဲ ဗိုက်တော့အရမ်းဆာနေတယ်ဗျာ ဒါပေမဲ့ စားနေရင် အချိန်ရတော့မှာမဟုတ်ဘူးဗျ...ကျွန်တော် ဒီးလိုက် ဦးမယ် သွန်း အေးအေးဆေးဆေးထိုင်ကြဦးဟာ...ငါ သွားစရာလေးရှိ လို့ ကိုကျော်နီသွားပြီ...”

“OK OK ညီလေး...”

လှည့်ထွက်ခဲ့ရင်း ရင်ထဲမှာ ဆိုနှင့်နေသည်။

“အနှောင့်အယှက်ပေးသလိုများ ဖြစ်သွားသလားသွန်း...နင်တို့ စိတ်ရှိလက်ရှိ ကြည့်နူးခွင့်မရမှာစိုးလို့ ငါရှောင်ပေးတာပါ...”

စိတ်ထဲမှနေ နာကျင်စွာတော့ရင်း သွားရန်ရည်ရွယ်ချက်မရှိသော် လည်း သွားချင်စိတ်ပေါ်လာသည်မို့ လာမည်မဟုတ်မှန်းသိသိနှင့် ကျွန်း နံသားရှိဆုံနေကျနေရာကို ထွက်လာဖြစ်သည်။

မြန်မာ့ဇာတ်

ရင်တို့ကမူ အတိုင်းအဆမရှိ စူးနင်းကြေကွဲလိုနေသည်။ ဗိုက်ထဲမှဆာလောင်မှုတို့နှင့်အတူ ရင်ထဲမှပူလောင်မှုက ရင်ဝမှာ လာရောက်၍ ပူလောင်စူးနင်းနေစေသည်။

ဆာလောင်မှုကို ပေတေစွာအကြိတ်ခဲရင်း ရင်ထဲမှအလိုမကျမှုတို့ အတွက် ဘယ်သူ့ကို အပြစ်ပုံချလို့ ပုံချရမှန်းမသိဖြစ်ကာနေသည်။

“တောက်...”

ကိုကျော်နီ၏ လှောင်ထေ့ထေ့မျက်နှာကြီးကို ပြန်မြင်ယောင်မိသော ခဏ ဒေါသတို့က ဆောင့်တက်လာပြန်သည်။ သက်ပြင်းပူကို မှတ်ထုတ် ရင်း သွန်းကိုပြင်းပြင်းပြပြကြီး သတိရနေသည်။

ကျွန်းရေမြင်ကို ဖြတ်တိုက်လာသောလေကို ပူစပ်ပူလောင်ကြီးဟု ထင်နေမိသည်။ မည်မျှချမ်းသာသည်မသိနိုင်သော လူရွယ်လူလွတ်တစ် ယောက်ကို လွတ်လပ်သော မိန်းမပျိုတစ်ဦးက လက်သင့်ခံလိုခြင်းမှာ ထူး တော့မထူးဆန်း။

သို့သော်

ဂုဏ်ပကာသနတွေကို မမက်မောပါဘူးဆိုသော သွန်းတစ်ယောက် ကိုကျော်နီ၏ဘေး ရောက်နေခြင်းကတော့ တဆိတ်ဆိုးရွားလွန်းသည်။

မနေ့ ဖုန်းဆက်စဉ်က မအားဘူးဆိုသော သူမ၏ မအားလပ်မှုကို အခုမှပဲ ရှင်းသွားတော့သည်။ ဘယ်အားပါးမလဲ ဘယ်အားချင်ပါးမလဲလေ ဟုတော့ရင်း နာကျင်စွာပြုံးဖြစ်သည်။

မည်မျှကြာအောင်ထိုင်နေမိသည်မသိ၊ မြည်လာသောဖုန်းသံကြောင့် ဖုန်းကိုဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲမှ ထုတ်ကြည့်ဖြစ်သည်။ သွန်း၏ဖုန်း မဆို တင်ကဲ ဟက်ခနဲရယ်ဖြစ်ရင်း

“ပြော...”

“နင် အခုဘယ်မှာလဲ ဟိုနေရာမှာလား...”

ပြည်ပြည်ချစ်ချစ်

“အဲဒါ နင်သိရှိမလို့ပါဘူးဟာ...”

ကြေကွဲစွာပင် ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုဖြစ်သည်။ အခုချိန်မျိုးမှာ ဟိုလူနှင့် အတူရှိနေလျှင်ပဲ သူမအတွက် ကျေနပ်စရာကောင်းနေမည်ထင်သည်။

“ငါအခု အဲဒီနေရာကို လာမလို့ နင်ရှိနေတယ်ဆိုရင်ပေါ့...”

“ဘာလဲ ကိုဂျော်နီနဲ့ နှစ်ယောက်လာပြီး ငါ့ကို လှောင်မလို့ လား...”

“နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ...”

သူမက ဒေါသသံဖြင့်ဆိုသည်။

“ငါ ဘယ်လိုဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ပြောပြလို့ တောင်မရဘူး သွန်း... ရှင်းပြစရာစကားလုံးလည်းမရှိဘူး... ငါအခု မိုက်သိပ်ဆာ နေသလို ရင်လည်းသိပ်နာနေတယ်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲဆိုတဲ့ အမေး ရှိလို့ ငါပြောပြတတ်သလောက်ပဲ ပြောပြတာပါ... အခု ငါပြောပြနေတာ ထက် အများကြီး ငါခံစားနေရတယ်... ဘယ်လိုလဲ နင်ကြားချင်တာတွေ ကြားရတော့ နင် စိတ်ချမ်းသာသွားပြီမဟုတ်လား... ကျေနပ်တော့ပေါ့ ဟာ...”

ပြောချင်သမျှကို ဆက်တိုက်ပြောပစ်ရင်း ဖုန်းကိုပိတ်ပစ်သည်။ ချွတ်ခနဲ သစ်ရွက်ခြောက်ပေါ်နင်းသံကြောင့် အမှတ်မထင်လှည့်ကြည့်ဖြစ် သည်။

သွန်း။

လတ်တစ်ဖက်က ဖုန်းကိုကိုင်ထားကာ ကျန်တစ်ဖက်က J'Donuts မုန့်ဘူးကိုကိုင်လျက် ကျွန်တော့်ကိုခပ်တွေ့တွေ့ကြည့်ကာနေသည်။

သူမကို ရုတ်တရက်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ လှုပ်ခနဲသော ခံစားမှုက ဝမ်းသာမှုလား ဝမ်းနည်းမှုလား မသိကွဲ့။

သူမ ကျွန်တော့်ဆီလျှောက်လာသောအခါ ကျွန်တော် ယောင်နန

မြန်မာ့ဇာတ်

နင်ပင် ထိုင်နေရာမှထရပ်ဖြစ်သည်။ သူမမျက်ဝန်းက အရည်လဲနေသလား မျက်ရည်ဝေနေသလား မသိကွဲ့။

“ရှေ့...”

သေသေချာချာကြည့်တော့ J'Donuts ဘူးနှင့် အတူ အအေးပူးလည်း ပါသည်။ ရှေ့ဟု သူမလှမ်းပေးသည်ကို ကျွန်တော်မယူဖြစ်။

“နင် တကယ်ယူလာရမှာက ရေတစ်မုတ်နဲ့ ကွမ်းတစ်ယာဟာ... သိလား”

ဓာတ်ရှင်ထဲက ငင်းသားတစ်ယောက်၏ အက်တင်ထက်မလျော့သော Over အင်တင်ဖြင့် ကြေကြေကွဲကွဲကြီးဆိုဖြစ်သည်။ သူမက မျက်နှာတည် ခနဲတင်းသွားရင်း

“နင်က သေတော့မှာမို့လား...”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့်ပြောသော သူမ၏စကားကြောင့် စောစောက ကြေကွဲခဲ့သမျှတွေ နင်ချင်ချင်ကြီးဖြစ်သွားသည်။

“နင်ကလည်းဟာ မအားမလပ်တဲ့ကြားထဲက တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန် တွေကို အလကားလာဖြုန်းနေတယ်... နင်သွားစရာရှိတာသွားပါဟာ အားမနာပါနဲ့...”

“အာ မနေနဲ့ ဒါ ရုပ်ရှင်ရိုက်နေတာမဟုတ်ဘူး နင် စားမှာလား မစားဘူးလား မစားရင်လည်း အမှိုက်ပုံးထဲ ထည့်လိုက်မလို့...”

သူမက အနီးရှိအမှိုက်ပုံးထဲထည့်ဟန်ပြုသည်။ ရက်စက်ပါပေ။ ထကယ်ဆို ဓာတ်ရှင်တွေထဲကလို မျက်ရည်လေးစိတ် ဝဲထဲဖြင့် ငါစိတ် မကောင်းပါဘူးဟာ ဘာညာဘာညာတော့ဖြစ်သင့်သည်။ ခုဟာက

အိုက်တင်ခဲနေလျှင်လည်း ငတ်ရုံသာရှိမည်မို့ စားမယ်စားမယ်ဟု တမန်းကတမ်းတားဖြစ်သည်။ လူက ဟန်ဆောင်နိုင်သော်လည်း ဗိုင်းတ ဟန်မဆောင်နိုင်တော့သည်ကို။

ပြည်သူ့အဖွဲ့

“နောက်ဆုံးမှတ်ထား၊ ငါ့နားမှာ အိုဗာတင်းလာမလုပ်နဲ့ မရဘူး”

“အေးပါဟာ... ပေး ပေး... မုန့်ဘူး”

နောက်ဆုံးတော့ ဟန်တွေဘာတွေမဆောင်နိုင်တော့ပဲ Donuts ကို စားလိုက် အအေးမော့လိုက်လုပ်နေသော ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ရင်း သူမ ပြုံးသည်။

“ဘာပြုံးတာလဲ ရဲတဲ့သဘောလား၊ ခနဲတဲ့သဘောလား”

မုန့်ပလုပ်ပလောင်းနှင့်ပင် ကလေးဆိုလို ရန်ထောင်နေသော ကျွန်တော့်ကို သူမက ဟက်ခနဲရယ်သည်။ ပြီး ကျုံးရေပြင်ကို ငေးလို့နေသည်။

Donuts ဘူးထဲမှာ မုန့်တစ်ခုမမကျန်တော့သလို အအေးပူထဲမှာ လည်း အအေးတစ်စက်မှမရှိတော့။ ဘူးခွဲနှစ်ခုကို ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲ ပြန်ထည့်ကာ သူမဆီလှမ်းပေးသောအခါ သူမက ဘာလဲဆိုသော အမူအရာဖြင့် မျက်မှောင်ကုပ်ရင်းကြည့်သည်။

“အမှိုက်ပုံးထဲ တစ်ချက်ထည့်လိုက်စမ်းပါဟာ ငါ ဒီမှာခိုက်လေးနေလို့...”

“ဘာ...”

“နောက်တစ်ခေါက် ပြောပြရဦးမှာလား...”

ပြောင်ချောချောနှင့်ရယ်လျက်ဆိုသောအခါ သူမ ဒေါသထွက်နေရာမှ ခွီးခနဲရယ်သည်။ ပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးကို ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် ဘုန်းခနဲထုသည်။

“အဲဒါတွေကြောင့် နင့်ကို ငါကြည့်မရတာ...”

အရယ်တစ်ဝက်နှင့် အရှက်သည်းနေသော သူမကို မြတ်နိုးစွာ ငေးမိသောခဏ သူမက မနေတတ်တော့ဟန်ဖြင့် ကျုံးရေပြင်ဘက်ကို မျက်နှာလှဲသည်။ ပြီး ဆတ်ခနဲထရပ်ကာ ငါပြန်တော့မယ်ဟုဆိုရင်း သူမ၏ ဆိုင်ကယ်ရီရာသို့ လျှောက်သည်။

“အာ... သွန်း နေဦးလေဟာ...”

မြန်မာ့ဇာတ်

“...”

ပြန်လှည့်မကြည့်သော သူမနောက်ကို အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်ရင်း အော်သော်လည်း သူမလုံးလုံးလှည့်မကြည့်။

သူမအနားသို့ရောက်သွားချိန်မှာ သူမက ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးနေပြီဖြစ်သည်။

“ခဏလောက် နေဦးလေဟာ...”

“ငါ အချိန်မရှိဘူး...”

“အာ ဘာလဲ ကိုဂျော်နီနီဆီ သွားမလို့လား...”

ကျွန်တော့်မေးခွန်းအဆုံးမှာ သူမ ကျွန်တော့်ကို စူးစူးကြည့်သည်။

“ငါ့ဘာသာငါ ဘယ်သွားသွား နင့်အပူလား... အဲဒီလိုပုံစံကို ငါမကြိုက်တာ ဖယ်... ငါသွားစရာရှိတယ်...”

“ဒါဆိုရင်လည်း အစောကြီးဇာတည်းက မလာနဲ့ပေါ့ဟ...”

“မသိဘူးဟာ ဖယ်...”

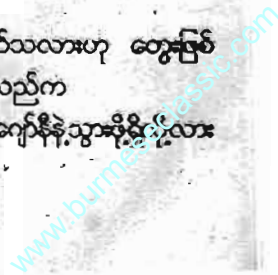
ဆိုင်ကယ်လက်ကိုင်ကို အုပ်ကိုင်ထားရာက ဖယ်ပေးလိုက်သောအခါ သူမလီဇာကိုတင်ရင်း ဂူးခနဲမောင်းထွက်သွားသည်။

စူးစူး နာကျင်ကာကျန်ခဲ့ရင်း ဘာကိုဒေါသထွက်လို့ထွက်ရမှန်း ဆီအောင်ပင် ဖြစ်ကာနေသည်။ နားလည်ရခက်သော သူမကို ပို၍ပင် အမဲလည်နိုင်တော့။

ဒီနေရာကို လုံးဝလုံးလိုက်မလာခဲ့ရင်လည်း အကောင်သား။ ခုတော့ ဆန့်ငင်ဆန့်ငင်ကြီး ခံစားနေရသည်။ သူမကို ဘာမှပင် စကားကောင်းကောင်း မဆိုရသေး။

ကိုဂျော်နီဆိုလျှင်ကော ဒီလိုပဲ ထပြန်တတ်သလားဟု တွေးခြစ်သည်။ တကယ်တော့ သူမကို ကျွန်တော့်မေးချင်သည်က

ငါ့ချိန်းတုန်းက မအားဘူးလို့ပြောတာ ကိုဂျော်နီနဲ့သွားဆိုလို့လား

ပြည်ပိုင်ချွန်စိန်

ဆိုသောမေးခွန်း။ သူမ ဘာတွေဖြေမည်ကို နားထောင်ချင်သည်။
ဒီအတိုင်းသာဆို ကျွန်တော်နှင့်နှိုင်းစာလျှင် ကိုကျော်နီဘက်ကို
အား သာနေသည့်သဘောလားမသိ။ ဖုန်းပြည်လာသည်နဲ့ ကြည့်လိုက်တော့
ကျော်ဇင်၏ဖုန်းဖြစ်နေသည်။ သူမဆီကလားဟုတွေးရင်း လှုပ်ခနဲခနဲသွား
သောရင်က နင်တင်တင်ကြီးဖြစ်ကာသွားသည်။

“အေး...ပြော ကျော်ဇင်”

“ငါနဲ့ မင်းနိုင်နဲ့ ငါတို့ထိုင်နေကျ ၈၃ လမ်းက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်
မှာရှိတယ်...မင်းပျင်းရင်လာခဲ့လေ မင်းအခုအိမ်မှာလား...”

“မဟုတ်ဘူး ငါ အခုပဲ လာခဲ့မယ် ဒါပဲနော်...”

“အေး...”

ဖုန်းတို ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲပြန်ထည့်ရင်း ကျော်ဇင်တို့နှင့် တိုင်
ပင်ကာ တစ်ခုခုတော့ လှုပ်ရတော့မည်ဟု တွေးဖြစ်သည်။

★ ★ ★

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ မင်းနိုင်နှင့်ကျော်ဇင်က တစ်ယောက်
နောက်ကို တစ်ယောက်ကြည့်သည်။ ပြီး ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ပြန်သည်။

“ငါ့အထင်တော့ သွန်းတစ်ယောက် ရွေးရခက်နေတယ်ထင်တာပဲ”

ကျော်ဇင်က စဉ်းစဉ်းစားစားဟန်ဖြင့်ဆိုသည်။

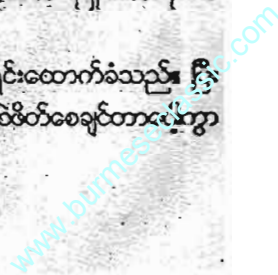
“မင်းဆိုလိုတာက သွန်းက ကိုကျော်နီနဲ့ငါ့ကို ချိန်ခွင်ဟိုဘက်ဒီဘက်
မည်ကြည့်နေတဲ့သဘောလား”

“အေး အဲဒီသဘောပဲ...မင်းကျတော့လည်း သူ့အတွက် ငယ်
ဆင်းကြီးမော်ကွာ အတွင်းသိအစင်းသိ...ပညာတတ်ဘွဲ့ရလည်းဖြစ်
တယ်...စီးပွားရေးကောင်းတယ်...ရူပတော်တော်လေးဖြောင့်တယ်”

“အဲ...ကိုကျော်နီကျပြန်တော့လည်း စီးပွားရေးကောင်းတယ်ဆို
အဆင့်ထက် အများကြီးကောင်းတယ်...ရုပ်ရည်လည်းမဆိုးဘူး ပညာ
ထက်ဘွဲ့ရပဲ...ဒါပေမဲ့ ကိုကျော်နီရဲ့အကြောင်းကို သူ့အလုံးစုံမသိဘူး
သူ့အဖေရဲ့သူ့ယေယျာသားဆိုတာကလွဲပြီး စာရိတ္တဘယ်လိုရှိတယ်ဆိုတာ
မသိဘူး...”

ကျော်ဇင်စကားကို မင်းနိုင်က ခေါင်းညှိတ်ရင်းထောက်ခံသည်။

“ငါတို့ကတော့ ဖိတ်ချင်းဖိတ် ကိုယ့်အိတ်ထဲဖိတ်စေချင်တာပဲ...ဟာ

ပြည်ပိတ္တုစိတ်

ဒါပေမဲ့ နုနုတို့ပြောသလို သူ့ခံစားချက်နဲ့ သူ့ဆုံးဖြတ်မယ့်ကိစ္စဆိုတော့ လည်း ငါတို့ကသွားပြီး ကြပ်နေလို့မရဘူး...သူ့အနေနဲ့ ကိုကျော်နီကို ရော မင်းကိုရော ဦးစားပေးစဉ်းစားနေတာတော့သေချာတယ်...”

ရှေ့မှာချထားသော အအေးကိုယူ၍ သောက်ချလိုက်သော်လည်း ရင်မှာအေးမသွား။ နံနက်ခင်းက ကိုကျော်နီဘေးမှာ ပုံပုံလေးထိုင်နေသော သူမကို ပြန်ပြန်မြင်ယောင်လို့နေသည်။

“ဒီသီချင်း နားထောင်ကြည့်ပါဦး...”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ငေးငိုင်နေသော ကျွန်တော်ကို ကျော်စင်က လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဖွင့်ထားသောသီချင်းကို နားထောင်ဖို့တိုက်တွန်းသည်။

နားစိုက်ထောင်ကြည့်လိုက်တော့ သီချင်းက L.လွန်းဝါဆိုနေသော သီချင်း

“ငယ်ငယ်တုန်းက ခင်တယ်...ခုချစ်ရတဲ့ သူငယ်ချင်း ချစ်သူ လေးရယ်...ခုချစ်ရတဲ့ ငယ်ငယ်တုန်းကခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းချစ်သူလေး ရယ်...ကြင်သူရှိနှင့်ရင်လည်း...စာနာနားလည်ပေးပါမယ်...ခွင့် လွှတ်နိုင်တယ်...သူငယ်ချင်းချစ်သူလေးရယ်...”

ကြားနေကျသီချင်းဖြစ်သော်လည်း ဟိုတုန်းကတော့ အမှတ်တမဲ့ လိုက်ညည်းရုံမှအပ ဘယ်လိုမှသဘောမရှိခဲ့။ အခုတော့လည်း စာသားများ က တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် လာ၍အပူကိုဆွဲသည်။

“ရင်မှာ အချစ်ရဲ့စိတ်ရိုင်းများ...ဖြူစင်နုလုံးသားအရောင်ပြောင်း သွား...နားလည်ပါ သူငယ်ချင်း...ချစ်သူလေးရာ...”

သီချင်းကိုနားစိုက်ထောင်ရင်း မှတ်တုံပြုံးသော ကျွန်တော်ကို ကျော် စင်က ဘယ်နှယ်ရှိစရာ မျက်နှာပင်ပြသည်။

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်ကွ...ဘာမှန်းညာမှန်း သိသဲကွဲကွဲမရှိသေး တော့ မင်းဘက်က ပိုပြီးလုံ့လစိတ်ဖို့တော့လိုတယ် အခုလို သွန်းရဲ့စိတ်

မြန်မာ့ပြည်

တွေ ရှုပ်နေတဲ့အချိန်မှာ အဆွယ်များတဲ့ဘက်ကို ပါသွားနိုင်တယ်...”

မင်းနိုင်က သူ့အတွေးထဲရှိသမျှကိုဆိုသည်။ လောလောဆယ် အနေ အထားအရ ရေခဲခဲနေသူလိုဖြစ်နေသော ကျွန်တော်က ကောက်ရိုးတစ်မျှင် သည်ပင် အားကိုးချင်စရာအဖြစ် တွေးထင်မိသလိုမျိုး သွန်းနှင့်ပတ်သက် လာလျှင် ဘယ်သူတာပြောပြော အားကိုးတကြီးနှင့် နားထောင်မိလျက်သား ဖြစ်ဖြစ်နေသည်။

“တစ်ခုရှိသေးတယ် မင်းက ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ကောင်မလေးကို အမြဲ ဂျီကျနေတာက ဆိုးတယ်...ငါ မြန်သလောက်ပြောရရင် မင်းတို့နှစ် ယောက် မဆုံလိုက်နဲ့ ဆုံတာနဲ့တန်းရီကျကျတော့တာပဲ...သွန်းကလည်း မလျှော့သလို မင်းကလည်း လုံးလုံးမလျှော့ဘူး မင်းက နည်းနည်းပါးပါး တော့ လျှော့မှပေါ့ကွ...”

“ဒီတစ်ခါ ဖုန်းဆက်ရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် လူချင်းဆုံရင်ပဲဖြစ်ဖြစ် သူ တင်း တိုင်းမင်းလိုက်မတင်းနဲ့...မင်းဘက်က လျှော့နိုင်သလောက်ကို လျှော့ ထား...”

“မိန်းကလေးဆိုတဲ့အမျိုးက တစ်ခါတစ်ခါကျ သူတို့နိုင်ရမှကျေနပ် တာ...မင်းလည်းသိရဲ့သားနဲ့...နောက်ဆို အရှုံးသာပေးလိုက် ကြား လား...”

ကျော်စင်ပြောသမျှမှာ အမှန်တွေချည်းမို့ ကျွန်တော်ဘာမှပြန်မချေ ပနိုင်။ ဟုတ်တော့လည်းဟုတ်သည်။ ကျွန်တော်ကိုယ်၌ကလည်း အမြဲတမ်း အထက်စီးကချည်း နေခဲ့သည်ကများသည်။ ဒီတစ်ခါဖုန်းဆက်လျှင် အတတ် နိုင်ဆုံး ချိုချိုသာသာနှင့်အလျှော့ပေး ဆက်ဆံကြည့်ဦးမည်ဟုတွေးဖြစ်သည်။

“ဒါနဲ့ စကားမစပ် ကိုကျော်နီကြီးရဲ့ ကြယ်ငါးပွင့် Five Star Hotel ကြီးကလည်း အခု ရန်ကုန် အခုမန္တလေး အခုပြင်ဦးလွင် ခုခေတ်ပုံ ကလော အင်းလေး ပင်းတယနဲ့ တစ်နိုင်ငံလုံးအနှံ့ကို လေးနဲ့ဆောက်နေ

ပြည်သူ့စိတ်

အခုထိ သူ့ဆောက်မယ့်နေရာကို အတိအကျ မသတ်မှတ်ရသေးဘူး သူ ကြယ်ငါးဖွင့်ဟိုတယ်ကြီးက ဟိုခန့်ဒီခန့်နဲ့ မျက်စိကိုနောက် အဲလေ... နားကိုငြိုးနေတာပဲ...

“စီးပွားရေးသမားပါဆိုနေမှ သူ့အဆင်ပြေမယ့်နေရာမှာ ဆောက်မှာ ပေါ့ကွ...ရင်းနှီးရမယ့်ငွေပမာဏကလည်း နည်းမှမနည်းတာ မင်းနိုင်ရ ... လက်လွတ်စပယ်ကြီး ဘယ်လုပ်ပါ့မလဲ...”

“အေး...သူကြယ်ငါးဖွင့်ကြီးက ဟိုခန့်ဒီခန့်လုပ်နေတာက ကိစ္စ မရှိဘူး သူ့ပြောစရာတွေ သူ့လုပ်ငန်းလည်ပတ်မှုကြီးကို ခဏခဏကြား နေရတော့ သူ့ညီမကိုတောင် အရချိုင်ချင်လာတယ် အဟုတ်ပြောတာ

အရယ်တစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသော မင်းနိုင်၏စကားကြောင့် ကျော်ဇင်က ခွေးကောင်ဟု ရေရွတ်ရင်း လိုက်ရယ်သည်။

“ပြောလိုမရဘူးလေကွာ...ငါ သူ့ညီမနဲ့ရသွားရင် CEO တို့ M.D တို့မဖြစ်ရင်နေ အဲဒီ Five Star Hotel မှာ GM လောက်တော့ ဖြစ်မှာပါ... အဲဒီအချိန်ကျရင် သူ့ညီမကို အိမ်မှာကလေးထိန်းခိုင်းပြီး တော့ ငါက ရုံးမှာ Secaretery မချောချောလေးနှစ်ယောက်” ဘယ်ညာ တစ်ယောက်စီနဲ့ အဟီး ဘာပြောကောင်းမလဲ...”

မင်းနိုင်၏ နောက်ဆက်တွဲစကားကြောင့် ကျော်ဇင်က ရယ်ပြန် သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ပြုံးရုံသာပြုံးဖြစ်သည်။

“မင်း အခုပြောသလိုသာဆို ကိုကျော်နီကြီးက သူ့ညီမနဲ့ ပေးစား နေဦးမယ်...”

“နေဦး ငါ့စကားမဆုံးသေးဘူး...ဇာတ်သိမ်းပိုင်းရောက်ခါနီးမှာ ကိုရီးယားကားတွေထဲကလို ရုတ်တရက်ကြီး ဒီကောင်က မွေးစားသားဖြစ် နေရော...အဲဒီမှာ ရှိရှိသမျှအမွေတွေအားလုံးကို ငါတို့လင်မယားက ရ

ခြံနတ်ဂြဟ

အဲဒီမှာပဲ ကိုကျော်နီတစ်ယောက် ကြောင်တောင်တောင်ကြီးနဲ့ လမ်းတက လျှောက်သွားနေရော...အဲဒီမှာ ငါတို့မိသားစုက ကမ္ဘာပတ်ပြီး ခရီးသွား နေတဲ့ဇာတ်ကွက်နဲ့ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ကြီး ဇာတ်သိမ်းလိုက်မယ်...ဇာတ်

လမ်းနားမည်ကို ယောက္ခမအေ သမက်အမွေရဆိုပြီတော့ပေးလိုက်မယ်... မဆိုက်ဘူးလား ဟကောင် ဥက္ကာ...အခု ငါပြောတဲ့ဇာတ်လမ်းကို မင်

ဝတ္ထုရေးပါလား...မင်း လုံးဝ Best Seller ဖြစ်သွားမှာသေချာတယ် နောက်ဆုံး မင်းနိုင်က ကျွန်တော့်ဘက်သို့လှည့်ကာဆိုသည့် ကျော်ဇင်က ခွီးခနဲ ခွီးခနဲ ရေခွေးသီးသည်အထိရယ်သည်။

“ငါ မရေးရက်ပါဘူးကွာ ဒီဇာတ်လမ်းမှာ မင်းရဲ့ ကာရိုက်တာက အရမ်းကြီးဇာတ်နားတွေညွှာ ဘယ်ဘက်က ကြည့်ကြည့် မင်းဘက်က အနာချည်းပဲဆိုတော့ကွာ မတရားများဖြစ်နေမလားလို့ စော်ပါပြီ Best Seller မဖြစ်ရင်လည်းနေတော့ ငါမရေးတော့ပါဘူး...”

ခနဲတဲတဲဆိုသည့် ကျွန်တော့်စကားကြောင့် မင်းနိုင်က အေးကွေး ဆိုရင်းရယ်သည်။ ကျော်ဇင်က

“နေပါဦး မင်းရဲ့ဇာတ်လမ်းမှာ ဘာဖြစ်လို့ ငါတို့နှစ်ကောင်က ပျောက်နေရတာလဲ မထင်မရှားလေးတောင် မပါဘူးလား...”

“အား...ပါတာပေါ့ သူငယ်ချင်းရ ငါ Blue Label သောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဥက္ကာက ရေခဲတွေ ဆိုဒါတွေနဲ့ စပ်စပ်ပေးတယ် အဲ...မင်း တော့ အမြည်းတွေ အပြေးအလွှားစီစဉ်ပေးတဲ့ အခန်းလေးပေါ့ ငါ မင်းတို့ ကို ဘယ်ပစ်ထားပါ့မလဲ...ငါ ကောင်းစားတဲ့အခန်းတိုင်းမှာ မင်းတို့ နှစ်ယောက်ပါပြီးသားပဲ...”

“ဪ...မင်းခမျာ ဇာတ်နာတဲ့လုပ်ကွက်တွေချည်း စီးသား တော့တာကိုး...မင်း တော်ထော်လေး ငါတို့အပေါ်မှာ အနာခံစားပုံကနေ ကျေးဇူးကြီးလိုက်တာကွာ...”

ပြန်ကြွေးစာ

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ကျော်စင်က မင်းနိုင်၏စက်ပိုးကို ပြောင်စနစ် ခြည်အောင် အုပ်သည်။ ပြီး ခွေးကောင်ဟု ရေရွတ်ရင်းရယ်သည်။ သူတို့နှစ်ကောင်နှင့်အတူ လိုက်ရယ်ရင်း စိတ်က အနည်းငယ် ပေါ့ပါး ကာလာသည်။

“ဒီလိုလုပ်ပါလား ဒီညကို ငါတို့ အဲဒီကံ့၊ဘေးက ဆုံနေကျနေရာ မှာ ဆုံကြရအောင် ကိုကျော်နီကြီးကို မခေါ်ဘူးကွာ...ငါတို့သူငယ်ချင်း ခြောက်ယောက်ပဲ ဆုံကြတာပေါ့ မကောင်းဘူးလား...ငါတို့ နုနုတို့လည်း ဘေးကနေ ဝိုင်းလှော်ကြမယ်ကွာ ဘယ်လိုလဲ...”

လက်ဖျစ်တီးရင်းဆိုသော မင်းနိုင်၏စကားကို ကျွန်တော် ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်ခင်မှာပင် ကျော်စင်က ကောင်းတယ်ဟု ထောက်ခံသည်။ ပြီး

“ဟုတ်တယ် ကိုကျော်နီမပါတဲ့ ဆုံတွေ့မှုမျိုးကို ခဏခဏလုပ်ဖို့ဖြစ် မယ်...ကဲ ငါအကုန်လုံးကို ဖုန်းလှမ်းချိတ်မယ် ဥတ္တာ...ငါတို့က ထုံးစံအတိုင်း နာရီဝက်လောက်ထိုင်ပြီး ပြန်ကြမှာနော်...မင်းဘာသာမင်း အချိန်ကို တန်ဖိုးရှိအောင်လုပ် နောက် ငါပြောတာမမေ့နဲ့...သွန်းကို သိမ်းပြီးအတိုက်အခံမလုပ်နဲ့ အလျှော့ပေးနိုင်သလောက်ပေး ကြားလား”

ကျော်စင်၏ ဒိုင်ယာလော့ခ်အရည်ကြီး၏အဆုံးမှာ ကျွန်တော် အူ ကြောင်ကြောင်ဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြမိသည်ထင်၏။

“သွန်းကလည်းဟာ အခုထိ မလာသေးဘူး ဟဲ့ ဥတ္တာ...နှင့် ကြောင့် ဒီမှာ ခြင်လည်းအကိုက်ခံရသေး ကိုရီးယားကားလည်း တစ်ပိုင်းလွတ်သေး...”

“ဟုတ်ပဲ ငါတို့က ကိုးမတ်တင်းဆို ပြန်မှာနော် ဒါပဲ...”

“အေးပါဟာ...”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီဆိုနေကြသော နုနုနှင့် သူ့ဇာကို လေသံ ပျော့ဖြင့် အေးပါဟာဖြစ်သည်။ အရင်တုန်းကသာဆို ပြန်လေတွေ ပြန်ကြ လေတွေပြောဖြစ်မှာသေချာသည်။

ရှစ်နာရီချိန်းထားသော်လည်း ရှစ်နာရီဆယ့်ငါးထိ ရောက်မလာသေး သော သွန်းကို နုနုတို့က ပွစ်ပွစ်ရွတ်သည်။

ဟိုလူ ကိုကျော်နီများ အိမ်လာလည်နေ၍ ထွက်ခွင့်မရလေသလား သေး။

“စောစောက 'နှင့်ဖုန်းဆက်တော့ - ဘာတဲ့လဲ...'”

“လာနေပြီပြောတာပဲ”

ကျော်စင်၏အမေးကို သူ့ဇာက နေကြာစေ့ငါးရင်း ခပ်ဆောင့်အဆောင့် ဖြေသည်။ ဆတ်ခနဲ ထိုးရင်လာသော ကားတစ်စီးကြောင့် ကျွန်တော်တို့

ပြည်ပိတ္တုစိတ်

အားလုံး ကားဆီအာရုံရောက်သွားကြသည်။ ကားစက်သတ်ကာ မီးပိတ်လိုက်သောအခါ ကိုဂျော်နီစီးစီးနေကျ လင့်ခရုဖာကြီးဖြစ်လို့နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ကျွန်တော်တို့အားလုံး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်မိကြချိန်မှာ သွန်းက အပြေးတစ်ပိုင်းဖြင့် ရောက်ချလာသည်။

“Sorry ဟာ ဒီည ကိုဂျော်နီတို့အဖေနဲ့အမေကို အိမ်မှာ Dinner ဖိတ်ကျွေးလို့ အဲဒါ နည်းနည်းလေးနောက်ကျသွားတယ်...”

“ဘယ်က နည်းနည်းလေးရမှာလဲ ဆယ့်ငါးမိနစ်ဟ...”

မပြောဘူးဟု တေးထားသည့်ကြားက လွတ်ခနဲထွက်သွားသော ကျွန်တော်စကားကြောင့် အားလုံးက ကျွန်တော်ကိုစိတ်ကြည့်သည်။

“ကဲ...ကဲ...လာ လာ ထိုင်ပြီး အလွှာပသလွှာပပြောကြရအောင် ဒီမှာ ဆူဆူညံညံလည်းမရှိဘူး အေးဆေးပဲ...”

မင်းနိုင်က စကာလမ်းကြောင်းကိုလွှဲရင်း ကျုံးဘက်ကို မျက်နှာမူသည်။ ကိုဂျော်နီက ကျွန်တော်တို့အားလုံးကိုကြည့်ရင်း

“အမြဲတမ်း ဒီလိုပဲ ဒီမှာ လာလာထိုင်ပြီးတော့ အချိန်ဖြုန်းနေကြတာပဲလား...”

ကိုဂျော်နီအမေးကြောင့် ကျွန်တော်တို့အားလုံးနင်သွားကြသည်။ သူ့အနေနှင့်တော့ ဘော်ဒါတွေဝေးဝေးတစ်ခါ လေညှင်းခံကြခြင်းကို အချိန်ဖြုန်းမှုတစ်ခုဟု ယူဆနေဟန်တူသည်။

ဘယ်သူကမှ အရေးတယူမဖြေသောအခါ သူ့စကားမှားသွားမှန်း ကိုဂျော်နီသိသွားဟန်တူသည်။ ကျုံးရေမြင်ကိုငေးရင်း ပခုံးကိုတွန့်သည်။ သွန်းက ဝေးဝေးတစ်ခါပေါ့ဟု ခပ်တိုးတိုးဖြေလိုက်သံကို ကြားဖြစ်အောင် ကြားလိုက်ရသေးသည်။

“ဒီည ကြယ်တွေ မတွေ့ရသေးဘူးနော် ဖောသေးလို့လားမသိဘူး”

မြဲခနဲတံ့ဖြူ

မင်းနိုင်က တိတ်ဆိတ်မှုကို ခွင်းရင်း ဆိုသည်။

“ဟိုမှာနေတုန်းကဆို ကြယ်ကြွေတာ ခဏခဏကြုံတယ်...”

ကိုဂျော်နီက မျက်မှန်ကိုပင့်ရင်းဆိုသည်။ နနက ကိုဂျော်နီဆုမတောင်း ဘူးလားဟုမေးတော့ ကိုဂျော်နီက ဘာအတွက်လဲဟု ပြန်မေးသည်။ မိန်းကလေးတော်တော်များများ လက်ခံယူကြည့်ထားကြသော ကြယ်ကြွေချိန် ဆုတောင်းလျှင် တောင်းဆုမှန်သမျှပြည့်သည်ဆိုသောအဆိုကို ကိုဂျော်နီ ကြားဖူးသေးဟန်မတူ။

“အာ...ကိုဂျော်နီကြီးကလည်း အဲဒီလိုကြယ်ကြွေတာမြင်ရင် အလင်းတန်းမဆုံးခင် ကိုယ်ဆုတောင်းချင်တာကို အမြန်ဆုတောင်းရတယ်တဲ့... မကြားဖူးဘူးလား”

“ဟင်္အင်...”

ကိုဂျော်နီက တအံ့တဩဖြင့် သူ့ဇာကို ဟင်္အင်သည်။ နှုတ်ဆိတ်နေသော ကျွန်တော်ကို သွန်းက တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ကျွန်တော်နှင့် အကြည့်ဆုံသောအခါ ဆတ်ခနဲအကြည့်လွှဲသွားသည်။ ပြီး အေးအေးဆေးဆေးပင် ကိုဂျော်နီဘက်လှည့်ရင်း

“နောက်ဆို မှတ်ထားပေါ့ သွန်းတို့ဆို ကြယ်ကြွေတာ မမြင်ခဲ မြင်တာနဲ့ အသည်းအသန်ဆုတောင်းတာ စိတ်ထဲမှာဖြစ်ချင်တာကို အပြေးအလွှားဆုတောင်းတာ...”

“ငါကတော့ ဆုမတောင်းဘူး...”

သူ့စကားအဆုံးမှာ ကန့်လန့်တိုက်ကာဆိုသော ကျွန်တော်ကို အားလုံးက အာရုံစိုက်လာကြသည်။

ကျော်ဇင်က မျက်မှောင်ကုပ်ရင်း မပြောစေလိုဟန်ပြုသည်။ နေ့လယ်ခင်းကတင်မှ အတိုက်အခံမပြောဖို့ Lecture ရိုက်ထားခဲ့သားနဲ့ ဆိုသော သဘောမျိုး။

မထူးတော့ပြီပို့ ပြောချင်နေသည့်စကားကို ဆက်ပြောဖြစ်သည်။

“ကြယ်ကြွေတယ်ဆိုပြီး ဆုတောင်းနေလည်းအပိုပဲ... တကယ်တော့ အဲဒီကြယ်တွေက ကြွေနေတာမဟုတ်ဘူး...ခြံခွန်နေကြတာ ငြိမ်ငြိမ်မနေဘဲ ဆတ်ဆတ်လူးခါနေမှတော့ အောက်ပြုတ်ကျတာတောင် နည်းသေးတယ်...နောက်ဆို ဆုမတောင်းရဘူး လက်ခုပ်တီးရတယ် မှတ်ထား...”

ခပ်ရွတ်ရွတ်ဆိုသော ကျွန်တော်စကားအဆုံးမှာ သွန်းမှအပ ကျွန်လူအားလုံးက တခွီးခွီးရယ်သည်။

ကိုဂျော်နီက ငါ့ညီကတော့ ကြံ့ကြံ့မန်မန်တွေ့တတ်တယ်ဟု အရယ်တစ်ပိုင်းဖြင့်ဆိုသည်။ သွန်းကတော့ မီးအလင်းရောင် သိပ်မရှိသော အပင်၏အရောင်အောက်မှနေ စူးလက်နေသော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့်ကြည့်ကာနေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ငါပြောတာ လက်ခံလား သွန်း...”

ဘာတုံပြန်သံကိုမှ မကြားရသောအခါ ကောက်တော်မူပြီဟုဆိုလိုက်ရသည်။ ကိုဂျော်နီမပါသော တွေ့ဆုံမှုကိုဖန်တီးကာမှ ကြိုတင်ဇာတ်ထိုက်ထားသလိုကြီး လာဆုံနေကတည်းက စိတ်ပျက်နေသောကျွန်တော် သွန်းကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ပိုလိုစိတ်ညစ်ရသည်။

“ဘာလိုလိုနဲ့ လာမယ့်တနင်္ဂနွေမှာ ဥက္ကာရဲ့ နှစ်ဆယ်နှစ်နှစ်မြောက်မွေးနေ့ရောက်လာပြန်ပြီနော်...”

သူ့ဇာတိအပြောကြောင့် မင်းနိုင်တို့နှစ်ကောင်က ဟုတ်သားပဲဟု တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ရေရွတ်ကြသည်။

“အရင်နှစ်ကလို ဆီဒီးနားမှာပဲလား...”

နုနုက လည်ပင်းကိုရှေ့ဆန်ရင်း သူ့ဇာကိုကျော်လျှက်မေးသည်။

“ဒီနှစ်တော့ ဧည့်ခံပွဲမလုပ်တော့ဘူးဟ...အရင်နှစ်ကတောင် မေမေဖွတ်လုပ်ခိုင်းလို့ လုပ်လိုက်ရတာ ဒီနှစ် နင်တို့လေး ငါးယောက်နဲ့

အိမ်ရှေ့က မြက်ခင်းမှာပဲ နွဲ့ကြတာပေါ့ဟာ...”

“ငါပြန်တော့မယ်ဟာ ခေါင်းနည်းနည်းကိုက်နေလို့...”

ကျွန်တော်စကားအဆုံးမှာ သွန်းက ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထရပ်သည်။ နုနုနှင့်သူ့ဇာလည်း ထရပ်ကြရင်း

“အေး ငါတို့လည်းပြန်တော့မယ် ကဲ... အားလုံး အားလုံး ဥက္ကာရဲ့ မွေးနေ့မှပဲ ဆုံကြရအောင်...”

“OK”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက်စီအော်ရင်း ကိုယ့်စီးတော်ယာဉ်ဆီ ကိုယ်သွားကြရသည်။ ကိုဂျော်နီက ကဲ အားလုံးသွားပြီနော်ဟုနှုတ်ဆက်ရင်း သွန်းနှင့်နှစ်ယောက်သား ကားဆီကိုသွားသည်။

ကျော်စင်နှင့်မင်းနိုင်က နေရာမှမထသေးသော ကျွန်တော်ကိုလှည့်ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက်ကြည့်သည်။ သိမ်မကြာလိုက်သော ဆုံတွေ့မှုအတွက် အားမလိုအားမရဖြစ်နေကြဟန်တူသည်။ သူ့ဇာနှင့် နုနုတို့နှစ်ယောက် ဆိုင်ကယ်နှင့်ထွက်သွားပြီဖြစ်သလို သွန်းနှင့် ကိုဂျော်နီလည်း ကားနှင့်ပြန်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

ဆိုင်ကယ်ဆီရောက်ပြီးကာမှပြန်လာသော ကျော်စင်တို့နှစ်ယောက်၏ ခြေသံကို ကြားနေရသည်။ မျက်လုံးစုံစိတ်ကာထားသည့်ကြားက ကိုဂျော်နီနှင့်သွန်းတို့၏ ပူးတွဲပုံရိပ်ကြီးက မြင်မြင်နေသည်။

“ထ ထ...ဥက္ကာ မြန်ရအောင်”

မင်းနိုင်က ပခုံးကို လှုပ်ရင်းဆိုသည်။

“ငါ...ငါတော့ သွန်း၊ ကိုဂျော်နီကို အဖြေပေးလိုက်ပြီထင်တာပဲ”

“အာ...မင်းကလည်း အခြေအမြစ်မရှိဘဲနဲ့ ဘာတွေလျှောက်တွေးနေတာလဲ သွန်း၊ စောစောက ပြောတယ်လေကွာ ကိုဂျော်နီနဲ့မိဘတွေကို ထမင်းဖိတ်ကျွေးနေလို့ နောက်ကျသွားတယ်တဲ့...မင်းလည်း

ပြည်ပိုဒ်အားစိတ်

ကြားနေတာပဲ ညရုတ်နာရီကျော်မှတော့ သူလည်း တစ်ယောက်တည်း ဘယ် လာချင်ပါ့မလဲ...အရင်တုန်းက ငါတို့က တစ်အုပ်စုလုံးသွားကြို သွားဖို့ ဆိုတော့ ဘယ်အချိန်မှလာတာ ကိစ္စမရှိဘူးလေ အခုက သူ့နောက်ကျမယ် ဆိုလို့ သွားမကြိုမိတာ တစ်ခါတလေလိုက်ပို့နေကျ သူ့မောင်ဝမ်းကွဲလေး လိုက်ပို့မယ်ထင်ထားတာကိုး...”

“ကိုကျော်နီက လိုက်ပို့မယ်ဆိုပြီး ဇွတ်လိုက်ပို့တာနေမှာပေါ့... မင်းကလည်း ဖြေတေးလေးဘာလေး တွေးဦးမှပေါ့ ထစ်ခနဲရှိ ပါသွားပြီ ထင်တယ်...ထစ်ခနဲရှိ အဖြေပေးလိုက်ပြီထင်တယ်နဲ့ တောက်လျှောက် အားလျှော့နေတာကိုး...ပြီးတော့ မဆုံလိုက်နဲ့ ဆုံတာနဲ့ မင်းပဲ ကန့်လန့် တိုက်တာ ကဲ...ပြီးတာတွေ ထားလိုက်ပါတော့ ပြန်ကြရအောင်...”

ကျော်ဇင်က ဇွတ်ဆွဲထနေသည်မို့ မတ်တပ်မရပ်ချင်ရပ်ချင်ဖြင့် ထရပ်ဖြစ်သည်။ အားပေးသည့်သဘောဖြင့် မင်းနိုင်က ပခုံးကိုပုတ်သည်။

ကိုယ်စီးတော်ယာဉ်ကိုယ်ခွဲပြီး ပြန်လာသောအပြန်လမ်းမှာ အတွေး တို့က ပျံ့ကြကာနေသည်။ အိမ်သို့ပြန်ရောက်သောအခါ ကိုးနာရီခွဲနေပြီ ဖြစ်သည်။

“သွန်း...”
“ပြော”
ဒီတစ်ခါ သူမ၏လေခံက မယုံကြည်နိုင်အောင်နုညံ့လို့နေသည်။
“ငါ့မှာ ရောဂါ တစ်ခုဖြစ်နေတယ်ဟ...”
“ဘာရောဂါလဲ...”
“ဟို သီချင်းထဲက ရောဂါလေဟနဲ့...အသည်းကွဲတဲ့ရောဂါဆိုတာ ကြားဖူးတယ်မဟုတ်လား...ငါအဲဒီရောဂါဖြစ်နေတယ်ဟ...အဲဒါ...”
“အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ...”

အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲဆိုသော သူမ၏လေခံ ခပ်ချွဲချွဲက ချစ်စရာ ကောင်းလွန်းနေသည်။ သူမသာ အနီးအနားမှာရှိပါက ကျွန်တော့်ထိန်းသိမ်း နိုင်စွမ်းတို့ ကျိုးပျက်သွားနိုင်သည်။

တဖျန်းဖျန်း ရှိန်းရှိန်းဖိန်းဖိန်းဖြစ်နေသော ခံစားမှုနှင့်အတူ ကြမ်းတမ်းနေသော ထွက်သက်ဝင်သက်တို့၏ ခပ်ပြင်းပြင်း ရှူခိုက်သက် သူမကြားသွားမလားဟုတွေးရင်း ခြောက်သွေ့သွားသော နှုတ်ခမ်းတို့ကို လျှာဖြင့်သပ်ဖြစ်သည်။

“အဲဒါ နင်မှမကုပေးရင် မဖြစ်တော့ဘူး...”

“လဲသေလိုက်ပါလား...”

“အေးဟ...လဲလိုက်လို့သာသေခွားမယ်ဆိုရင် ငါလဲသေဖြစ်မယ် ထင်တယ်...အခုဟာက အချိန်ရှိတိုင်း နင့်ကို လွှမ်းမနေတာက တော်တော် ဆိုးတယ်...”

“...”

ကျွန်တော်စကားကို ခဏရပ်ထားသော်လည်း သူမဘက်က ဘာစကားသံမှ ထွက်မလာခဲ့။ ဆက်ပြောဆိုသောအသံကို တဆတ်ဆတ် ခုန်နေသောရင်ဘတ်က ဦးနှောက်သို့တွန်းအားပေးသည်။ တစ်ဖန်ဦးနှောက်က နှလုံးသားနှင့်ညှိနှိုင်းကာ လည်ချောင်းသို့ စကားအချို့ကိုတွန်းပို့သည်။

“တိုသူ့ကိုကျော်နိုင်နဲ့ နင့်ကိုတွေ့တွေ့နေရတာ ငါ့ရင်ဝကို ဆွဲကြားပွတ် နဲ့ခဏခဏ အရိုက်ခဲနေရသလိုပဲဟာ...အဲဒီ စူးနင့်နင့်ခံစားမှုက တော်တော် ခံရခက်တာဟာ...သွန်း...နင်ငါ့ကို နည်းနည်းလေးတောင်ပြန်ချစ်ကြည့်လို့ ဝေလား...”

“...”

“ဟဲလို သွန်း...ကြားလား...”

“ကြားသလိုလိုပဲ...”

ကြားသလိုလိုပဲဟူသော ညစ်ကျယ်ကျယ် သူမ၏စကားကြောင့် ကျွန်တော် နင်သွားရသည်။ ဘယ်နှယ် ဒီကကောင်ကဖြင့် မုဒ်တွေ အပြည့်သွင်းကာ စကားပြောရင်းမျက်ရည်များတောင်ဝဲလို့၊ ဓာတ်ရှင်မင်းသား သာဆို ဒီအခန်းမှာ ကောင်မလေးတွေတော်တော်ကြီးပင် ကြွေသွား လောက်သည်။

“ကြားရင်လည်း မနက်ဖြန် ညနေ လေးနာရီလောက် နင့်အိမ်မှာ စောင့်နေဟာ...ငါလာခေါ်မယ်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ...”

“ကျွန်းဘေးကိုလေဟာ ဆုံနေကျနေရာကို...”

“ပိုင်ပိုင်နင်းနင်း...နင်အရင်မေးရမှာက သွန်း နင်အားလားဆိုတာ မျိုး ဖြစ်နေရမှာ...နင်ကအထက်စီးကြီးနဲ့ အိမ်မှာစောင့်နေ ငါလာခေါ်မယ် ဆိုတာမျိုးကတော့ လာမလုပ်နဲ့မရဘူး...”

“သွန်း နင်ကလဲဟာ...ဘာမဟုတ်တာလေးကို အေးပါ ကဲ...သွန်း နင်မနက်ဖြန် ညနေလေးနာရီလောက် အားလား...”

တမင်ပင် ညောင်စိမ်းအသံဖြင့်ရွှဲကာမေးသော ကျွန်တော်အမေး ကြောင့်သူမဦးခနဲရယ်သည်။ ဖုန်းထဲမှ သူမရယ်သံကို အတိုင်းသားကြား နေရသည်။ အတန်ကြာတော့မှ

“အားသားပဲ...”

“အေး...အားရင်လည်း အိမ်မှာအဝတ်တွေပုံနေပြီ လာလျှော် ပါလား...”

“ဘာ !”

“တခြားလူခေါ်ခိုင်းလည်းရပါတယ်...ဒါပေမဲ့ နင့်ကိုအပိုင်ငွေ ရစေချင်လို့...”

“ဘာ ! နင်...နင်...နင်ငါ့ကိုတစ်သက်လုံးမခေါ်နဲ့”

“ဟဲလို...သွန်း...အား...”

အခုလောက်ဆို ဖုန်းဘာထူရီကို ဆွဲဖြုတ်ကာ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေမည့် သူမကိုမြင်ယောင်ရင်း ဟက် ခနဲ ရယ်ဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်။ နောက်တတ်သောအကျင့်ကိုပြင် လို့ကမရ။ အကောင်းပြောနေရင်းက ဖောက်ဖောက်သွားမိသည်။ ပြောမည့် စကားလုံးတွေက ဘယ်လိုထွက်လာသည်မသိ။ ဟိုကောင်တွေသာ သိလို့ကတော့ အကန်ခံရမည်ကိန်း။

သူမ၏ဟန်းဖုန်းကို ခေါ်ကြည့်သော်လည်း မရတော့။ ဒီကိစ္စကို

ပြည်ထောင်စု

ဒီအတိုင်းထားလိုက်တော့ မဖြစ်။ ကျွန်တော်မွေးနေ့မတိုင်ခင် ချောမှဖြစ်မည်။ မွေးနေ့က သိပ်လိုတော့တာမဟုတ်။ ရက်ပိုင်းမျှသာလိုတော့သော မွေးနေ့မတိုင်ခင်မှာမှ မချောနိုင်လျှင်မလွယ်။

သူမအိမ်မှ အိမ်ဖုန်းကိုခေါ်တော့ သူမ၏အမေဖုန်းလားကိုင်၏။
“ဟဲလို”

“ဟဲလို အန်တီလား... ကျွန်တော်ဥက္ကာပါ... သွန်းရီနေလား အန်တီ...”

ရီနေမှူး သိသိကြီးနှင့် စကားလှအောင်မေးဖြစ်သည်။

“ရီတယ်... ဟန်းဖုန်းကို ဆက်လိုက်တာမဟုတ်ဘူး သားကလည်း ခဏလေး အန်တီခေါ်ပေးမယ်နော်...”

အန်တီခေါ်ပေးမယ်ဟုဆိုကာ တစ်ဖက်မှ အသံခဏတိတ်သွားသည်။ အတော်လေးကြာတော့မှ ဆောင့်ဆောင့်အောင်အောင်ကြီးထူးသော ဟဲလိုဆိုသောအသံကြားရသည်။ ဖုန်းမှ လာကိုင်ပါမလား ဆိုသော စိုးရိမ်စိတ်က သူမအသံကြားရတော့မှ ပြေပျောက်သလိုလို ရှိသည်။

“သွန်း...”

“ငါ ဒေါသမပြေသေးဘူးနော်...”

“ငါ အလကား နှင်ပျော်အောင်လို့ နောက်တာပါဟာ...”

“ဘာ... ငါပျော်အောင်လို့ နောက်တာ... ဟုတ်လား လဲသေလိုက်ပါလား တော်ပြီဟာ...”

“အာ... ခဏလေးနေပါဦးဟ... ငါ မနက်ဖြန် ညနေလေးနာရီ လာကြိုမယ်နော်... ငါအတည်ပြောတာ”

“အေး ငါကလည်း အတည်ပြောလိုက်မယ် Sorry ပဲ”

“ငါကတော့ လာကြိုမှာပဲ”

“အေး... ငါကလည်း မိုးလင်းတာနဲ့ အိမ်မှာမရှိဘူးမှတ်”

မြန်မာ့ဇာတ်

“ဒါဆို အခုလာခွဲမယ်ဟာ... နှင်ဖုန်းကို ဘာထွဲခိုပြန်တာပဲထားလိုက်”
“နှင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ... ဒီအချိန်ကြီးလာရအောင်ရှူးနေလား ညကြီးနာရီရှိနေပြီ”

“ဒါဆို မနက်ဖြန် စောင့်နေမှာလား”

“မစောင့်ဘူး...”

“သွန်း...”

“မစောင့်ဘူးလို့ ဘယ်နှခါတောင်ပြောနေရမှာလဲ မစောင့်ဘူး... မစောင့်ဘူး... က...”

“ငါ အတည်လာမှာနော်... မနက်ဖြန် ညနေလေးနာရီအတိတ် OK?”

“Sorry ပဲ...”

“ဝှပ်...”

ဖုန်းချလိုက်သံက နားထဲအောင်သက်သက်ကြီး ရောက်လို့လာသည်။ သူမကို စရ ချောလိုက်ဖြင့် ပျော်စရာတစ်ခုဖြစ်နေခဲ့သော်လည်း အခုတော့ နောက်လိုက်ပြီးကာမှ စိတ်ထဲ မငြိမ်းအေးနိုင် ဖြစ်လို့နေသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ကိုဂျော်နီကြီးကိုသာ စိတ်ကွက်နေမိသည်။ ဘယ်ကပေါ်လာသော ဂြိုဟ်ဆိုးဖုန်းမသိ။ သူ ပေါ်လာချိန်ကစလို့ စိတ်ညစ်စရာတွေချည်း ဆက်တိုက် ခံစားနေရသည်။

မနက်ဖြန် သွန်းကို မရအရခေါ်ပြီး ပြောစရာရှိသမျှကို ဖွင့်ဖွင့်လင်းလင်းပြောကာ အဖြေရအောင်တောင်းမည်ဟု စိတ်မှတေးဖြစ်သည်။ ကိုဂျော်နီလက်ထဲတော့ အပါမခံနိုင်။ စိတ်မှတေးကြည့်ရုံနှင့် ရူးမတတ်ခံစားနေရလျှင် တကယ် တကယ်ကြီးပါသွားလိုက်တော့ သွက်သွက်ခါအောင် ခံစားရဖို့ပဲရှိသည်။

မနက်ဖြန် ညနေခင်းဆိုတာတောင် တကယ်တမ်းကျ အကောင်ကြီး အချိန်ကွာနေသေးသည်။ တကယ်ဆို မနက်ပိုင်းကို ချိန်းလိုက်ဖို့ကလေးသည်။

ပြည်ထောင်စု

စိတ်ဆိုးအောင် အမှတ်တမဲ့ စမိသော ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုယ်ပင်
ဖြတ်ရိုက် ချင်စိတ်ပေါ်သွားရသည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးကို။

မနက်ပိုင်းပဲ လျှပ်တစ်ပြက်သွားခေါ်လိုက်ရင် ကောင်းမလားဟု
တွေးဖြစ်ပြန်သည်။ စောစော ဖြေရှင်းလိုက်မှသာလျှင် စောစောရင်အေးရလိမ့်
မည်ကိုး။

အိပ်ရာမှထထခြင်း မြည်သောဖုန်းကို ကြည့်လိုက်တော့ သွန်းဆီမှ
ဖြစ်လို့နေသည်။ ဝုန်းခနဲ ဆူဝေသွားသော အပျော်တို့က ရင်သို့ ရိုက်ခတ်
သည်။

“ဘွန်းရှု”

“ဘွန်းရှုမနေနဲ့ နင်ညနေခင်း ၃ နာရီလောက် အားလား...”

ပြင်သစ်လို ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါဟု နှုတ်ဆက်သော
ကျွန်တော့်ကို သူမက အထက်ပါအတိုင်းဆိုသည်။ အနည်းငယ်ရှင်ဖြူး
နေသော သူမ၏လေသံကြောင့် စိတ်ကောက်ပြေနေပြီဟုသိလိုက်ရသည်။
ထူးထူးဆန်းဆန်း မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြီး စိတ်ကောက်ပြေသွားသော သူမကို
အံ့ဩရင်း ညနေခင်း ၃ နာရီကို ဘာလုပ်မလို့ပါလိမ့်ဟု တွေးဖြစ်သည်။

“အေး အားပါတယ်...”

“အားရင် ကားမောင်းပေးလို့ရလား...”

“ဘာ အူကြောင်ကြောင်နဲ့ နင်လည်းမောင်းတတ်နေတာပဲ...
နေပါဦး နင်တစ်ယောက်တည်းလား...”

“မဟုတ်ဘူး ကိုဂျော်နီနဲ့တစ်ယောက်”

“သွန်း...”

“ငါပြောတာနားထောင်ဦး...ညနေခင်းလေးနာရီလောက်ကျရင် ငါတို့နှစ်ယောက် ဟိုဟို ဒီဒီ လျှောက်လည်ကြမလို့...အဲဒါနင်အားရင် ကားလာမောင်းပေးလို့”

“မနောက်နှုတ်နော် သွန်း...ငါ တင်းလာပြီ...”

“နောက်ပါဘူး...အတည်ပြောနေတာ... တခြားလူ ခေါ်ခိုင်းလည်း ရပါတယ် ဒါပေမဲ့ နှင့်ကိုအပိုင်ငွေရစေချင်လို့...”

“ဘာ...”

ဘာဟု အလန့်တကြား ဒေါသတကြီးရေရွတ်ရင်းက ခံလိုက်ရပြီ ဆိုတာသိလိုက်ရသည်။ လက်စားချေနေတာကိုးဟု တွေးမိချိန်မှာ အောင့် သက်သက်ကြီးခံစားနေရသည်။ တခြားနည်းလမ်းဖြင့် လက်စားချေသည်ကမှ ခံသာဦးမည်။ အခုဟာက တမင်သက်သက်ကြီးကိုရှေ့နီကို မဆီမဆိုင် ဆွဲထည့်ကာလူကို နှိပ်ကွက်သည်။ မခံစားနိုင်မှန်းသိ၍ တမင်မြေနှိပ်ရာ လှိုစိုက်သည့်လားတော့မသိ။

“သွန်း...”

“နေဦး ငါပြောတဲ့စကားက မဆိုးသေးဘူး... ငါတို့က လေးနာရီမှ လည်ကြမှာဆိုပေမဲ့ နစ်က သုံးနာရီကတည်းက Ready ဖြစ်နေရမယ်... ကားတွေဘာတွေ ဖုန်းသုတ်ရင်းနှုတ်စောင့်နေရမှာပေါ့ဟာ...”

“တော်တော့ သွန်း...မနောက်နှုတ်တော့...ငါတကယ်တင်းလာပြီ”

“အဲဒါ နှင့်ကိုစွလေ...ငါတော့ နောက်နေတာမဟုတ်ဘူး... အတည်ပြောနေတာ...မယုံရင် လာကြည့်ပေါ့...နင်မမောင်းပေးရင်တော့ ကိုရှေ့နီကိုယ်တိုင်မောင်းရတော့မှာ...ငါက သူပင်ပန်းမှာစိုးလို့ စေတနာနဲ့...”

“ကဲကွာ...”

သွန်း၏စကားတို့ကို ဆက်နားမထောင်နိုင်တော့သည်မို့ ဖုန်းကို

ပိတ်ရင်း ကိုင်ပေါက်ဖြစ်သည်။ ရင်မှာလှိုင်းထန်နေသော ဒေါသတို့က တစ်ကိုယ်လုံးကို တဆတ်ဆတ်ခါနေစေသည်။

နောက်နေတာဆိုရင်တော့ ကိစ္စမရှိ၊ အတည်ကြီးပြောနေတာဆိုရင် ဆက်မင်မတွေးချင်တော့။

မနော့က နောက်လိုက်မိသည့်ကိစ္စကြောင့်များ စိတ်ကွက်သွားလေ သလားဟု တွေးမိသည်။ စိတ်ကွက်သည်ပဲထား ဒီလိုပုံစံကြီးနှင့်တော့ ဂလွဲစား မချေသင့်ဟုထင်သည်။

နောက်နေတာပဲဖြစ်မှာပါဟူသော ဖြေသိမ့်အတွေး၏နောက်မှာ တကယ်ကြီးဆိုရင်တော့ဟူသော အတွေးက တစ်ပါလာပြန်သည်။ အခုမှ လျှပ်တစ်ပြက်ကြီး သူမကစီစဉ်လိုက်သလားဟုတွေးမိချိန်မှာ ကိုရှေ့နီ ဘက်အလေးသာနေပြီလားဟူသော အတွေးက ထက်ကြပ်မတွာ ကပ်လျက် စေ့ခါပြန်သည်။ ကိုယ်ပေါက်လိုက်သော်လည်း ကံကောင်းကောင်းမစွာ ဘာမှ ဖြစ်မသွားသောဖုန်းကို ပြန်ကောက်ကာ သူမဆီခေါ်ဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ လိုက်မောင်းပေးမှာလား...”

ဖုန်းကိုလိုက်ခြင်းမေးသော သူမ၏အမေးက ရင်ကို လှုံ့ဖြင့် ဆီးကော အောင့်ထိုးလိုက်သလိုပေါ့။ ကျင့်ခန့် ခံစားလိုက်ရသည်။

“သွန်း...နင်မနေကပြောတော့ ဒီနေ့ညနေခင်းလေးနာရီလောက် အားတယ်ဆို...”

“အေးလေ...”

“ဒါဆို အခုဘယ်လိုလုပ်ပြီး...”

“ဪ...မနက်ခင်းကမှ ကိုရှေ့နီဆီက ဖုန်းလာတယ်လေ... နင်မေးတဲ့အချိန်လိုပဲ သူလည်းမေးတယ် အားလားတဲ့...ငါကလည်း အားတယ်လို့ပြောလိုက်တယ်လေ...”

“ဟ...ငါက အချိန်နားတာလေ ဦးစားပေးချင်ပေး ဝါးပေးချာမေ့”

ပြည်ပြည်ချစ်ချစ်

သွန်း... နင် နည်းလမ်းကျကျ ဂျာနယ်တစ်စောင်လုပ်ပါဟာ... အဲဒီလောက်ထိ သိသိသာသာကြီး တစ်ဖက်စောင်းနင်းကြီး မလုပ်ပါနဲ့..."

"သွန်း..."

တိတ်ဆိတ်သွားသော သူမကို အားမလိုအားမရဖြင့်ခေါ်မိသည်။ သို့သော် သူမတက်က တုံ့ပြန်သံထွက်မလာ။ တွေဝေနေသလား သွန်း။ ဘယ်ဘက်ရင်အုံက ဆိုးဆိုးရွားရွားကြီးနာလို့နေသည်။

"ငါ နင့်အိမ် မလာတော့ဘူးဟာ... ငါ့ဟိုကပဲစောင့်မယ်... တကယ်လို့ နင်ရောက်မလာဘူးဆိုရင်... ငါ... ငါ ကျေးကျွန်ုပ်နှစ်ဦး နင့်ကိုအရာရာ အနှိုးပေးပါမယ်ဟာ... ငါ့ဆက်ဆက်စောင့်နေမယ်... သွန်း"

ဖုန်းကိုပိတ်လိုက်ချိန်မှာ လူတစ်ကိုယ်လုံးနုံးချိကာသွားသည်။ ခုတင်အောက်ကျနေသော ဖက်လုံးကို လှမ်းကောက်ကာခပ်တင်းတင်းပွေ ဖက်ထားရင်း အားမလိုအားမရဖြင့် တစ်ခုခုကို အော်ဟစ်ပစ်ချင်နေမိသည်။

သူမဆီက ဖုန်းများ တစ်ခုခုပြောဖို့ဆက်လာမလားဟု မျှော်နေ သော်လည်း ဘာဖုန်းမှ မလာခဲ့။

ခံစားရသော ဝေဒနာတို့ကို မင်းနိုင်တို့တစ်သိုက်ဆီ ရင်ဖွင့်လိုက်ပါက သက်များ သက်သာလာမလားဟုတွေးမိသည်။ တောက်လျှောက်ခုကွပေး လာခဲ့ပြီမို့ ဒီတစ်ခါတော့ ကိုယ့်ခုကွကိုယ်ခံလိုက်တာကပဲကောင်းမည်ဟု တွေးရင်း ဖုန်းကိုဖြန်ပိတ်ဖြစ်ပြန်သည်။

ညနေခင်း သူမ လာမှလာပါမလား မသိ။

နာရီခွဲကတည်းက ရောက်နေသော ကျွန်တော့်ထံ ကျိုးရေပြင်ကို ဖြတ်၍တိုက်ခတ်လာသော လေတို့က ဖြန်းခနဲ ရိုက်ခတ်သည်။ စောင့်နေသူအဖို့ အချိန်တိုကား ကုန်ရန် ခဲယဉ်းလှသည်။

ဖုန်းများဆက်လဲလာလေမလားဟု ကိုင်ထားသောဖုန်းကိုအကြိမ်ကြိမ် အကြည့်ရောက်သည်။ နာရီကိုအမှတ်မထင်ကြည့်မိတော့ အချိန်က သုံးနာရီ ရှိပြီဖြစ်သည်။

တော်သလင်းနေ ပုဇွန်သေ ဆိုသော ဆိုရိုးအကြောင်းမဲ့မှန်လွန်း လှသည်။ သုံးနာရီထိုးပြီဖြစ်သော်လည်း နေပူရှိန်က လုံးလုံးမှမလျော့သေး။ နေ၏အပူရှိန်ဒဏ်နှင့်အတူ ရင်၏ပူပူလောင်လောင်ကြီး ဖြစ်ကာ နေသည်။

သွန်းတစ်ယောက် မွေးဖွားနေမလားဟု ရင်ခွာတွေးမိပြန်သည်။ သွန်းလို မှတ်ဉာဏ်အားကောင်းသော သူက ဘယ်လိုနည်းနည်းမှ မေရန်အကြောင်းမရှိဟု ဖြေတွေးတွေးကာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်နှစ်သိမ့်ဖြစ်သည်။ သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်နေသောကြားက ပူစပ်ပူလောင်ဖြစ်နေသော ရာသီဥတုကို ကြိတ်၍အပြန်ဆင်နေမိသည်။

နေပူထဲမှာရပ်ထားသော ကျွန်တော့်ဆိုင်ကယ်ကိုကြည့်ရင်း လူသားဆို သေပြီဟုတွေးဖြစ်သည်။

ကျုံးရေပြင်ကို ဖြတ်ကာတိုက်ခတ်သောလေက သိပ်မအေးလှ။ ပူတူတူနွေးတေးတေးကြီးဖြစ်ကာနေသည်။

ဆိုနေသော ချွေးတို့ကိုသုတ်ရင်း နာရီကိုကြည့်တော့ လေးနာရီ ဖတ်တင်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ရင်ထဲ ပူတိပူလောင်ကြီးဖြစ်ကာနေသည်။

သွန်းဆီဖုန်းခေါ်ဦးမှဟုတွေးရင်း သူမ၏ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်ဖြစ်သည်။ အတော်ကြာသည်အထိ ဖုန်းမကိုင်။ တော်တော်လေးကြာမှ

“ဟဲလို...”

ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ ထူးသံကြောင့်တစ်ကိုယ်လုံးတောင့်သွား သလား ထင်ရအောင်ပင် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ဟဲလို ပြောပါ...”

ကိုဂျော်နီ အသံမှန်း မမေ့ဘဲသိလိုက်ရသည်။

သွန်း။

သွန်းဘာကြောင့် ဖုန်းမကိုင်ပါလိမ့်ဟု တွေးရင်း ရင်မှာမွန်းကြိပ် ကာလာသည်။

“ဟဲလို ဘယ်သူလဲမသိဘူး...”

တတိယဦး ဟဲလိုသော ကိုဂျော်နီ၏အမေး။ အမှတ်သည်းခြေကြီး သော ကိုဂျော်နီ၏ဦးနှောက်ထဲမှာ ကျွန်တော်၏ ဖုန်းနံပါတ် စွဲမြဲစွာရှိနေ

မည်မှန်း ကျွန်တော်ကောင်းစွာသိသည်။ ရိသလိုလို ရွဲသလိုလို ခနဲသလိုလို မေးသော ကိုဂျော်နီအမေးကို အောင်သက်သက်ကြီး ကြားလိုက်ရသည်။

“သွန်း သွန်း ဘယ်သွားလို့လဲ...”

“ဪ... သွန်းလား ခဏလေး လာနေပြီ...”

ဪဆိုသော သံရည်အဆုံးမှာဆိုသော သွန်းလားဆိုသည့်အမေး

က သရော်တော်တော်လေသံတို့ စွက်ကာနေသည်။ သွန်းဖုန်းလာနေတယ် ဆိုသော အသံသဲ့သဲ့အဆုံးမှာ ဟဲလိုဆိုသော သွန်း၏အသံ။

“သွန်း လေးနာရီထိုးတော့မယ်...”

“ဪ... ဥက္ကာ ဟို...”

သွန်းက အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ကျွန်တော်နာမည်ကိုရေရွတ်ရင်း ဟိုဟု ကေးကိုမဆက်သေးဘဲနေသည်။ ပြီးမှ

“ဥက္ကာ မနက်ဖြန်မှဆိုရအောင်ဟာ...”

“ငါ နင်မလားမခြင်း စောင့်နေမယ် ဒါပဲ...”

ဖတ်ခနဲ ဖုန်းကိုပိတ်ရင်း ဖုန်းမှတက်ထရီကို ဆွဲဖြုတ်ပစ်လိုက်သည်။ ဒေါသကြောင့်လားမသိ။ လက်အစုံတို့က တုန်ရင်ကာနေသည်။

ဘယ်မှာလဲ။

သွန်းနှင့်အတူရှိနေသော ကိုဂျော်နီတို့နှစ်ဦးသား မည်သည့်နေရာ တွင် ရှိနေမည်မသိ။

သွန်း၏ဖုန်းကို ပိုင်စိုးပိုင်ခင်းကိုင်ခွင့် ကိုဂျော်နီရနေပြီလားမသိ။ ဖုန်းကိုအတန်ကြာမှ ကိုင်ပုံရတော့ သွန်းနှင့်ကိုဂျော်နီနှစ်ယောက်တည်း ရှိနေသည်ကိုမမေးပဲ မတွေးပဲ သိလိုက်ရသည်ရှိ ရင်က ဆတ်ဆတ်ခါနေ အောင် မွန်းကြိပ်နာကျင်ကာနေသည်။

ကျွန်တော့်အဖြစ်က အသည်းကွဲဖို့သိနေသော ဇာတ်ကို ဆက်က ခိလျက်သားဖြစ်နေပြီလားမသိ။

ဆူဝေနေသော ရင်ဝမှ ပူလောင်မှုတို့ကို ပြေရာပြေကြောင်း သက်ပြင်းကိုသာ အကြိမ်ကြိမ်ခံဖြစ်သည်။

မနက်ဖြန်မှဆိုရအောင်ဟာဆိုသော သွန်း၏လေသံသဲ့သဲ့ကို မြန်မာ့ ကြားသည်။ အရင်ချိန်းသောသူက နောက်ရောက်ရမည့်အဖြစ်

မနက်ဖြန်မှတို့သာ

ပြည်ပိတ္တုစိတ်

ဟက်ခနဲ မချိုရယ်ရယ်ရင်း တစ်စုံတစ်ရာကို အလိုလိုမသိမ်းမသန် သိသာသလိုလိုရှိသည်။

ကျွန်တော့်အထင် သွန်းနှင့် ကိုကျော်နီ...ကျွန်တော် ဆက်မတော့ ခဲ့တော့။

ကောင်းကင်မှာ နေပူရာမှ တိမ်တိုညိုမှောင်လာသည်။ တော်သလင်းနေ ပုစွန်သေချိုသော အနေအထားမှ တော်သလင်းမိုး အိမ်ခေါင်ကျိုး ဟူသော စကားပုံအတိုင်း မိုးကြိုးလေကြိုးဆော်တော့မည်လားမသိ။ အဖိုးမရသော အပြောင်းအလဲများသော ကောင်းကင်ကိုမော့ကြည့်လိုက်သော အခါ မိုးခိုပ်တိုကိုတွေ့ရသည်။

ဝေ့ဝဲလာသောမျက်စည်စတိုကို အံ့ကြိတ်ကာထားရင်း မကျအောင် ထိန်းဖြစ်သည်။ လက်သီးကို ကျစ်နေအောင်ဆုပ်ထားရင်းက ရင်မှနာကျင်မှုတို့ကို တင်းခံဖြစ်သည်။

သွန်း နှင့် လာဖြစ်အောင် လာခဲ့စမ်းပါဟာ။

ဆိုနှင့်စွာတမ်းတရင်း ကိုကျော်နီနှင့်အတူရှိနေမှုအပေါ် မခံမရပ်နိုင်ကြီး ခံစားနေရသည်။ သဝန်တို့မှုတို့ကို ခံစားနေရရင်းက မဟုတ်ဘူး သူတို့ချစ်သူတွေ မဖြစ်ကြသေးဘူးဟု သွေးရှူးသွေးတန်းတွေဖြစ်သည်။

ထင်ထားသည်အတိုင်း ဝေါခနဲရွာချလာသော မိုးကြောင့် တောက်ခနဲတက်ခေါက်ဖြစ်သည်။ ထင်မှတ်မထားသောကြောင့် ထီးမပါ ဘာမပါ။ နေပူစဉ်က ထိုင်နေခဲ့သော သစ်ပင်ရိပ်သည် နေပူခြင်းကို အတိုက်အလျှောက် ကာကွယ်ပေးခဲ့သော်လည်း တကယ်တမ်းမိုးရွာချသည့်အခါမှ သစ်ရွက်သစ်ခက်သိပ်မများလှကြောင်းသိရသည်။ မိုးစက်တို့ အောက်မှာ ပေကထိုင်နေရင်း အံ့ကိုသာ တင်းတင်း ကြိတ်ထားဖြစ်သည်။ နှစ်ယောက် သားတွဲပြီး ပျော်နေကြပြီလား သွန်း။

★ ★ ★

မိုးသည် အငြိုးနှင့်ရွာ၏။ မိုးအောက်မှာ ကျွန်တော်သည် ဘာကို ငြိုးရမှန်းမသိ။ ငူငူငေါင်ငေါင်ပင် ပေးပြီးထိုင်နေဖြစ်သည်။ လက်မှနာရီကို နာကျင်စွာကြည့်ဖြစ်သောအခါ နာရီလက်တံတို့က ငါးနာရီကို ညွှန်ပြသည်။

ဟက်ခနဲ ဆိုနှင့်ရွာရယ်ရင်း ဆံပင်ပေါ်မှ ရေစက်တို့ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းသပ်ချဖြစ်သည်။ လာတော့မှာမဟုတ်မှန်းသိသော်လည်း မိုးရေထဲ ဖွတ်ပေတေကာ ဆက်ထိုင်နေဖြစ်သည်။

ကိုကျော်နီနှင့် နှိုင်းယှဉ်သောအခါ ကျွန်တော့်အားနည်းမှု ကိုတွေ့နိုင်၏ အားသာမှုတို့က အခုတော့ မှိ၍ထင်ရှားလာသလိုရှိသည်။

ဘယ်မိန်းကလေးမဆို လင်ခရုဖာလေးတော့ စီးချင်ပေမည်။ သွန်းရော။ သွန်းသည်လည်း မိန်းမသားများထဲမှ မိန်းမသားတစ်ဦးပင်။ ကြယ်ငါးပွင့်ဟိုတယ်ကြီးမှာ ဖိမ်နှင့်အုပ်ချုပ်ချင်ရာလိမ့်ဦးမည်။ တွေးလေ ရင်နာလေဖြင့် အာကိုမကျေမနပ်ဖြစ်လို့ ဖြစ်ရမှန်းမသိဖြစ်လာသည်။

“ဥက္ကာ...”

ခပ်စူးစူးခေါသံကြောင့် တစ်ကိုယ်လုံးခါသွားမိသည်။ နားကြားဖွားလွဲသလားဟု နောက်သို့လှည့်ကြည့်သောအခါ လက်သီးနှစ်ဖက်စလုံး ကျစ်ကျစ်ပါအောင်ဆုပ်ထားရင်း မိုးကာအကျီဝတ်ထားသည့် သူမကို မိုးရေ

ထဲမှာတွေ့ရသည်။

သွန်း။

ကိုးကွယ်မိပါဘူးလား သွန်းဟု စိတ်မှာမေးဖြစ်သည်။ သူမက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ပင်ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်ချိုင်းကို ဆွဲမသည်။

“ထ ပြန်မယ်...”

ဆွဲထလိုမရသောအခါ ကျွန်တော့်ပန်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းတွန်းရင်း သူမ ဆိုသည်။

“လ...ကြုံလို့ ဝင်လာတာလား သွန်း...”

ခပ်ရိရိပင် ရင်နာနာနှင့်မေးသော ကျွန်တော့်ကို သူမက နှုတ်ခမ်း ကိုက်ရင်း မကျေမချမ်းကြည့်သည်။

“နင် မရိနဲ့ ဥက္ကာ...”

“မရိပဲပါဘူးဟာ နင်က မကြာခင် High Boss ဖြစ်တော့မှာပဲဟာ” ခပ်ဆောင့်ဆောင့် သူမအဆိုကို ကျွန်တော်ပြန်ပြောဖြစ်သည်။

“ဘယ်လိုလဲ လင့်ခရုဇာစီးရတာ တော်တော်လေး အရသာရှိမှာ ပေါ့ နင်ကလည်းဟာ... ဒီလောက်တန်ဖိုးရှိတဲ့အချိန်တွေကို ကိုကျော်နီနဲ့ နေရောပေါ့... ငါ့လိုကောင်ဆီ အချိန်ကုန်ခံပြီး လာနေသေးတယ်...”

“ဥက္ကာ...”

ကျွန်တော်အဖြေကြောင့် သူမ ကျွန်တော့်ကို တစ်ချက်ဆောင့်တွန်း ရင်း ဥက္ကာဟု အာခေါင်ခြစ်ကာ အော်သည်။

“ဘာတဲ့ ဥက္ကာပစ္စည်းတွေ မမက်တတ်ဘူး... မစဉ်းစားဘူး ဟုတ် လားသွန်း နောက်ဆုံးတော့ နင်လည်း မိန်းမတွေထဲက မိန်းမပါပဲဟာ...”

“လဲသေလိုက်...”

လဲသေလိုက်တဲ့လား။ ငါ နှင့်အတွက် ခလုတ်ကန်သင်းများဖြစ်နေ လား သွန်း။ ရင်ဝမှ နာကျင်မှုတို့က တစ်စထက်တစ်စ ဆိုနှင့်ကာ လာသည်။

“အရင်ချိန်းထားတဲ့လူကို ငြင်းပြီး နောက်ချိန်းထားတဲ့လူဆီ ပါသွားတာ Five Star Hotel မျက်နှာကြောင့်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော် သွန်း နင်က ဥက္ကာပစ္စည်းတွေ ထည့်တွက်တတ်တဲ့ မိန်းမမဟုတ်တာ... ဘယ်လိုလဲ ဒီနေ့လျှောက်သွားရတာ တော်တော်ပျော်ခဲ့မှာပေါ့...”

“...”

သူမ၏မျက်ဝန်းကိုဆိုကြည့်ပြီး ပြောချလိုက်သော စကားကြောင့် သူမ၏နှုတ်ခမ်းတို့ အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် ပိုင်းစက်ကာသွားသည်။ ငြီး နှုတ်ခမ်းတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ရင်လာကာ မျက်ရည်တို့မျက်ဝန်းမှာ ဆိ တက်လာသည်။

မိုးရေနှင့်အတူရောကာ ပါးပြင်ပေါ့လိမ့်ဆင်းလာသော မျက်ရည်တို့ ကို သူမ ခပ်ကြမ်းကြမ်းသုတ်သည်။ ပြီး

“လာ ပြန်မယ်...”

လက်မောင်းကို လာဆွဲသောသူမ၏လက်ကို ဖျတ်ခနဲပုတ်ချဖြတ် သည်။

“မပြန်ဘူး ဖြေလေ ငါမေးတဲ့မေးခွန်းကို ပြော... နင် ဘာကိုစွဲ ငါ အရင်ချိန်းထားတဲ့ကိစ္စကိုဖျက်ပြီး ဟိုကောင်နဲ့ပါသွားလဲ ပြော... ဘာ အတွက်ပါသွားလဲ ပြော...”

ဒေါသတကြီးဖြင့် အော်သောကျွန်တော့်ကို သူမ မကြည့်။ အံ့ကို ကြိတ်ကာထားသည်။ ပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖျတ်ခနဲကြည့်ကာ

“ငါ သူ့ကို ဒီနေ့အဖြေ သွားပေးတာ...”

“ဘာ...”

ကျွန်တော် နောက်သို့ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ယိုင်ထွက်သွားသည်။ မြေပုံ ထဲထားသော သူမကိုကြည့်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲစိတ်။ ယူကျွန်းသုတ်စား ဒေါသစိတ်။ သဝန်တို့စိတ်ပေါင်းမျိုးစုံတို့က တစ်ကိုယ်လုံးကို တုန်ခါ

နေစေသည်။

“နင်...နင် အဲဒါကို ပြောချင်လွန်းလို့ လာတာလား၊ ငါ့ကိုနှိပ်စက်ချင်လို့ နင်...နင် လာခဲ့တာလား၊ သွန်း...ဟား...ငါ...ငါက ဘယ်အချိန်ရင်ကွဲမလဲ စောင့်နေတဲ့အရုံးသမားပါ သွန်း...ဒါတောင် နင်က ဒီအထိလာပြီး မိုတယ် ဟုတ်လား...ငါ့ကို နင်ဒီလောက်တောင် နှိပ်စက်ချင်နေလား ဖြေလေ သွန်း...”

သူမ၏ ပခုံးကိုဆွဲခါရင်း တုန်ရွာ၊ မောဟိုက်စွာမေးသော ကျွန်တော်မေးခွန်းကို သူမ မဖြေ၊ ဒေါသတကြီးဆွဲခါနေသော ကျွန်တော်လက်ကို ဖယ်ချသည်။

“နင်မြင်တယ်မဟုတ်လား...သွေးရှူးသွေးစားနဲ့ မိုးရေထဲမှာ ငါသွေးပျက်ပျက်နဲ့ ထိုင်နေတာတွေ နင်မြင်ပြီမဟုတ်လား...ကျေနပ်လို့က သွန်း ဒီထက် ဆိုးဆိုးရွားရွားမြင်ချင်သေးလား...နင် ကိုဂျော်နီကို ပြန်ခေါ်သွား...ငါ...နင်တို့ရှေ့မှာ သေပေးမယ်...”

ဒေါသစိတ်၊ ရှက်စိတ် မာနစသော ခံစားမှုပေါင်းစုံတို့ဖြင့် လူက လွတ်ထွက် ဘသွားသည်။

အနီးမှာရှိသော ဓာတ်တိုင်ဆီပြေးကာ ခေါင်းဖြင့် ရွပ်ခနဲတိုက်ချခြင်းဖြစ်သည်။ ရှေ့ဖြင့်ကျော်နေသည်မို့ နောက်ထပ် အားဖြင့် ထပ်ခါထပ်ခါတိုက်ဖြစ်သည်။

သေစမ်း။

“မလုပ်နဲ့ ဥက္ကာ မလုပ်နဲ့...”

“မလုပ်နဲ့ ဥက္ကာ မလုပ်နဲ့...”

ပြေးလာကာ နောက်မှနေ ကျွန်တော်ကို သိုင်းဖက်ထားရင်း တား သော သူမ၏သံပါသော အော်သံကြောင့် ကျွန်တော်တုံ့ခနဲ။

“ငါပြောတာကို ဆုံးအောင်နားထောင်ဦး...ငါ...ငါ သူ့ကို ဒီနေ့အပြတ်ငြင်းလိုက်တာဟ ငါ...ငါ ငြင်းလိုက်တာ...”

ကျွန်တော်ကို တင်ကြပ်စွာဖက်ထားရင်း မောဟိုက်သံတစ်ဝက် ရှိုက်သံတစ်ဝက်ဖြင့်ဆိုသော သူမ၏စကားကြောင့် သူမနှင့်ပျက်နာချင်းဆိုင်ကာ သူမ၏ပခုံးတို့ကို ဆုပ်ကိုင်ဖြစ်သည်။

“ဘာ...ဘာပြောတယ်...”

ကျွန်တော်အမေးကြောင့် သူမ ရှက်ဝဲဝဲဖြင့် ခေါင်းကိုငုံ့သည်။

“ငါ့ရင်ထဲမှာ ဥက္ကာဆိုတဲ့ ဒေါသကုမ္ပဏီယပ်ရှိတယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်...”

ဖျတ်ခနဲ လေထဲမြောက်တက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရသည် အိပ်မက်မဟုတ်မှန်း နာနေသောနဖူးကြောင့် အလိုလိုသိလိုနေ၏။

“သွန်း...နင် တူတယ်ပြောနေတာလား စောစောက ပြေးကုမ္ပဏီဟာ...ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ဆီလာပဲ သူနဲ့ပါသွားလဲ...”

မြန်မာ့ဇာတ်

“ငတိုး...နင် ဘောလုံးပွဲတွေမှာ ဆုပေးတာမမြင်ဖူးဘူးလား ယထမဆုဆိုတာ နောက်ဆုံးမှပေးရတာမျိုး၊ ငါပြောသားပဲ မနက်ဖြန်မှ ဆိုရအောင်လို့”

“ပြောပါလား၊ အား... နဖူး... ငါနဖူးနဲ့ တွေ့လား၊ ငါနဖူးနဲ့ကြောင့် ယောင်နေပြီ၊ လာ...အာပူမူတ်ပေး”

“လဲသေလိုက်”

“အာ...သေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

ရှက်ဝဲဝဲဖြစ်နေသော သူမ၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်ဖွဖွ ဆုပ်ထားရင်း ဆိုဖြစ်သည်။

မိုးကား တစ်စထက်တစ်စစဲကာ တိတ်စပြုလာသည်။

“ငါ့မှာတော့ ဓာတ်ရှင်ထဲက မင်းသားလို ပိုးဖိုးပက်စက်ကြီးကြေကွဲ လိုက်ရတာဟာ၊ နင်သာရောက်မလာရင် ငါ မိုးရေထဲမှာ အအေးမိလောက်ပြီ”

“သေပေါ့...စောစောက သေချင်နေတယ်မဟုတ်လား သေလေ”

“သေလို့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ ငါသေရင် ငါ့ချစ်သူကောင်မလေး ဆွေးနေရမှာပေါ့၊ စောစောက ငါ့ရှက်ရှက်နဲ့ မွန်ထူပြီး ရှက်ရမ်းရမ်းသွားတာဟာ အဟီး”

ပြောပြောဆိုဆိုပင် သွန်း၏ကိုယ်လုံးလေးကို ဆတ်ခနဲ ကျွန်တော်ရင်ခွင်ထဲဆွဲသွင်းဖြစ်သည်။ ပြီး တင်းကြပ်စွာဖက်ထားရင်းက...

“လွတ်”

“...”

“ဥက္ကာ...လွတ်လို့ပြောနေတယ်နော်”

မိုးရွာထားသည့်ညနေခင်းသည် မှောင်ဝိုးမှောင်ရိနှင့် ဘာမှသိပ်မသိ ကွဲလှ။ သစ်ပင်၏ပင်စည်က ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက်ကို မလို့တလို့

ကွယ်ကာထားသည်။

“လွတ်လို့ဆို၊ ငါဒေါသထွက်လာပြီနော်...”

“...”

ကျွန်တော်၏ရင်ခွင်သို့ ရူးရှုတောက်ပသော ကြယ်တစ်ပွင့် ဖျတ်ခနဲ ခုန်ဝင်လာပြီဖြစ်သည်။

★ ★ ★

၁၄၀

ကောင်မလေး၏ပါးပြင်ပေါ် ရုတ်ချည်းဆိုသလို ရုတ်တရက်ကြီး
မိုးရွာချသည်။

ရွာသောမိုးကား မိုးစက်မိုးပေါက်တို့ခွေချသော ရေမှုန်ရေမွှားမိုး
မဟုတ်။ ကြမ်းရှုရှု အနမ်းမိုးသာဖြစ်သည်။

ကောင်မလေးကား မိုးခိုသည်အနေဖြင့် ခေါင်းကို လှဲခြုံမည်ထင်
သောနေရာတစ်ခုကို တိုးဝင်လေ့သည်။

ဖြစ်ချင်တော့...

သူမတိုးဝင်ရာနေရာကား ကောင်လေး၏ရင်ခွင်ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်ကာ
နေလေသည်။

ကောင်လေးသည်ကား ရင်ခွင်ထဲ လမ်းမှားရောက်လာသော သူ၏
တစ်ဘဝစာ နတ်သမီးကို တင်းကြပ်စွာဖက်ထားရင်း ကြမ်းရှုရှုအနမ်းမိုး
တို့ကိုသာ ဆက်တိုက်...ဆက်တိုက်...ဆက်တိုက်။

ပိုးပါဘိ

ပြည်ထောင်စု

